

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2011. MÁJUS

Liahóna

**Általános
konferenciái
beszédék**

**75 éves az Egyházi
Jóléti Program**

**Három új templom
került bejelentésre**

AZ EGYHÁZTÖRTÉNETI MŰZEUM JÓVÓITÁBÓL

A mim van, azt adom néked. Készítette: Walter Rane

„...egy embert, ki az ő anyjának méhétől fogva sánta vala, ...le szoktak tenni a templom kapujánál...

Ez mikor látta, hogy Péter és János a templomba akarnak bemenni, kére ő tőlük alamizsnát. [...]

Péter pedig monda: Ezüstöm és aranyam nincsen nékem; hanem a mim van,

azt adom néked: a nâzâreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!

És jobbkezénél fogva [Péter] felemelé [a sánta embert]; és azonnal megerősödének

az ő lábai és bokái” (Cselekedetek 3:2–3, 6–7).

- 2 A 181. Éves Általános Konferencia
összegzése

SZOMBAT DÉLELŐTTI ÜLÉS

- 4 Újra itt a konferencia!
Thomas S. Monson elnök
- 6 A sabbat és az úrvacsora
L. Tom Perry elder
- 10 Olyanná válni, mint egy kisgyermek
Jean A. Stevens
- 13 Krisztus követői
Walter F. González elder
- 15 Az engesztelés gyógyír minden
fájdalomra
Kent F. Richards elder
- 18 Hihetetlen utolsó napi szent nő
Quentin L. Cook elder
- 22 Lehetőségek, hogy jót tegyünk
Henry B. Eyring elnök

SZOMBAT DÉLUTÁNI ÜLÉS

- 26 Az egyházi tisztségviselők
támogatása
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 28 Az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg
2010. évi jelentése
Robert W. Cantwell
- 29 A 2010. év statisztikai jelentése
Brook P. Hales
- 30 A Szentlélek irányításával
Boyd K. Packer elnök
- 34 Hittel nézz szembe a jövővel!
Russell M. Nelson elder
- 37 Egy Krisztus-központú otthon
megalapítása
Richard J. Maynes elder
- 40 Bizonyosság
ifj. Cecil O. Samuelson elder
- 42 Vágy
Dallin H. Oaks elder
- 46 A szeretetteljes szolgálatból fakadó
öröm
M. Russell Ballard elder

PAPSÁGI ÜLÉS

- 49 A világ felkészítése a második
eljövetelre
Neil L. Andersen elder
- 53 Remény
Steven E. Snow elder

- 55 Az ároni papság szent kulcsai
Larry M. Gibson
- 58 Lehetőségek, kiváltságok
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 62 Tanulás a papságban
Henry B. Eyring elnök
- 66 Papsági hatalom
Thomas S. Monson elnök

VASÁRNAP DÉLELŐTTI ÜLÉS

- 70 Várakozni a Damaszkuszba
vezető úton
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 78 Felettébb diadalmaskodunk,
Az által, a ki minket szeretett
Paul V. Johnson elder
- 81 A megszentelő jóléti munka
H. David Burton püspök
- 84 A tanítványság lényege
Silvia H. Allred
- 87 A kinyilatkoztatás lelke
David A. Bednar elder
- 90 A szent templom – jelzőtűz a
világnak
Thomas S. Monson elnök

VASÁRNAP DÉLUTÁNI ÜLÉS

- 94 A házasság örökkévaló áldása
Richard G. Scott elder
- 97 „A kiket én szeretek, megfeddem
és megfenyítem”
D. Todd Christofferson elder
- 101 Az Úr áldásainak legjava
Carl B. Pratt elder
- 103 Milyen embereknek kell
hát lennetek?
Lynn G. Robbins elder
- 106 Szenteknek nevezetni
Benjamín De Hoyos elder
- 108 Az engesztelés csodája
C. Scott Grow elder
- 111 Zászló a nemzeteknek
Jeffrey R. Holland elder
- 114 Búcsúzóul
*Thomas S. Monson
elnök*

ÁLTALÁNOS FIATAL NŐK GYŰLÉS

- 115 Hiszek abban, hogy tisztességesnek
és igaznak kell lennem
Ann M. Dibb
- 118 „Ne feledd, a kedvesség veled
kezdődik!”
Mary N. Cook
- 121 Az erény védelmezői
Elaine S. Dalton
- 125 Élő bizonyosság
Henry B. Eyring elnök
- 72 Az Utolsó Napok Szentjeinek
Jézus Krisztus Egyháza általános
felhatalmazottjai
- 129 Konferenciai történetek
tárgymutatója
- 130 Ők szóltak hozzánk: Életünk részévé
tenni a konferenciát
- 132 Általános segédszervezeti
elnökségek
- 132 Tanítások napjainkra
- 133 Az egyház hírei

A 181. Éves Általános Konferencia összegzése

2011. ÁPRILIS 2., SZOMBAT DÉLELŐTT, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.
Nyitóima: Allan F. Packer elder.
Záróima: Dale G. Renlund elder. Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Clay Christensen. "Rejoice, the Lord Is King!" *Hymns*, no. 66; "Glory to God on High," *Hymns*, no. 67; "We Listen to a Prophet's Voice," *Hymns*, no. 22, feld. Murphy, kiadatlan; Tudom, hogy él kegyes Megváltóm. *Egyházi énekek*, 64.; "I Know That My Savior Loves Me," Creamer/Bell, feld. Murphy, kiadatlan; A magas hegy csúcsán. *Egyházi énekek*, 26., feld. Wilberg, kiadatlan.

2011. ÁPRILIS 2., SZOMBAT DÉLUTÁN, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.
Nyitóima: Kevin W. Pearson elder.
Záróima: Michael T. Ringwood elder. Zene: a Brigham Young Egyetem–Idaho összevont kórusa; vezényelt: Eda Ashby és Randall Kempton; orgonán kísért: Bonnie Goodliffe. Nem épült homokra. *Egyházi énekek*, 7., feld. Ashby, kiadatlan; "How Great the Wisdom and the Love," *Hymns*, no. 195; "Press Forward, Saints," *Hymns*, no. 81; "Let Zion in Her Beauty Rise," *Hymns*, no. 41, feld. Kempton, kiadatlan.

2011. ÁPRILIS 2., SZOMBAT ESTE, PAPSÁGI ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.
Nyitóima: Rafael E. Pino elder. Záróima: Joseph W. Sitati elder. Zene: a Utah állambeli Ogden és Logan felsőfokú hitoktatásának papsági kórusa; vezényelt: Jerald F. Simon, J. Nyles Salmond és Alan T. Saunders; orgonán kísért: Andrew Unsworth. "See the Mighty Priesthood Gathered," *Hymns*, no. 325; "Guide Me to Thee," *Hymns*, no. 101, feld. Unsworth, kiadatlan; Egyetlen örömünk, Izráel Megváltója. *Egyházi énekek*, 2.; "For the Strength of the Hills," *Hymns*, no. 35, feld. Durham, kiad. Jackman.

2011. ÁPRILIS 3., VASÁRNAP DÉLELŐTT, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.

Nyitóima: Gary E. Stevenson elder. Záróima: Tad R. Callister elder. Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg; orgonán kísért: Richard Elliott és Andrew Unsworth. "O Thou Rock of Our Salvation," *Hymns*, no. 258; "Sabbath Day," *Hymns*, no. 148; "Hark, All Ye Nations!" *Hymns*, no. 264, feld. Wilberg, kiadatlan; Hogyha vállvetve együtt. *Egyházi énekek*, 16.; "Have I Done Any Good?" *Hymns*, no. 223, feld. Zabriskie, kiad. Plum; Istennek a Lelke. *Egyházi énekek*, 50., feld. Wilberg, kiadatlan.

2011. ÁPRILIS 3., VASÁRNAP DÉLUTÁN, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.
Nyitóima: José A. Teixeira elder.
Záróima: Kent D. Watson elder. Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Linda Margetts és Bonnie Goodliffe. "I Saw a Mighty Angel Fly," *Hymns*, no. 15, feld. Wilberg, kiadatlan; "I'm Trying to Be like Jesus," *Children's Songbook*, 78–79, feld. Bradford, kiad. Nature Sings; Gyertek, Isten gyermeki. *Egyházi énekek*, 10.; "More Holiness Give Me," *Hymns*, no. 131, feld. Staheli, kiad. Jackman.

2011. MÁRCIUS 26., SZOMBAT ESTE, ÁLTALÁNOS FIATAL NŐK GYÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Elaine S. Dalton.
Nyitóima: Emily Lewis. Záróima: Bethany Wright. Zene: a Salt Lake City terület cövekeinek összevont Fiatal Nők kórusa; vezényelt: Merrilee Webb; orgonán kísért: Linda Margetts és Bonnie Goodliffe. A magas hegy csúcsán. *Egyházi énekek*, 26.; "Guardians

of Virtue," *Strength of Youth Media 2011: We Believe*, kiadatlan (csellón kísért: Jessica Hunt); Tudom, hogy él kegyes Megváltóm. *Egyházi énekek*, 64., feld. Lyon, kiad. Jackman (hárfán kísért: Hannah Cope); Nem épült homokra. *Egyházi énekek*, 7., feld. Wilberg, kiadatlan.

KONFERENCIAI BESZÉDEK AZ INTERNETEN

A beszédek számos nyelven elérhetők az interneten a conference.lds.org címen. Itt ki kell választania a kívánt nyelvet. A hanganyagot általában a konferenciát követő két hónapon belül lehet beszerezni az elosztóközpontokból.

HÁZI- ÉS LÁTOGATÓTANÍTÓI ÜZENETEK

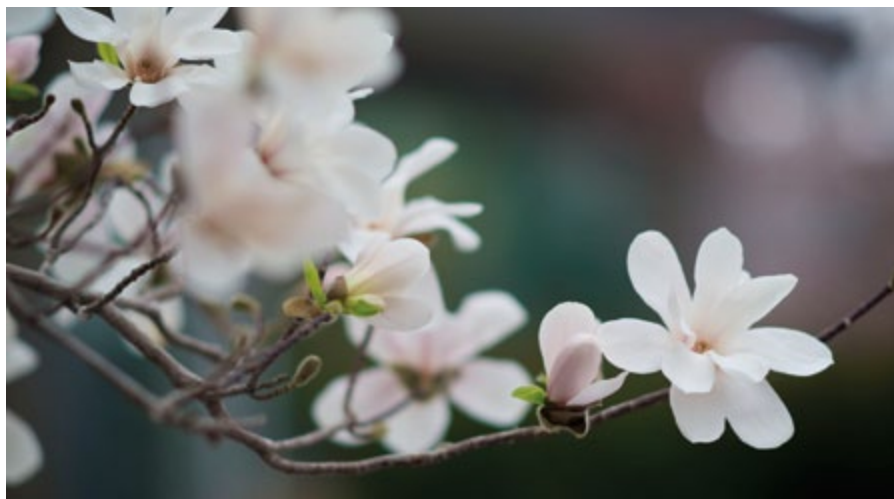
Házi- és látogatótanítói üzenetnek azt a beszédet válasszátok ki, amelyik a leginkább megfelel a látogatottak szükségleteinek.

BORÍTÓ

Címoldal fotó: Weston Colton. Hátoldal fotó: Les Nilsson.

KONFERENCIAI FÉNYKÉPEK

Az általános konferencia eseményeiről a fényképeket Salt Lake Cityben Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Cody Bell, Les Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen és Derek Israelsen készítette; Argentínában Marcelino Tossen; Brazíliában Lauren Fochetto, Ana Claudia Souza de Oliveira és Veruska Oliveira; Ecuadorban Alex Romney; Németországban Mirko Kube; Jamaicában Alexia Pommells; Mexikóban Ericka González Lage; a Fülöp-szigeteken Wilmore La Torre; Portugáliában Juliana Oliveira; Romániában Matei Florin; Szlovéniában Ivan Majc; Dél-Afrikában Kevin Cooney; Ukrajnában Marina Lukach; az USA-beli Maryland államban Sasha Rose; Zambiában pedig Tawanda Maruza.

2011. MÁJUS XIX. ÉVFOLYAM 3. SZÁM
LIAHONA 09685 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza hivatalos nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Szerkesztő: Paul B. Pieper

Tanácsadók: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr., Yoshihiko Kikuchi

Ügyvezető igazgató: David L. Frischknecht

Szerkesztési igazgató: Vincent A. Vaughn

Grafikai igazgató: Allan R. Loyborg

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztensei:

Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Társ szerkesztő: Ryan Carr

Segéd szerkesztő: Susan Barrett

Szerkesztőségi munkatársak: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell

Főtitkár: Laurel Teuscher

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Scott Van Kampen

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Tervezési és gyártási munkatársak: Collette Nebeker Aune,

Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen,

Gene Christiansen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,

Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher, Gayle Rafferty

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomtatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Evan Larsen

Fordítás: Böröcz Attila

Az Egyesült Államok és Kanada területén kívül élők az előfizetésekkal és árakkal kapcsolatos ügyekkel forduljanak a helyi elosztók központjához, illetve egyházközségük vagy gyülekezetük vezetőjéhez.

Kéziratokat és kérdéseiket a következő címre küldhetik:
Liahona, Rm.2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy e-mail: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel, és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, malgas, marshall-szigeteki, magyar, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuán, szlovén, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2011. Minden jog fenntartva.
Printed in the United States of America.

A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető másolat esetenkénti, nem kereskedelmi egyházi és otthoni használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket az alábbi címekre küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2011 Vol. 19 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue, old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

BESZÉLŐK BETŰRENDBEN

Allred, Silvia H. 84
Andersen, Neil L. 49
Ballard, M. Russell 46
Bednar, David A. 87
Burton, H. David 81
Christofferson, D. Todd 97
Cook, Mary N. 118
Cook, Quentin L. 18
Dalton, Elaine S. 121
De Hoyos, Benjamín 106
Dibb, Ann M. 115
Eyring, Henry B. 22, 62, 125
Gibson, Larry M. 55
González, Walter F. 13
Grow, C. Scott 108
Holland, Jeffrey R. 111
Johnson, Paul V. 78
Maynes, Richard J. 37
Monson, Thomas S. 4, 66, 90, 114
Nelson, Russell M. 34
Oaks, Dallin H. 42
Packer, Boyd K. 30
Perry, L. Tom 6
Pratt, Carl B. 101
Richards, Kent F. 15
Robbins, Lynn G. 103
Samuelson, Cecil O., Jr. 40
Scott, Richard G. 94
Snow, Steven E. 53
Stevens, Jean A. 10
Uchtdorf, Dieter F. 26, 58, 70

TÁRGYMUTATÓ

alázat 10, 15
áldások 34, 78, 101
áldozat 90
általános konferencia 111, 114
anyaság 18
ároni papság 55
becsületesség 121
bizonyosság 40, 66, 125
bűnbánat 40, 97, 108
család 10, 18, 37, 90, 94
emberbaráti segítség 4
engedelmesség 10, 34, 40, 87, 97, 101, 103, 125
engesztelés 15, 40, 53, 106, 108, 114
erény 115, 121
felkészülés 49
gyermek 10, 37, 103
házasság 42, 66, 94
helyreigazítás 97
hit 18, 34, 42, 53, 70, 78, 87, 101, 106, 125
hódotat 6
húsvét 114
igazság 40, 121
ima 125
Jézus Krisztus 6, 13, 15, 30, 78, 103, 108, 114
jóléti program 22, 81, 84
jószerűség 46, 53, 81
játékonyság 118
kedvesség 118
kinyilatkoztatás 30, 87
kötelesség 55, 62
második eljövétel 49
megpróbáltatás 15, 34, 78, 106

misszionáriusi munka 4, 46, 49
munka 84
normák 111
nők 18
önellátás 22, 81, 84
önrendelkezés 42
papság 30, 49, 58, 62, 66
példa 10, 121, 125
pionírok 53
prioritások 42
próféták 111
remény 53
szabbat 6
Segítőegylet 84
szentek 106
szentírások 30
Szentlélek 30, 40, 58, 70, 87, 111
szeretet 13, 22, 46, 62, 84, 94
szolgálat 22, 46, 55, 58, 70, 81, 84, 118
szövetségek 13, 90, 94, 115
szülői mivel 37, 94, 103
tanácsok 18
tanítás 37
tanítványság 13, 84, 111
templomok 4, 90, 115
tized 10, 34, 101
tűrelem 15, 78
Újszövetség 6
úrvacsora 6
vagyak 42
válás 66
vezetés 55, 62
világosság 87

Írta: Thomas S. Monson elnök

Újra itt a konferencia!

Köszönöm a hiteteket és az evangélium iránti elkötelezettségeteket, azt a szeretetet és gondoskodást, melyet egymásnak nyújtotok, valamint azt a szolgálatot, melyet végeztek!

Amikor megterveztük ezt az épületet, azt gondoltuk, soha nem tudjuk majd megtölteni. Pedig nézzetek csak körül!

Drága fivéreim és nőtestvéreim, olyan jó újra együtt lenni most, hogy elkezdjük Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza 181. Éves Általános Konferenciáját!

Az elmúlt hat hónap számomra nagyon gyorsan eltelt, mivel sok elvégzendő feladatom volt. Az egyik

legnagyszerűbb áldás, melyet ebben az időszakban kaptunk, az volt, hogy újra felszentelhettük a gyönyörű Hawaii Laie templomot, mely egy közel két évig tartó, hatalmas átalakításon esett át. Velem volt Henry B. Eyring elnök és Eyring nőtestvér, Quentin L. Cook elder és Cook nőtestvér, valamint William R. Walker elder és Walker nőtestvér. A novemberben történt újraszentelés előtti estén megtekintettük annak a 2000

fiatalnak az előadását, akik a templom kerületébe tartoznak. Megtöltötték a BYU Hawaii campusán fekvő Cannon Szabadidőközpontot. Előadásuk címe „A gyülekezőhely” volt. Kreatívan és mesterien vonultatták fel a helyi egyháztörténet, valamint a templom történetének eseményeit. Csodás este volt!

A következő nap egy lelki lakoma volt, mikor a templom három egymást

követő ülésen felszentelésre került. Az Úr Lelke bőségesen kiáradt ránk.

Folytatjuk a templomok építését. Az én kiváltságom ma reggel, hogy három új templomot jelenthetek be, melyekhez már megvásároltuk a telket, és amelyeket az elkövetkezendő hónapokban és években fogunk felépíteni. Ezek helyszínei a következők: a Colorado állambeli Fort Collins; az Idaho állambeli Meridian; valamint

a kanadai Manitoba. E templomok bizonyosan nagy áldást jelentenek majd egyháztagjaink számára ezeken a területeken.

Évente több millió szertartásra kerül sor a templomokban. Végezzük továbbra is hűen ezeket a szertartásokat, nem csak magunkért, hanem elhunyt szeretteinkért, akik nem képesek ezt saját magukért megtenni.

Az egyház továbbra is emberbaráti

segítséget nyújt a katasztrófák idején. Nemrégiben Japán felé fordult a szívünk, és ott igyekeztünk segíteni a pusztító földrengés, a szökőár és az ezekből fakadó nukleáris kihívások miatt. Több mint 70 tonnányi ellátmányt küldtünk, mely élelmiszert, vizet, takarókat, ágyneműt, higiéniai felszereléseket, ruházatot és tűzelőanyagot tartalmazott. Fiatal egyedülálló felnőtteink önkéntesen felajánlották

az idejüket, hogy eltűnt egyháztagokat kutassanak fel az internet, a közösségi média és más modern kommunikációs csatorna segítségével. Az egyháztagok az egyház által biztosított robogókon juttatták el a segítséget azokra a területekre, melyeket autóval nehéz volt megközelíteni. Jelenleg is folyik a higiéniai és tisztítószer-csomagok összeállítása Tokió, Nagoya és Osaka több cövekében. Eddig több mint 40 ezer órányi szolgálatot ajánlott fel több mint 4000 önkéntesünk. Japán és más olyan területek, ahol erre szükség van, továbbra is számíthatnak a segítségünkre.

Drága fivéreim és nőtestvéreim, köszönöm a hiteteket és az evangélium iránti elkötelezettségeteket, azt a szeretetet és gondoskodást, melyet egymásnak nyújtotok, valamint azt a szolgálatot, melyet a saját egyházközségeitekben, gyülekezeteitekben, cövekekben és kerületekben végeztek! Köszönöm azt is, hogy hithűen fizetitek a tizedeteket és a felajánlásaitokat, valamint egyéb nagylelkű adományaitokat az egyház alapjaiba.

2010. év végéig 52 225 misszionárius szolgált világszerte, 340 különböző misszióban. A misszionáriusi munka a királyságot fenntartó életerő. Hadd ösztönözzelek benneteket, hogy amennyiben képesek vagytok rá, tegyetek felajánlásokat az egyház általános misszionáriusi alapjába.

Nos, kedves testvéreim, nagyon izgatottan várjuk az üzeneteket, melyeket ma és holnap hallani fogunk. Az előadók, miközben a beszédeikre készültek, a mennyek segítségére és útmutatására törekedtek. Azért imádkozom, hogy eltöltsön, felemeljen és inspiráljon bennünket az Úr Lelke, miközben őket hallgatjuk, és tanulunk tőlük. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: L. Tom Perry elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A sabbat és az úrvacsora

Töltse el családokat a szeretet, amint egész nap tiszteletben tartjátok a sabbat napját, és egész héten megtapasztaljátok annak lelki áldásait.

Testvéreim szerte a világon, ma reggel azért jöttünk ide, hogy halljuk a próféta hangját. Tanúbizonyosságot teszek arról, hogy az imént Isten ma élő prófétájának a hangját hallottuk, Thomas S. Monson elnökét. Mily áldottak vagyunk, hogy tanít minket és példát mutat nekünk!

Idén mindannyiunknak lehetősége nyílik az újszövetségi próféták szavainak tanulmányozására a vasárnapi iskolán. Míg az Ószövetségben prófétákról és egy bizonyos népcsoportról tanultunk, az Újszövetség az egyetlen olyan Ember életére és hatására összpontosít, aki kettős, mennyei és földi állampolgársággal jött a halandóságba – Szabadítónkra és Megváltónkra, Jézus Krisztusra.

Ma annyira ellepik a világot az emberi tanok, hogy könnyű elfeledni a Szabadító életének és elrendelt szolgálatának oly fontos beszámolóját, az Újszövetséget, és már nem hinni benne. Ez a szent könyv a szentírások történetének éppúgy központi eleme, ahogyan maga a Szabadító is központi helyen áll az életünkben. El kell köteleznünk magunkat a tanulmányozása mellett, és becsben kell tartanunk!

Számos felbecsülhetetlen értékű bölcsesség nyerhető az Újszövetség tanulmányozásából. Mindig szívesen olvasom Pál történeteit utazásairól és a Szabadító egyházának megszervezéséről, különösen Timótheusnak szóló tanításait. Pál Timótheusnak szóló írásai negyedik fejezetében az áll: „Ezeket hirdessed és tanítsad... Légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.”¹ Nem is tudok a sabbat nap megtartásánál jobb módot arra, hogy példák legyünk a hívőknek.

Egy nap a világ teremtése óta el van választva a többtől. „És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt.”² Ezen a napon még Isten is megpihent a munkájában, és gyermekeitől is ugyanezt várja. Izráel gyermekeinek megparancsolta:

„Megemlékezzél a szombatnapról [a sabbat napról], hogy megszenteljed azt.

Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat;

De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek a szombatja...

[...] Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt.”³

A sabbat nap megtartásának mindig magában kell foglalnia a hódolatot. Miután Ádám és Éva a halandóságba lépett, parancsot kaptak, „hogy az Úrnak, az ő Istenüknek hódoljanak, és ajánlják fel nyájaik zsengejét felajánlásként az Úrnak... az Atya Egyszülöttje áldozatának”⁴ hasonlatosságára. Az állatáldozatok arra emlékeztették Ádám utódait, hogy egy napon Isten Báránya, Jézus Krisztus áldozza majd fel értünk az életét.

A Szabadító életében többször is szólt erről az áldozatról.⁵ A keresztre feszítése előtti estén szavai kezdtek beteljesedni. Tanítványait maga köré gyűjtötte a felső szobában, távol a világ zavaró hatásaitól, és bevezette az úrvacsora szertartását.

„Mikor pedig evének, vevé Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adá a tanítványoknak, és monda: Vegyétek, egyétek; ez az én testem.

És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan;

mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, a mely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.”⁶

Ettől kezdve a Szabadító engesztelése lett a nagy és utolsó áldozat. Amikor feltámadása után megjelent az amerikai földrészen, tanítványaira ruházta a papságát és bevezette az úrvacsorát, mondván:

„És legyetek mindig azon, hogy ezt megtegyétek, éppen úgy..., ahogyan megtörtem és megáldottam a kenyeret, és nektek adtam azt.

[...] És ez bizonyosság lesz az Atyának arról, hogy mindig emlékeztek rám. És ha mindig emlékeztek rám, akkor Lelkem veletek lesz.”⁷

Figyelemre méltó, hogy a sabbat napi hódolat ezen elemét és az úrvacsorát más-más formában bár, de még a hitehagyás sötét időszakában is végig megtartották.

Az evangélium visszaállításakor három olyan apostol jelent meg Joseph Smithnek és Oliver Cowderynek, akiknek először a Szabadító adott az úrvacsorából: Péter, Jakab és János. Irányításuk alatt sor került az ahhoz szükséges papsági felhatalmazás visszaállítására, hogy az egyház tagjai szolgáljanak az úrvacsorával.⁸

Ez a papsági felhatalmazás, amelyet a Szabadító ruházott prófétáira és apostolaira, majd ők mireánk, ma

is itt van a földön. A parancsolatok lelkiismeretes betartásával és az evangéliumi normák szerinti étellel a fiatal papságviselők szerte a világon érdemessé teszik magukat a papsági hatalom gyakorlására. Ha ezeknek a fiatal férfiaknak lelkileg tiszta marad a kezük és a szívük, akkor a Szabadító módján készítik elő és áldják meg az úrvacsorát – oly módon, amit saját maga határozott meg kétezer évvel ezelőtt.

A sabbat nap megtartásának közép-pontjában az úrvacsoravétel áll. A Tan és a szövetségekben azt parancsolja nekünk az Úr:

„És hogy még teljesebb mértékben megtarthatd magad szeplőtlennek a világtól, menj el az imádság házába, és ajánld fel szentségeidet az én szent napomon;

Mert bizony, ez a nap jelöltetett ki számodra, hogy megpihenj munkáidtól, és odaadásodat leródd a Magasságosnak; [...]

És ezen a napon semmi más dolgot ne tegyél...”⁹

Ha belegondolunk, milyen szerepet játszik életünkben a sabbat és az úrvacsora, kitűnik három olyan dolog, amit az Úr elvár tőlünk: először is, tartsuk meg magunkat szeplőtlennek

a világtól; Másodszor, menjünk el az imádság házába és ajánljuk fel szentségeinket; harmadszor pedig, pihenjünk meg a munkáinktól.

Pompás dolog kereszténynek lenni, Krisztus igaz követőjeként élni! Azt mondta rólunk: „Nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok.”¹⁰ Ahhoz, hogy megtartsuk magunkat szeplőtlennek a világtól, elvárja tőlünk, hogy kerüljük a sabbat napon az üzleti világ zavaró hatásait és a szórakozóhelyeket.

Szerintem azt is szeretné, ha alkalomhoz illően öltöznénk. Fiataljaink talán azt gondolják, hogy a „vasárnapi szép ruha”, az „ünneplő” már kiment a divatból. De tudjuk, hogy ha a vasárnapi ruházat a mindennapi öltözet szintjére süllyed, akkor a viselkedés

is követi azt. Természetesen nem kell gyermekeinknek naplementéig szép vasárnapi ruhát viselniük. Ennek ellenére azzal, hogy milyen ruha viselésére biztatjuk őket és milyen tevékenységeket tervezünk, segítünk nekik felkészülni az úrvacsorára, majd pedig arra, hogy egész nap élvezhessék annak áldásait.

Mit jelent felajánlani szentségeinket az Úrnak? Tudjuk, hogy mindannyian követünk el hibákat. Mennyei Atyánknak és azoknak, akiket esetleg megbántottunk, be kell ismernünk a bűneinket és a hibáinkat, és el kell hagynunk azokat. A sabbat értékes lehetőséget kínál, hogy e dolgokat – szentségeinket – felajánljuk az Úrnak. Szavait idézve: „Emlékezz rá, hogy ezen, az Úr napján, ajánld fel felajánlásaidat és szentségeidet a Magasságosnak, beismerve bűneidet a testvéreidnek, és az Úr előtt.”¹¹

Melvin J. Ballard elder azt mondta: „Szeretnénk, ha minden utolsó napi szent eljönne az úrvacsora asztalához, mert az önvizsgálat helye ez, ahol megtanulhatunk igazítani az útirányon, megtanulhatjuk helyrehozni az életünket, valamint összhangba hozni magunkat az egyház tanításaival és a testvéreinkkel.”¹²

Amikor érdemesen veszünk az úrvacsorából, tanúbizonyságot teszünk róla, hogy készen állunk magunkra venni a Szabadító nevét, betartani a parancsolatait, és mindig emlékezni Órá, hogy Lelke velünk lehessen. Ily módon megújítjuk a keresztelési szövetségünket. Az Úr azt ígerte tanítványainak: „...amikor csak ezt teszitek, emlékezni fogtok erre az órára, hogy veletek voltam.”¹³

Időnként csak azt értjük munkánkból való megpihenésen, hogy nem indítjuk be a mezőn a bálázó gépet, és kirakjuk a boltunk ajtajára a „zárva” feliratot. A mai világban azonban

munkáink életünk mindennapos tevékenységeit is magukba foglalják. Ide tartozhatnak az otthon végzett üzleti tevékenységek, a sportversenyek és egyéb olyan elfoglaltságok, amelyek elvonnak minket a sabbat napi hódolattól és mások szolgálatának lehetőségétől.

„Ne úzz tréfát szent dolgokból!”¹⁴, nyilatkoztatta ki az Úr az utolsó napi szenteknek, mintha arra emlékeztetne minket, amit a tanítványainak mondott: „A szombat lón az emberért, nem az ember a szombatért.”¹⁵

Testvéreim, az utolsó napokban az ellenség győzedelmeskedik, ha engedünk a Szabadító iránti elkötelezettségünkéből, figyelmen kívül hagyjuk az Újszövetségben és más szentírásokban leírt tanításait, és nem követjük Őt. Szülők, most van itt az ideje annak, hogy gyermekeinket arra tanítsuk, legyenek példái a hívóknak azáltal, hogy részt vesznek az úrvacsorai gyűlésen! Segítsetek nekik, hogy mire elérkezik a vasárnap reggel, legyenek kipihentek, viseljenek alkalomhoz illő öltözetet, és álljanak készen lelkileg az úrvacsoravételre, hogy övék lehessen a Szentlélek világosságot adó, felemelő és nemessé tevő hatalma! Töltse el családotokat a szeretet, amint egész nap tiszteletben tartjátok a sabbat napját, és egész héten megtapasztaljátok annak lelki áldásait. Hívjátok gyermekeiteket, hogy a sabbat nap megszentelése által keljenek fel és ragyogjanak, hogy világosságuk „zászló lehessen a nemzetek számára”¹⁶.

Telnek-múlnak az évek, de én még mindig fel tudom idézni fiatalságom sabbat napjait. Emlékszem arra a napra, amikor diakónusként először osztottam az úrvacsorát, és a kis üveg-pohárkákra, amelyeket egyházközségünk tagjainak nyújtottam át. Néhány évvel ezelőtt felújították szülővárosom egyik kápolnáját, és előkerült a szószékből egy lezárt rekesz. Amikor

kinyitották, találtak néhány ilyen, évekkal azelőttről ott maradt kis üveg-pohárkát. Emléktárgyként megkaptam az egyiket.

Egy zöld katonaládára is emlékszem, melyet a tengerészgyalogságnál hordoztunk magunkkal. A katonalá-dában fatálca és úrvacsorai poharak voltak, hogy a harcban, a háború árnyékában is megáldhasson minket az Úr vacsorájának békessége és reménysége.

Amikor eszembe jutnak ifjúsá-gomból ezek az úrvacsorai poharak – az egyik gyermekkorom otthonának védett völgyéből, a másik pedig több ezer kilométerre a Csendes-óceánról – hála tölt el azért, hogy a világ Szabadítója hajlandó volt kiinni értem a „keserű poharat”¹⁷. És mert ezt tette, a zsoltáríróval együtt mondhatom, hogy „csordultig van a poharam”¹⁸ az Ő végtelen és örök engesztelésének áldásaival.

Ezen a sabbat előtti napon, amikor elkezdjük ezt a nagyszerű konferenciát, emlékezzünk rá, milyen áldások és lehetőségek várnak ránk, amikor hetteente elmegyünk egyházközségeinkbe

és gyülekezeteinkbe az úrvacsorai gyűlésre. Készüljünk fel és viselkedjünk úgy a Sabbat napján, hogy lehívjuk magunkra és családjainkra a megígért áldásokat! Különleges tanúbizonyságomat teszem, hogy ezen élet legnagyobb örömei a Szabadító követésében rejlenek. Tartsuk be parancsolatait azáltal, hogy megszenteljük az Ő napját, ezért imádkozom, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 1 Timótheus 4:11–12.
2. 1 Mózes 2:3.
3. 2 Mózes 20:8–11.
4. Mózes 5:5, 7.
5. Lásd például Márk 10:32–34; János 2:19; 10:17; 12:32.
6. Máté 26:26–28.
7. 3 Nefi 18:6–7.
8. Lásd Joseph Smith története 1:68–69, 72; lásd még Tan és a szövetségek 27:12–13.
9. Tan és a szövetségek 59:9–10, 13.
10. János 17:16
11. Tan és a szövetségek 59:12.
12. Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), 150.
13. Joseph Smith fordítás: Márk 14:21.
14. Tan és a szövetségek 6:12.
15. Márk 2:27.
16. Tan és a szövetségek 115:5.
17. 3 Nefi 11:11.
18. Zsoltárok 23:5.

Ukrajna, Kijev

Írta: Jean A. Stevens
első tanácsos az Elemi Általános Elnökségében

Olyanná válni, mint egy kisgyermek

Ha megvan a szívünk a tanulásra, valamint a hajlandóságunk arra, hogy kövessük a gyermekek példáját, az ő isteni tulajdonságaik megnyithatják a kaput saját lelki növekedésünk előtt is.

Mennyei Atyánk az Ő hatalmas bölcsessége és szeretete által kisgyermekként küldi el e földre az Ő lélekfiait és lélekleányait. E gyermekek a családokhoz mennyei természettel és rendeltetéssel bíró drága ajándékokként érkeznek. Mennyei Atyánk tudja, hogy a gyermekeknek kulcsfontosságú szerepük van abban, hogy Őhöz hasonlóvá válhassunk. Oly sokat tanulhatunk a gyermekektől.

Ez a fontos igazság néhány évvel ezelőtt is megnyilvánult, amikor a Hetvenek egyik tagja Hongkongban teljesített megbízást. Egy sok mindenben küszködő, szerény kis egyházközséget látogatott meg, amely nem tudott gondoskodni saját szükségleteiről. Miközben a püspök felvázolta a helyzetet, az általános felhatalmazott sugalmazást érzett arra, hogy felszólítsa az egyháztagokat a tizedfizetésre. A püspök, mivel ismerte szerény körülményeiket, aggódott, hogy miként tudnak majd eleget tenni a kapott tanácsnak. Gondolkodott róla, majd úgy döntött, hogy az egyházközségből először

néhány erősebb hitű egyházzattal beszél, és kéri meg őket, hogy fizessék a tizedüket. A következő vasárnap az Elemibe látogatott el. A gyermekeket a Úr tizedtörvényére tanította, majd megkérdezte tőlük, hogy hajlandók lennének-e tizedet fizetni az esetleges keresetükből. A gyermekek azt mondták, hogy igen. És ezt is tették.

A püspök ezután az egyházközség felnőtt tagjaihoz fordult, és elmondta nekik, hogy az elmúlt hat hónapban a hithű gyermekek fizették a tizedüket. Megkérdezte tőlük, hogy hajlandók lennének-e követni e gyermekek példáját és ugyanígy tenni. Az embereket annyira megérintette a gyermekek által hozott áldozat, hogy hajlandók voltak megtenni minden szükséges dolgot a tizedfizetésre. A mennyi ablakai pedig megnyíltak számukra. E hithű gyermekek példája által az egyházközség engedelmissége és bizonyossága is növekedett.

Maga Jézus Krisztus tanított bennünket arra, hogy a gyermekekre példaként tekintsünk. Az Újszövetség feljegyezi a válaszát, amikor apostolai

azon tanakodtak, vajon ki lesz a legnagyobb a menny országában. Kérdésükre Jézus egyszerű, de annál erőteljesebb példázattal válaszolt. Odahívott magához egy gyermeket, eléjük állította, majd ezt mondta:

„...ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kisgyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.

A ki azért megalázza magát, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában” (Máté 18:3–4).

Mi az tehát, amit a gyermekektől kellene megtanulnunk? Milyen tulajdonságokkal rendelkeznek, és milyen példát mutatnak nekünk, ami segíthet bennünket saját lelki fejlődésünkben?

Isten e drága gyermekei hittel teljes szívvel érkeznek hozzánk. Telve vannak hittel, és fogékonyak a Lélek által sugallt érzésekre. Jól példázzák az aláztatot, az engedelmisséget és a szeretetet. Gyakran ők szeretnek és bocsátanak meg először.

Hadd osszak meg néhány élményt arról, hogy a gyermekek az ő ártatlan, mégis erőteljes, krisztusi tulajdonságokat tükröző példájukkal miként áldhatják meg mások életét.

Az alig két éves Todd nemrég édesanyjával ellátogatott egy képtárba, ahol a Szabadítót ábrázoló gyönyörű festményekből tartottak egy rendkívüli kiállítást. Miközben e szent képek előtt sétáltak, édesanyja hallotta a kisfiút, amint áhítattal kimondja Jézus nevét. Lenézett, és látta, hogy a kisfiú karba font kézzel, fejét lehajtva nézte a festményeket. Vajon tanulhatunk-e Toddtól valamit az Úr iránti aláztatot, áhítatos és szeretetteljes hozzáállásról?

Múlt ősszel egy tízéves fiú példamutatását figyelhettem meg Örményországban. Miközben az úrvacsorai gyűlés kezdetét vártuk, észrevette, amikor a gyülekezet legidősebb tagja

éppen megérkezett. Gyorsan odasietett hozzá, majd karját nyújtotta felé, hogy segítsen neki, nehogy megboltonjon. A kápolna első sorához kísérte, hogy jobban hallja majd a beszédeket. Ez az apró kedvesség vajon taníthat-e bármit is arról, hogy az Úr királyságában azok a legnagyobbak, akik keresik az alkalmat mások szolgálatára?

Az elemis korú Katie a saját családjára gyakorolt hatásával tanított bennünket. Eljárt az Elemibe, ahol

megismertették vele az evangélium tanításait. Katie, az ő egyre növekvő hitével és bizonyosságával egy kis üzenetet hagyott szülei párnáján. Azt írta benne, hogy az evangélium igazságai „otthonra letek szívében”. Megosztotta velük azon vágyát, hogy közel legyen Mennyei Atyjához, engedelmessé legyen az Ő parancsolatai betartásában, és hogy a családját a templomban egymáshoz pecsételjék. Drága kislányuk egyszerű bizonyossága

mélyen megérintette a szülők szívét. Katie és családja végül részesült a szent templomi szertartásokban, mely családjukat örökre egymáshoz köti. Katie hittel teljes szíve és példája segített abban, hogy a családja is örökévaló áldásokban részesülhessen. Őszinte bizonyossága és vágya, hogy az Úr tervét kövesse, vajon segíthet-e nekünk is tisztábban látni, hogy mi az, ami leginkább számít?

Saját családjunk egy közeli rokonunktól, a hatéves Liamtól tanul. Tavaly súlyos agydaganattal kellett megküzdenie. Két komoly műtét után szükségessé vált, hogy sugárkezelést is kapjon. A kezelése alatt egyedül kellett lennie és teljesen mozdulatlanul kellett feködnie. Liam nem akarta, hogy nyugtatókat adjanak neki, mivel azoktól nem érezte jól magát. Eltökélt volt abban, hogy amíg hallhatja az édesapja hangját a beszélőn keresztül, nyugtatók nélkül is mozdulatlanul tud majd feködni.

Ezekben a nehéz pillanatokban édesapja szerető és bátorító szavakkal nyugtatta. „Liam, bár nem látsz engem, én itt vagyok. Tudom, hogy képes vagy rá. Szeretlek!” Liam sikeresen átesett a szükséges 33 sugárkezelésen, és mindegyik alatt teljesen nyugodt volt, ami igen nagy teljesítménynek számított, hiszen az orvosok úgy gondolták, fiatal kora miatt lehetetlen lesz nyugtatók nélkül kibírnia a kezeléseket. A több hónapon át tartó fájdalom és nehézségek során Liam ragályos optimizmusa hatalmas példát állított arra, miként lehet reménnyel és boldogsággal szembenézni a szenvedéssel. Bátorsága orvosaira, a nővérekre és számtalan más emberre is nagy hatással volt.

Mi is fontos leckéket tanulunk tőle a hitről és az Úrba vetett bizalomról. Liamhez hasonlóan mi sem látjuk Mennyei Atyánkat, de hallhatjuk a

hangját, ami megadja nekünk a szükséges erőt ahhoz, hogy kitartsunk az élet kihívásai közepette.

Vajon Liam példája segíthet-e jobban megértenünk Benjámin király szavait, miszerint legyünk olyanok, mint egy gyermek – engedékeny, szelíd, alázatos, türelmes, szeretettel teljes? (Lásd Móziás 3:19.)

Ezek a gyermekek olyan gyermeki tulajdonságokat példáznak, melyeket nekünk is ki kell fejlesztenünk, vagy újra fel kell fedeznünk magunkban, hogy beléphessünk a menny királyságába. Olyan tiszta lelkek ők, akiket a világ még nem szennyezett be – taníthatók és hittel teljesek. Nem is csoda, hogy a Szabadító különös szeretettel és nagybecsüléssel fordul a kisgyermekhez.

A Szabadító az amerikai földrészen tett páratlan látogatásának eseményei között kimagasló helyet foglal el a gyermekeknek tett szolgálata. Megindító módon nyújtotta ki karját minden egyes gyermek felé.

„...és vette a kisgyermeküket, egyenként, és megáldotta őket, és imádkozott értük az Atyához.

És miután ezt megtette, ismét könnyekre fakadt;

És a sokasághoz szólt, és azt mondta nekik: Nézzétek kicsinyeiteket” (3 Nefi 17:21–23).

M. Russell Ballard elder a Szabadító azon szavainak fontosságáról tanított bennünket, hogy „nézzétek kicsinyeiteket”, amikor ezt mondta: „Vegyük észre, hogy a Szabadító nem azt mondta, »vessetek rájuk egy pillantást«, »néha figyeljétek őket« vagy »időnként tekintsetek feléjük«. Azt mondta, hogy *nézzétek*, vagyis figyeljétek meg őket. Számomra ez azt jelenti, hogy szemünkkel és szívünkkel is magunkhoz kell ölelnünk őket; akként kell látnunk és méltányolnunk őket, akik valójában: Mennyei Atyánk isteni tulajdonságokkal rendelkező lélekgyermekéiként” (“Behold Your Little Ones,” *Tambuli*, Oct. 1994, 40; kiemelés hozzáadva).

Nincs is tökéletesebb hely arra, hogy a kicsinyeinket nézzük, mint a saját családuink. Az otthon olyan hely, ahol együtt tanulhatunk és növekedhetünk. Egy gyönyörű elemis énekünk is tanít erről az igazságról:

Nagy áldás a család.

Segít azzá válnunk, mit Isten elvár.

A családuink oly drága,

Jó Atyánk ajándéka.

(A család Isten ajándéka. *Liahóna*, 2008. okt. Cs12–13.)

A családuink az a hely, ahol a szeretet és hit légkörében sokkal személyesebb módon látjuk és méltányoljuk az Ő lélekgyermekéinek isteni tulajdonságait. A családuinkban lágyulhat meg a szívünk, és lehetünk elég alázatosak ahhoz, hogy arra vágyjunk, hogy még gyermekibbé váljunk. Ez egy olyan folyamat, ami által még inkább krisztusivá válunk.

Az élet néhány eseménye vajon kitörölte-e azt a hittel teli szívet és gyermeki hitet, mellyel egykor rendelkeztek? Ha igen, nézzetek körül az életetekben lévő gyermekek között, majd nézzétek meg őket újra. Lehetnek azok a családokban, az utca túloldalán vagy az egyházközségek Elemijében lévő gyermekek is. Ha megvan a szívünk a tanulásra, valamint a hajlandóságunk arra, hogy kövessük a gyermekek példáját, az ő isteni tulajdonságaik megnyithatják a kaput saját lelki növekedésünk előtt is.

Mindig is hálás leszek az áldásokért, melyekben saját gyermekeim által van részem. Mindegyikük példája olyan leckéket tanított nekem, melyre szükségem volt. Segítettek nekem jobb emberré válnom.

Alázattal teszem szilárd bizonyoságot arról, hogy Jézus a Krisztus. Ő az egyetlen és tökéletes Fiú – engedékeny, szelíd, alázatos, türelmes, telve szeretettel. Azért imádkozom, hogy mindannyian szívből kövessük az Ő példáját, hogy olyanok legyünk, mint egy kisgyermek, hogy ezáltal visszatérhessünk mennyei otthonunkba. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: **Walter F. González elder**
a Hetvenek Elnökségének tagja

Krisztus követői

Krisztus követői a Szabadító példája szerint alakítják az életüket, hogy a világosságban járjanak.

Tavaly októberben feleségemmel együtt elkísértük Neil L. Andersen eldert és nőtestvért az argentinai Córdoba-ba, egy új templom kapavágási ünnepségére. A szertartást szokás szerint sajtótájékoztató követte. Az egyik tudósító, aki nem tagja egyházunknak, megjegyezte, hogy megfigyelte, milyen jól bánnak a férfiak a feleségükkel. Aztán váratlanul azt kérdezte: „Vajon ez valós vagy színlelt?” Biztos vagyok benne, hogy tagjaink között látott és érzett valami átlagtól eltérőt. Talán észrevette, hogy tagjaink Krisztust kívánják követni. Ennek vágya világszerte megvan az egyháztagokban. Ugyanakkor az egyházon kívül is több millió emberben megvan Krisztus követésének a vágya.

Feleségemmel együtt mély benyomást tettek ránk azok az emberek, akiket Ghánában és Nigériában láttunk. Legtöbbjük nem tagja az egyházunknak. Boldogan láttuk, hogy Krisztust kívánják követni, és ez megnyilvánult a beszélgetéseikben, a házaikon, az autóikon, a falakon és a hirdetőtábláikon. Soha nem láttunk még ennyi keresztény egyházat egymás mellett.

Utolsó napi szentekként ránk hárul annak kötelessége, hogy hívjuk a hozzájuk hasonló milliókat: jöjjenek és nézzék meg, mivel egészítheti ki egyházunk mindazt a jót, amellyel

már rendelkeznek. Bármely földrész, éghajlat vagy kultúra bármely tagja megtudhatja, hogy Joseph Smith próféta látomásban látta az Atyát és a Fiút. Megtudhatják, hogy mennyei hírnökök állították vissza a papságot, a Mormon könyve pedig egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról. Az Úr Énóknak adott szavaival élve „[igazlelkűség küldetett] le a menyből, és [igazság küldetett elő] a földből, hogy bizonyosságot tegyen”¹ az Atya Egyszülöttjéről.

A Szabadító megígérte: „...a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.”² Krisztus követői a Szabadító példája szerint alakítják az életüket, hogy a világosságban járjanak. Két jellemvonás is segítségünkre lehet, hogy felmérjük, milyen mértékben követjük Őt. Először is, Krisztus követői szeretetteljes emberek. Másodszor pedig, Krisztus követői szövetségeket kötnek, és betartják azokat.

A córdobai tudósító valószínűleg az első jellemvonást ismerte fel egyháztagjaink között: hogy szeretetteljesek vagyunk. Azért követjük Krisztust, mert szeretjük Őt. Ha szeretetből követjük a Megváltót, akkor az Ő példáját követjük. Szeretete révén a Szabadító minden körülmény közepette engedelmeskedett az Atya akaratának. Szabadítónk akkor is engedelmes

volt, amikor az nagy fizikai és érzelmi fájdalommal járt; akkor is, amikor megkorbácsolták és gúnyolódtak rajta, és akkor is, amikor ellenségei megkínozták, barátai pedig elhagyták Őt. Az engesztelő áldozat, amely a Szabadító küldetésének kivételes része volt, a valaha is kifejezésre juttatott legnagyobb szeretet. „...békeességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyulánk meg”³.

Nekünk is úgy kell követnünk a Fiút, ahogyan Krisztus követte Atyját: minden körülmény közepette. Ha ezt tesszük, akkor nem számít, milyen üldöztetéssel, gyötrelemmel, gyásszal, vagy testünkbe mélyedő tövissel⁴ nézünk szembe. Nem vagyunk egyedül. Krisztus segíteni fog nekünk. Gyengéd irgalmassága minden körülmények között erőssé tesz majd minket.⁵

Krisztus követése sok becses dolog hátrahagyását is jelentheti, ahogyan az a moábita Ruth esetében történt. Új megtérteként, Isten és Naomi iránti szeretete miatt mindent maga mögött hagyott azért, hogy a vallása szerint éljen.⁶

Jelentheti azt is, hogy ellenállunk a csapásoknak és a kísértésnek. Fiatalkorában Józsefet eladták rabszolgának. Elszakították mindattól, amit szeretett. Később kísértés érte, hogy legyen erkölcstelen. Ellenállt a kísértésnek és azt mondta: „...hogyan követhetném hát el ezt a nagy gonoszságot és hogyan vétkezném az Isten ellen?”⁷ Isten iránti szeretete minden csapásnál vagy kísértésnél erősebb volt.

Ma világszerte köztünk vannak napjaink Ruthjai és Józsefeik. Amikor az ecuadori Guayaquilban élő Jimmy Olvera testvér megkapta a misszionáriusi elhívását, családja nagy nehézségekkel küszködött. Elutazása napján közölték vele, hogy ha kimegy az ajtón, akkor elveszíti a családját. Megtört szívvel lépett ki azon a bizonyos ajtón. Végül

a missziója alatt édesanyja azt kérte tőle, hogy szolgáljon inkább még tovább, mert olyan sok áldás éri őket. Ma Olvera testvér cövekpátriárkáként szolgál.

A valóban szeretetteljes Krisztus megadja nekünk a követéséhez szükséges erőt. Maga az Úr mutatta meg ezt, amikor háromszor is azt kérdezte Pétertől: „Szeretsz-é engem?” Miután Péter hangosan megerősítette Iránta való szeretetét, az Úr közelgő nehézségekről beszélt neki. Ezután így intette: „Kövess engem!” A Szabadító tőlünk is megkérdezhetné azt, amit Pétertől: „Szeretsz-é engem?”, amit aztán cselekvésre szólító hívás követne: „Kövess engem!”⁸

A szeretet erős hatással van szívünkre az engedelmességre irányuló erőfeszítéseink során. A Szabadító iránt érzett szeretetünk parancsolatainak betartására készít minket. Édesanyánk, édesapánk vagy házastársunk iránt érzett szeretetünk is készíthet bennünket az evangéliumi tantételek iránti engedelmességre. Ahogy

másokkal bánunk, tükrözi, milyen mértékben követjük a Szabadítónkat és szeretjük egymást.⁹ Iránta érzett szeretetünket mutatjuk ki akkor, amikor megállunk és segítünk másoknak, amikor minden dologban „tökéletesen tisztességesek és egyenes derekúak”¹⁰ vagyunk, és amikor szövetségeket kötünk és betartjuk azokat.

Krisztus követőinek második jellemvonása a szövetségek megkötése és betartása, úgy, ahogy Ő tette. Moróni rámutatott, hogy „...Krisztus vérenek [ontása]... az Atya szövetségében foglaltatik, bűneitek bocsánatára, hogy szentek legyetek és szeplőtelenek”¹¹.

Joseph Smith próféta azt tanította, hogy már e föld összerendezése előtt, a mennyben is kötöttek szövetségeket.¹² Ősi próféták és pátriárkák is kötöttek szövetségeket.

Maga a Szabadító mutatott példát ebben. Megfelelő felhatalmazás által megkeresztelkedett, hogy minden igazlelkűséget betöltsön. Keresztelkedése által a Szabadító tanúbizonyságot tett az Atyának arról, hogy

engedelmes lesz, és az Atya minden parancsolatát betartja.¹³ Akárcsak az ősi napokban, mi is papsági szertartások által követjük Krisztust, és kötünk szövetségeket.

A szövetségkötés olyan valami, amelyet azok milliói, akik nem tagjai az egyházunknak, hozzátehetnek azokhoz a jó dolgokhoz, amelyekkel már rendelkeznek. A szövetségkötés a szeretet kifejezésre juttatása. Ily módon azt mondhatjuk Neki: „Igen, követni foglak, mert szeretlek.”

A szövetségek ígéreteket is tartalmaznak, még „az örök élet”¹⁴ ígését is. Minden összefog a javunkért, ha emlékezünk a szövetségeinkre.¹⁵ Az ígéretetek teljességének elnyeréséhez azonban meg kell kötni és be kell tartani ezeket. A Szabadító iránti szeretetünk és a szövetségeinkre való emlékezés segíteni fog nekünk betartani őket. A rájuk történő emlékezés egyik módja az úrvacsoravétel.¹⁶ Másik módja az, ha gyakran elmegyünk a templomba. Emlékszem egy fiatal dél-amerikai házaspárra, akik válást fontolgattak, mert nem tudtak kijönni egymással. Egy papsági vezető azt tanácsolta nekik, hogy menjenek el a templomba, és fordítsanak különös figyelmet az ott kötött szövetségek szavaira és ígéreteire. Így tettek, és megmenekült a házasságuk. Szövetségeink ereje minden olyan kihívást felülmúl, amellyel szembenézünk vagy szembenézhetünk.

Azoknak az egyháztagnak, akik nem tevékenyek az evangéliumban, azt mondom: kérlek benneteket, gyertek vissza! Érezzék annak áldásait, amikor megújítják a szövetségeket és emlékeztek azokra az úrvacsoravétel és a templomlátogatás alkalmával! Ezzel szeretetünket juttatjuk kifejezésre, és megmutatjuk, hogy Krisztus készséges követői szeretnénk lenni. Így kiérdemeljük minden megígért áldás elnyerését.

Akik nem tagjai egyházunknak, azokat hívom, hogy gyakoroljanak hitet, tartsanak bűnbánatot, és váljanak érdemessé Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházába való keresztelkedés szövetségének elnyerésére. Ezzel kimutatjátok Mennyei Atyánk iránti szereteteket és azt, hogy készen álltok Krisztus követésére.

Tanúbizonytságot teszek arról, hogy boldogabbak vagyunk, ha követjük Jézus Krisztus evangéliumának tanításait. Miközben az Ő követésén fáradozunk, elnyerjük a menny áldásait. Tudom, hogy ígéretei be fognak teljesedni, ha szövetségeket kötünk, betartjuk azokat, és Krisztus igaz követőivé válunk. Tanúbizonytságot teszem mindannyiunk iránt érzett hatalmas szeretetéről, és ezt Jézus Krisztus nevében teszem, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Mózes 7:62.
2. János 8:12.
3. Ésaías 53:5.
4. Lásd 2 Korinthusbeliek 12:7.
5. Lásd 1 Nefi 1:20.
6. Lásd Ruth 1:16.
7. Lásd 1 Mózes 39:7–9.
8. Lásd János 21:15–19.
9. Lásd János 13:35.
10. Alma 27:27.
11. Moróni 10:33.
12. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007), 44. Lásd még Spencer W. Kimball, "Be Ye Therefore Perfect" (devotional address, Salt Lake Institute of Religion, Jan. 10, 1975): „Fogadalmakat tettünk, ünnepélyes fogadalmakat a mennyekben, mielőtt eljöttünk e halandó életbe. [...] Szövetségeket kötöttünk. Még azelőtt megkötöttük őket, hogy elfogadtuk volna a helyzetünket itt a földön.”
13. Lásd 2 Nefi 31:5–7.
14. Ábrahám 2:11. Lásd még John A. Widtsoe, "Temple Worship" (lecture, Assembly Hall, Salt Lake City, Oct. 12, 1920), 10: „A szövetség életre kelti az igazságot, és lehetővé teszi azon áldásokat, melyeket azok kapják jutalmul, akik megfelelően használják a tudást.”
15. Lásd Tan és a szövetségek 90:24.
16. Lásd példálul, 3 Nefi 18:7–11.

Írta: Kent F. Richards elder
a Hetvenektől

Az engesztelés gyógyír minden fájdalomra

A halandóságban azt a személyes kihívást kaptuk, hogy váljunk szentté „az Úr, Krisztus engesztelése által”.

Sebészként azt kellett megállapítanom, hogy a szakmában töltött időm nagy részét a fájdalommal kapcsolatos dolgokkal töltöttem. Elkerülhetetlen volt, hogy szinte naponta ne találkozzam vele, erőfeszítéseim nagy része pedig a fájdalom megfékezésére vagy csillapítására irányult.

Elgondolkodtam a fájdalom célján. Egyikünk sem kerülheti el a fájdalom megtapasztalását. Azt vettem észre, hogy az emberek nagyon különböző módon birkóznak meg vele. Néha nyan haraggal fordulnak el Istentől, mások pedig engedik, hogy szenvedésük közelebb vigye őket Istenhez.

Hozzátok hasonlóan én magam is megtapasztaltam a fájdalmat. A fájdalom a gyógyulási folyamat mércéje. Gyakran tanít bennünket türelemre. Talán ezért is használjuk a betegekre utalva a türelem latin eredetű megfelelőjét, a *paciens* szót.

Orson F. Whitney elder ezt írta: „Semmilyen általunk elszenvedett fájdalom vagy megpróbáltatás sem hiábavaló. Mindez okulásunkat szolgálja, hogy olyan jellemvonásokat fejlesszünk ki általa, mint a türelem, a hit, az állhatatosság és az alázat. [...] A bánat, szenvedés, gyötrelem és

fáradtság árán teszünk szert arra a tudásra, amiért ide jöttünk.”¹

Robert D. Hales elder hasonlóképpen fogalmazott:

„A fájdalom olyan alázathoz vezet, amely gondolkodásra készítet. Ez egy olyan tapasztalat, amiért hálás vagyok, hogy el tudtam viselni. [...]”

Megtanultam, hogy a testi fájdalom és a test gyógyulása egy komoly műtét után nagy mértékben hasonlít a lelki fájdalomhoz, és a bűnbánat folyamatában zajló lelki gyógyuláshoz.”²

Szenvedéseink zöme nem szükségyszerűen a mi hibánkból adódik. Váratlan események, ellentmondások vagy elkedvetlenítő körülmények, váratlan betegségek, vagy akár a halál is itt van körülöttünk, és átjárja halandó életünket. Ezenkívül mások cselekedetei miatt is érhetnek bennünket megpróbáltatások.³ Lehi megjegyezte Jákóbnak, hogy sok bánatot szenvedett el fivéréi durvasága miatt.⁴ A dolgokban lévő ellentét Mennyei Atyánk boldogságtervének a része. Elég sok mindennel nézünk szembe ahhoz, hogy észrevehessük Atyánk szeretetét, és hogy mennyire szükségünk van a Szabadító segítségére.

A Szabadító csendes megfigyelő. Ő

maga személyesen ismeri és végtelesen átérzi a mi szenvedéseinket.

„...minden ember fájdalmát elszenvedi, igen, minden test fájdalmát, a férfiakét és a nőkéét is, és a gyermekekét”⁵.

„Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.”⁶

Mélységes fájdalomunkban olykor megkísért bennünket a kérdés: „Nincsen-e balzsamolaj Gileádban?”⁷ Bizonyosságomat teszem arról, hogy van, és van egy orvos is. Jézus Krisztus engesztelése lefedi mindezen körülményeket és a halandóság célját.

Van egy másik fajta fájdalom is, amiért *mi* vagyunk felelősek. A lelki fájdalom lelkünk mélyén gyökeredzik, és kiolthatatlannak érezhetjük, mintha „kifejezhetetlen rettegéssel”⁸ kínozna bennünket, ahogy Alma mondta. Bűnös cselekedeteinkből és bűnbánatunk hiányából ered. Erre a fájdalomra is van azonban egy egyetemes és tökéletes gyógyír. E gyógyír a Fiún keresztül egyenesen az Atyától érkezik, és mindenkinek rendelkezésére áll, aki hajlandó megtenni a bűnbánathoz szükséges összes lépést. Krisztus ezt mondta: „...nem tértek-e most vissza hozzám... és tértek meg, hogy gyógyíthassalak benneteket?”⁹

Krisztus maga is azt tanította:

„És Atyám azért küldött el engem, hogy felemeltethessem a keresztre; és *miután* felemeltettem a keresztre, hogy minden embert magamhoz vonzhassak...;

tehát az Atya *hatalma* szerint minden embert magamhoz vonzok majd”¹⁰.

Legjelentősebb munkáját talán mi bennünk, egyénenként végzi folyamatosan, hogy felemeljen, megáldjon, erősítsen, fenntartsa, irányítsa

bennünket, és hogy megbocsásson nekünk.

Ahogy Nefi is látta egy látomásban, Krisztus földi szolgálatának zömét a mindenféle testi, érzelmi és lelki betegek megáldásának és gyógyításának szentelte. „És emberek sokaságait láttam, akik betegek voltak, és akiket mindenféle nyavalyák sanyargattak. [...] És meggyógyultak, Isten Bárányának hatalma által”¹¹.

Alma szintén megjövendölte, hogy Krisztus „megy, mindenféle fájdalmat és megpróbáltatást és kísértést szenvedve el; és... magára fogja venni népének fájdalmait és betegségeit ..., hogy *bensője* irgalommal telhessen meg..., hogy a test szerint *tudhassa*, hogyan segítse meg népét a gyengésegeik szerint.”¹²

Egyik késő éjjel, miközben egy kórházi ágyban feküdtem – és ez alkalommal nem orvosként hanem betegként –, újra elolvastam ezeket a szavakat. Elgondolkodtam: „Hogyan lehetséges ez? Kiért van ez? Hogyan tarthatunk ígényt rá? Olyan ez, mint a bűn megbocsátása? Ki kell-e érdemelnünk ezt a szeretetet és segítséget?” Miközben ezeken elmélkedtem,

megértettem, hogy halandó életem során Krisztus maga *döntött* úgy, hogy megtapasztalja a fájdalmat és a szenvedést, hogy általa jobban megértsen bennünket is. Talán nekünk is szükséges megtapasztalnunk a halandóság mélységeit, hogy általa jobban megértsük Őt és örökkévaló céljainkat.¹³

Henry B. Eyring elnök ezt tanította: „[M]egvigasztal bennünket, amikor a gyötrelmek idején a Szabadító megígért segítségére várunk, mert Ő tapasztalatból tudja, hogyan gyógyíthat meg bennünket, és hogyan segíthet rajtunk. [...] Ha hiszünk ebben az erőben, az türelmessé tesz bennünket, miközben imádkozunk, munkálkodunk és várjuk a segítséget. Ő tudta volna, hogyan segíthet rajtunk csupán kinyilatkoztatás által, de Ő *úgy döntött, hogy saját tapasztalatából tanul.*”¹⁴

Aznap este éreztem szeretete karjainak ölelését.¹⁵ Párnámat a hála könnyei itatták át. Később, amikor Máté könyvében olvastam Krisztus földi szolgálatáról, egy másik felfedezést tettem: „Az est beálltával pedig vivének hozzá sok[akat]..., [Ő pedig

Ecuador, Guayaquil

meggyógyít vala *minden* beteget.”¹⁶ *Mindenkit* meggyógyított, aki Hozzá jött. Senkit sem küldött el.

Dallin H. Oaks elder ezt tanította: „A gyógyító áldások számos módon érkehetnek az egyéni szükségleteinknek megfelelően, melyet Ő, aki a legjobban szeret minket, jól ismer. Néha a »gyógyítás« orvosolja a betegségünket vagy [felemeli] a terhünket. Néha azonban azáltal »gyógyulunk meg«, hogy erőt vagy megértést vagy türelmet kapunk ahhoz, hogy elviseljük a ránk rakott terheket.”¹⁷ Mindenkit a karjába zár, aki hozzá igyekszik.¹⁸ Hatalma által minden lélek meggyógyulhat. Minden fájdalom enyhülhet. Őbenne nyugalmat találhatunk lelkünknek.¹⁹ Halandó körülményeink lehet, hogy nem fognak azonnal megváltozni, fájdalmunk, aggodásunk, szenvedésünk és félelmünk azonban felemésztyődik az Ő békességében és gyógyító balzsama által.

Észrevettem, hogy a gyermekek gyakran sokkal természetesebben fogadják el a fájdalmat és a szenvedést. Csendben, alázatosan és szelíden viselik. Mindig is csodálatos, édes lelkületet éreztem e kisgyermekek körül.

A tizenhárom éves Sherrie egy tizennégy órás műtéten esett át egy, a gerincén lévő daganat miatt. Amikor magához tért az intenzív osztályon, ezt mondta: „Apa, itt van Cheryl néni, és... Norman papa... és Brown nagyi is itt vannak. És Apa, ki áll ott melletted? [...] Úgy néz ki, mint te, csak magasabb. [...] Azt mondja, hogy a te bátyád, Jimmy.” Sherrie nagybátyja, Jimmy 13 éves korában hunyt el daganatos betegségben.

„Sherrie közel egy órán keresztül... beszélt látogatóiról, akik mind már elhunyt családtagok voltak. Kimerültségében ezután elaludt.”

Később ezt mondta édesapjának:

„Apa, itt az intenzíven lévő összes gyermeknek angyalok segítenek.”²⁰

A Szabadító ezt mondta mindannyiunknak:

„Íme, kisgyermekek vagytok, és most nem tudtok minden dolgot elviselni; növekednetek kell kegyelemben és az igazság ismeretében.

Ne féljete, kisgyermekek, mert az anyéim vagytok ...

Közöttetek vagyok tehát, és én vagyok a jó pásztor”²¹.

A halandóságban azt a személyes kihívást kaptuk, hogy váljunk szentté „az Úr, Krisztus engesztelése által”²². Az általunk megtapasztalt fájdalom ott jelentkezik, ahol a legtöbbet nyom a latban. Nehéz helyzetekben képesek vagyunk szívünkben gyermekekké válni, megalázkodni, majd türelmesen imádkozni, munkálkodni és várni²³ lelkünk és testünk gyógyulására. Jóbbhoz hasonlóan, miután megpróbáltatásaink megtisztítottak bennünket, „úgy kerül[ünk] ki, mint az arany”²⁴.

Bizonyságomat teszem arról, hogy Ő a mi Megváltónk, Barátunk, Szószólónk, a nagy Orvos, a nagy Gyógyító. Őbenne békére és vigaszra lelhetünk fájdalmunkban és bűneinktől megszabadulva, ha alázatos szívvel közeledünk Hozzá. Az Ő irgalma elegendő lesz.²⁵ Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Orson F. Whitney, in Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 98.
2. Robert D. Hales: A lélek és a test gyógyítása. *Liahóna*, 1999. jan. 16.
3. Lásd Alma 31:31, 33.
4. Lásd 2 Nefi 2:1.
5. 2 Nefi 9:21.
6. Zsidók 4:16. Pál azt tanította, hogy a Szabadítóra tekintsünk példaként, aki elszenvedte a bűnösök támadását, hogy ne csüggedjünk el lelkünkben (lásd Zsidók 12:3).
7. Jeremiás 8:22.
8. Alma 36:14.
9. 3 Nefi 9:13.
10. 3 Nefi 27:14–15; kiemelés hozzáadva
11. 1 Nefi 11:31.
12. Alma 7:11–12; kiemelés hozzáadva
13. Lásd John Taylor, *The Mediation and Atonement* (1882), 97. Taylor elnök egyfajta „szövetségről” ír, melyet az Atya és a Fiú kötött egymással a földi élet előtti tanácsban, mely az emberiség engesztelő megváltásának elvégzéséről szólt. Krisztusnak az élete során elszenvedett önkéntes áldozata hozzáadódott a kertben és a kereszten átélt szenvedéseihez (lásd Móziás 3:5–8).
14. Henry B. Eyring: Megpróbáltatás. *Liahóna*, 2009. máj. 24.; kiemelés hozzáadva
15. Lásd Tan és a szövetségek 6:20.
16. Máté 8:16; kiemelés hozzáadva
17. Dallin H. Oaks: Meggyógyítja a súlyos terhet cipelőket. *Liahóna*, 2006. nov. 8.
18. Lásd Mormon 5:11.
19. Lásd Máté 11:29.
20. Lásd Michael R. Morris, „Sherrie’s Shield of Faith,” *Ensign*, June 1995, 46.
21. Tan és a szövetségek 50:40–41, 44.
22. Móziás 3:19.
23. Lásd Henry B. Eyring, *Liahóna*, 2009. máj. 24.
24. Jób 23:10.
25. 2 Korinthusbeliek 12:9; lásd még Ether 12:26–27; Tan és a szövetségek 18:31.

Írta: **Quentin L. Cook** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Hihetetlen utolsó napi szent nők

Sok minden, amit az egyházban elérünk, a nők önzetlen szolgálatának köszönhető.

Az író és történész Wallace Stegner írt a mormonok vándorlásáról és a Nagy-sóstó völgyében való letelepülésükről. Nem fogadta el hitünket, sok tekintetben kritikus volt, mégis mély benyomást tett rá korai egyháztagjaink, különösen a nők odaadása és hősiessége. Azt mondta: „Hihetetlenek ezek a nők!”¹ Ma én is megerősítem ezt a nézetet. Az utolsó napi szent nők hihetetlenek!

Isten az erő, az erény, a szeretet és az áldozatkészség isteni tulajdonságait helyezte a nőkbe lélekgyermekei eljövendő nemzedékeinek a felneveléséhez.

Az Egyesült Államokban nemrég készült felmérés megerősíti, hogy a különböző hitű nők „buzgóbban hisznek Istenben”, és több vallási gyűlésen vesznek részt, mint a férfiak. „Valójában minden vonatkozásban vallásosabbak.”²

Ezen nem is lepődtem meg, különösen azért nem, mert belegendoltam, milyen kimagasló szerepet játszanak hitünkben a nők és a családok. Tanunk egyértelmű: a nők Mennyei Atyánk leányai, aki szereti őket. A feleségek egyenrangúak a férjükkel. A házasság teljes társas viszonyt igényel,

amelyben a férj és a feleség egymás mellett dolgozva elégíti ki a család szükségleteit.³

Tudjuk, hogy a nők sok kihívással néznek szembe, azok is, akik igyekeznek az evangélium szerint élni.

A pionír nőtestvérek öröksége

Pionír őseink életének egyik legfőbb jellemvonása a nőtestvérek hite. A nők isteni természetüknél fogva jobban értenek az otthonhoz és a gyermekekhez, nagyobb felelősséget vállalnak a gondozásért ott és máshol is. Ennek fényében bámulatra méltó, milyen hite volt a nőtestvéreknek, amikor hajlandók voltak otthonaik elhagyására, a síkságon átkelni az ismeretlenbe. Ha le kellene írni legfőbb jellemvonásukat, az rendíthetetlen hitük lenne az Úr Jézus Krisztus visszaállított evangéliumában.

Az egyház felbecsülhetetlen örökségéhez tartoznak az arról szóló hősi történetek, hogy mi mindent áldoztak fel, és mit vittek véghez ezek a pionír nők, amikor átkeltek a síkságon. Szívembe markol Elizabeth Jackson története, akinek férje, Aaron, azt követően halt meg, hogy a Martin kézikocsis társaság utoljára átkelt a Platte-folyón. Ezt írta:

„Meg sem próbálom leírni érzéseimet, amikor így, ilyen körülmények között három gyermekkel megözvegyültem. [...] De hiszem..., hogy amit az evangéliumért elszenvedtem, a javamra szenteltetik. [...]

Az Úrhoz [fohászkoztam], ...aki azt ígérte, hogy férje lesz az özvegyeknek, és apja az árváknak. Óhózá folytattam, és a segítségemre sietett.”⁴

Elizabeth azt mondta, annak reményében írja meg a hasonló dolgokat átélt emberek történetét, hogy leszármazottaik készen álljanak majd mindent elszenvedni és feláldozni Isten királyságáért.⁵

Az egyházban lévő nők ma erősek és bátrak

Szerintem ma az egyházban a nők nem hátrálnak meg e kihívás előtt, és minden tekintetben ilyen erősek és hűek. Ezen egyház papsági vezetése minden szinten hálásan elismeri a nőtestvérek szolgálatát, áldozathozatalát, odaadását és együttműködését.

Sok minden, amit az egyházban elérünk, a nők önzetlen szolgálatának köszönhető. Csodálatos látni, amint tökéletes összhangban dolgozik a papság és a Segítőegylet akár az egyházban, akár otthon. Az ilyen kapcsolat egy jól összehangolt zenekarra hasonlít, amelynek szimfóniája mindannyiunkra ösztönzően hat.

Amikor nemrég elküldtek egy konferenciára a Kaliforniai Mission Viejo Cövekbe, szíven ütött a négy cövetek összevonó szilveszteri ifjúsági táncestjük története. A táncest után találtak egy retikült, de ránézésre nem tudták megállapítani, hogy kié lehet. Részben elmesélem nektek, mit jegyzett fel Monica Sedgwick nőtestvér, a Laguna Niguel Cövek Fiatal Nők elnöke: „Nem akartunk kíváncsiskodni, hiszen ez valakinek a személyes tulajdona volt. Óvatosan nyitottuk tehát ki, és

kiemeltük, ami legfelül volt – talán ez elárulja a személyazonosságát. Elárulta, de nem úgy, ahogyan gondoltuk – *A fiatalság erősségeért* füzet volt. Ejha! Ez már elárult valamit róla. Aztán kivettük a következő tárgyat, egy kis jegyzetfüzetet. Ez már biztosan megadja a választ. De nem az volt, amire számítottunk. Az első oldalon kedvenc szentírások voltak felsorolva. Ezt további öt oldalon keresztül gondosan leírt szentírások és személyes jegyzetek kísérték.”

A nőtestvérek azonnal találkozni szerettek volna ezzel a derék fiatal nővel. Újra kinyitották a retikült, hogy rájöjjenek, kié lehet. Találtak benne lehetfrissítőt, szappant, krémet és hajkefét. Imádtam a megjegyzéseiket: „Ó, jó dolgok hagyják el az ajkát; tiszták és puhák a kezei; gondolzza magát.”

Alig várták a következő kincset. Úgyes kis házi készítésű pénztárca került elő, és a cipzárás részben volt némi pénz. Felkiáltottak: „Ó, kreatív és felkészült!” Úgy érezték magukat, akár a kisgyerekek karácsony estéjén. Következő kincsük még inkább meglepte őket: Fekete-erdő torta recept, és egy emlékeztető cetli, hogy készítsen tortát egy barátja születésnapjára. Már majdnem ujjongtak: „A lány OTTHONTEREMTŐ! Figyelmes és szolgálatkész.” Aztán végül igen, igazolványok is előbukkantak. A fiatalok vezetői azt mondták, nagyon áldottnak érezték magukat, mert „megfigyelhették egy olyan fiatal hölgy csendes példáját, aki az evangélium szerint él.”⁶

Ez a történet jól szemlélteti, milyen elkötelezettek nálunk a fiatal nők az egyházi normák mellett.⁷ Törődő, érdeklődő, odaadó fiatal nő vezetőket is példáz ez, méghozzá világszerte. Hihetetlenek!

A nőtestvérek kulcsszerepet töltenek be az egyházban, a családi életben, és olyan egyénekként,

akik nélkülözhetetlenek Mennyei Atyánk tervében. Feladatköreik nagy részéért nem jár anyagi juttatás, de a megelégedettség érzését adja, és örök jelentőséggel bír. Nemrég egy bájos, nagyon jó képességű nő egy újság szerkesztőségéből megkérdezte, hogyan jellemeznénk a nők szerepét az egyházban. Elmagyaráztuk neki, hogy gyülekezeteink vezetői *fizetség nélkül* dolgoznak. Közbevágtott, és azt mondta, hogy ez jelentősen lelohasztotta az érdeklődését. Szavait idézve: „Szerintem a nőknek nincs szükségük még több *fizetség nélküli* munkára.”

Rámutattunk, hogy a földön a legfontosabb szervezet a család, ahol az „apák és az anyák... egyenlő társak”⁸. Egyikük sem kap anyagi kompenzációt, azonban az áldások leírhatatlanok. Természetesen meséltünk neki a Segítőegylet, a Fiatal Nők és az Elemi szervezetéről, amelyeket nők irányítanak. Megjegyeztük, hogy történelmünk kezdete óta férfiak és nők is, még a legszentebb gyűlésünkön, az úrvacsorai gyűlésen is mondanak imát és beszédet, zenélnek, és énekelnek a kórusban.

A nemrég megjelent és nagyra tartott könyv, az *American Grace*, sok különböző hitű nőről beszámolt. Megjegyezte, hogy az utolsó napi szent nők egyedülálló módon rendkívül elégedettek az egyház vezetésében betöltött szerepükkel.⁹ Ezenfelül

egészeiben, férfiak és nők vonatkozásában, a megvizsgált vallások közül az utolsó napi szentek kötődnek leginkább a hitükhöz!¹⁰

Ezek a nők nem azért hihetetlenek, mert el tudták kerülni az élet nehézségeit – épp ellenkezőleg. Azért hihetetlenek, ahogyan szembenéznek az élet próbatételeivel. Annak ellenére, hogy milyen kihívások vagy próbatételek erednek a házasságból vagy annak hiányából, a gyermekekkel kapcsolatos döntésekből, a gyenge egészségből, a lehetőségek hiányából és sok más gondból, figyelemreméltóan erősek, rendíthetetlenek, és hűek a hithez. Nőtestvéreink egyházszerre állhatatosan segítik a gyengéket, felemelik a lecsüggesztett kezeket, és megerősítik az ellankadt térdeket.¹¹

Ezt a rendkívüli szolgálatot méltatva azt monda egy segítőegyleti elnök: „Ha a nőtestvérek szolgálnak, akkor is csak az jár a fejükben: »Bárcsak többet tehettem volna!» Bár nem tökéletesek és mindannyian megvívják személyes küzdelmeiket, szerető Mennyei Atyánkba és a Szabadító engesztelő áldozatának bizonyosságába vetett hitük hatja át az életüket.

A nőtestvérek szerepe az egyházban

Az elmúlt három évben, míg az új egyházi kézikönyveken dolgoztunk, az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma útmutatást, sugalmazást és

kinyilatkoztatásokat keresve tanácskoztattam papági és segédszervezeti vezetőikkel. Ennek során megtapasztaltam annak érzését, mily nagyra értékelem azt a nélkülözhetetlen szerepet, melyet a nőtestvérek, legyenek bár házasok vagy egyedülállók, a történelem folyamán és most is játszottak és játszanak a családban és az egyházban.

Jézus Krisztus egyháza minden tagjának feladata, hogy dolgozzon „szőlőkertjében az emberek lelkének megszabadulásáért”¹². „A szabadulás e munkája magában foglalja az egyháztagok misszionáriusi munkáját, a megtértek megtartását, a kevésbé tevékeny egyháztagok aktivizálását, a templomi és családtörténeti munkát, ...az evangélium tanítását,”¹³ valamint a szegényekkel és a rászorulókkal való törődést.¹⁴ Ennek elvégzésére elsősorban az egyházközségi tanácson keresztül kerül sor.¹⁵

Pontosabban, az új kézikönyvek szándéka szerint a püspökök a tényleges igényeket érzékelve több feladatot adnak tovább. Az egyháztagoknak el kell fogadniuk, hogy a püspök utasítást kapott a feladatok továbbadására. Támogassák őt e tanács követésében! Ez lehetővé fogja tenni számára, hogy több időt töltsön a fiatalokkal, a fiatal egyedülálló felnőttekkel, valamint saját családjával. Más fontos feladatokat tovább fog adni papági vezetőknek, a segédszervezetek elnökségeinek, valamint egyes férfiaknak és nőknek. Az egyházban nagy tisztelet övezi a nők otthon betöltött szerepét.¹⁶ Amikor az édesanya jelentős időráfordítást igénylő elhívást kap, az édesapának gyakran kevesebbet követelő elhívást adnak, hogy egyensúlyban maradjon a család élete.

Jó néhány évvel ezelőtt cövek-konferencián vettem részt Tongán. Vasárnap reggel a kápolna első három sora tele volt 26 és 35 év közötti

férfiakkal. Gondoltam, ők a férfikórus. Ám amikor sor került a konferencia ügyeinek intézésére, ez a 63 férfi felállt, miközben felolvasták a nevüket, és támogatták a melkisédeki papságba való elrendelésüket. Egyszerre voltam örömteli és megdöbben.

Az ülés után megkérdeztem a cövekelnököt, Mateaki elnököt, hogyan történt ez a csoda. Elmondta nekem, hogy a cövektanács egyik gyűlésén beszélgettek az újra aktivizálásról. A cövek segítőegyleti elnöke, Leinata Va'enuku nőtestvér megkérdezte, mondhatna-e valamit. Miközben beszélt, a Lélek megerősítette az elnök számára azt, hogy javaslata helyes. A hölgy elmagyarázta, hogy sok csodálatos, 20-as évei végén, 30-as éveiben járó fiatalember van a cövekben, akik nem szolgáltak missziót. Elmondása szerint sokan közülük tudják, hogy csalódást okoztak a püspöküknek és a papági vezetőiknek, akik annak idején határozottan misszió szolgálatára biztatták őket, és most úgy érzik, mintha másodosztályú tagjai lennének az egyháznak. Rámutatott, hogy ezek a fiatal emberek már túl vannak a misszionáriusi koron. Szeretetét és aggodalmát fejezte ki irántuk. Kifejtette, hogy még mindig elérhető számukra a szabadító szertartások mindegyike, és a papági elrendelésekre, valamint a

templomi szertartásokra kellene összpontosítaniuk. Megjegyezte, hogy bár e fiatal emberek némelyike még mindig egyedülálló, többségük csodálatos nőket vett feleségül – egyesek aktívak, némelyek inaktívak, és vannak, akik nem egyháztagok.

Miután a cövektanácson alaposan átbeszélték a dolgot, eldöntötték, hogy a papságban a férfiak, a Segítőegyletben pedig a nők kinyújtják kezüket a férfiak és feleségeik megmentésére, miközben a püspökök több időt töltenek egyházközségükben a fiatal férfiakkal és a fiatal nőkkel. A mentőakcióban résztvevők elsősorban arra összpontosítottak, hogy felkészítsék őket a papságra, az örökkévaló házasságra és a templom szabadító szertartásaira. A rákövetkező két év során majdnem mind a 63 férfit, akiket azon a konferencián támogattunk a melkisédeki papságban, felruházták a templomban, és hozzájuk pecsételték a házastársukat. Ez a történet csak egyetlen példa arra, milyen fontosak nőtestvéreink a szabadulás munkájában egyházközségeinkben és cövekeinkben, és hogyan segítik elő a kinyilatkoztatást, különösen az egyházi tanácsokban.¹⁷

A nőtestvérek szerepe a családban

Tudjuk, hogy óriási erőket álltak hadrendbe a nők és családjuk ellen.

Ukrajna, Kijev

Korunk tanulmányai felfedik, hogy egyre csökken a házasság iránti elkötelezettség és egyre kevesebb felnőtt köt házasságot.¹⁸ Egyesek számára a házasság és a család egyre inkább „menüválaszték, nem pedig társadalmunk szervezőereje”¹⁹. A nők elé számos lehetőség tárul, és imádságos lélekkel meg kell fontolniuk a döntéseiket, valamint azoknak a családra gyakorolt hatását.

Amikor tavaly Új-Zélandon jártam, egy aucklandi újságban olvastam olyan, nem a mi hitünket valló nőkről, akik küzdenek ezekkel a dolgokkal. Az egyik édesanya elmondása szerint arra jött rá, hogy az ő esetében azért merült fel a kérdés, hogy otthon maradjon-e vagy munkába álljon, hogy vehessen egy újabb szőnyeget vagy egy második autót, melyre nem is volt igazán szüksége. Egy másik nő azonban úgy érezte, hogy a boldog családi élet legnagyobb ellensége „nem a fizetett munka, hanem a televízió”! Azt mondta, hogy a családok „gazdagok” a tévézésben, de „szegények” az egymásra fordított időben.²⁰

Ezek nagyon is érzelmi alapú, személyes döntések, azonban van itt két olyan tantétel, amelyet mindig észben kell tartanunk. Először is, egyetlen nő se érezze szükségét

a mentegőzésnek vagy érezze úgy, hogy kevésbé jelentős az, amit nyújt, csak mert elsősorban gyermekek nevelésére és gondozására irányulnak az erőfeszítései. Mennyei Atyánk tervében semmi nem lehet ennél jelentőségesebb. Másodszor, legyünk mindannyian óvatosak, és ne ítélkezzünk vagy gondoljuk azt, hogy kevésbé hősiés az a nőtestvér, aki úgy dönt, hogy az otthonán kívül dolgozik. Ritkán érthetjük vagy ítéldhetjük meg teljes egészében az emberek körülményeit. A férj és a feleség imádságos lélekkel tanácskozzon egymással, és legyen tudatában annak, hogy Istennek tartoznak felelősséggel a döntéseikért.

Elismeréssel fordul szívünk azon odaadó nőtestvérekhez, akik bármely okból egyedülálló szülők. A próféták nyilvánvalóvá tették, hogy „sok kéz áll készen arra, hogy segítsen nektek. Az Úr nem hanyagol el titeket. És az egyháza sem”²¹. Remélem, hogy az utolsó napi szentek élen járnak olyan légkör megteremtésében a munkahelelyen, amely fogékonyabb a nők és a férfiak szülői feladatköreire és jobban alkalmazkodik azokhoz.

Hősiés és hű egyedülálló nőtestvéreink, tudjátok, hogy szeretünk és értékelünk benneteket, és biztosítunk

titeket arról, hogy egyetlen örök áldás sem tagadtatik meg tőletek.

A figyelemre méltó pionír nő, Emily H. Woodmansee vetette papírra a „Nőtestvérként Sionban” című himnusz szövegét. Helyesen leszögezi, hogy a „nőknek adatott az angyalok dolga”²². Ez pedig „nem kevesebb Mennyei Atyánk határozott kérésének késedelem nélküli megtételénél, és »a nőtestvérek erre az ajándéokra tartanak számot»”²³.

Kedves nőtestvérek, szeretünk és csodálunk benneteket! Nagyra értékeljük az Úr királyságában végzett szolgálatotokat. Hihetetlenek vagytok! Külön szeretném méltányolni az életemben fontos nőket. Tanúbizonyságot tesztek az engesztelés valóságáról, a Szabadító isteni voltáról, valamint egyházának visszaállításáról, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1971), 13.
2. Robert D. Putnam and David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), 233.
3. Lásd 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010), 1.3.1. rész; lásd még Mózes 5:1, 4, 12, 27.
4. In Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 445.
5. Lásd „Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford,” Utah State

Historical Society, Manuscript A 719; in "Remembering the Rescue," *Ensign*, Aug. 1997, 47.

6. A történet Monica Sedgwick, a Kaliforniai Laguna Niguel Cövek Fiatal Nők elnökének e-mailje, valamint Leslie Mortensen, a Kaliforniai Mission Viejo Cövek Fiatal Nők elnökének beszéde alapján lett megszerkesztve és lerövidítve.
7. A "Why Do We Let Them Dress Like That?" című cikkben (*Wall Street Journal*, Mar. 19–20, 2011, C3), egy figyelmes zsidó édesanya kiáll az öltözködési normák és az erkölcsösség mellett, és elismeréssel ír a mormon nők példájáról.
8. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
9. Lásd Putnam and Campbell, *American Grace*, 244–45.
10. Lásd Putnam and Campbell, *American Grace*, 504.
11. Lásd Tan és a szövetségek 81:5; lásd még Móziás 4:26.
12. Tan és a szövetségek 138:56.
13. 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010), 22.
14. Lásd 2. kézikönyv, 6.1.
15. Lásd 2. kézikönyv, 4.5.
16. Lásd Emily Matchar, "Why I Can't Stop Reading Mormon Housewife Blogs," salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Ez a magát feministának és ateistának tartó hölgy jelentette ki azt, hogy nem tud elszakadni a mormon háziasszonyok blogjainak olvasásától.
17. Személyes beszélgetés alapján Lehonitai Mateakival, a Tongai Ha'akame Cövek elnökével, (aki később Pápua Új-Guineai Port Moresby Misszió elnökeként szolgált), valamint Leinata Va'enukuval, a cövek segítőegyleti elnökével.
18. Lásd D'Vera Cohn and Richard Fry, "Women, Men, and the New Economics of Marriage," Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. A megszületett gyermekek száma is sok országban jelentősen csökkent. Ezt nevezik demográfiai télnek.
19. "A Troubling Marriage Trend," *Deseret News*, Nov. 22, 2010, A14, quoting a report on msnbc.com.
20. Lásd Simon Collins, "Put Family before Moneymaking Is Message from Festival," *New Zealand Herald*, Feb. 1, 2010, A2.
21. Gordon B. Hinckley, "Women of the Church," *Ensign*, Nov. 1996, 69; see also Spencer W. Kimball, "Our Sisters in the Church," *Ensign*, Nov. 1979, 48–49.
22. "As Sisters in Zion," *Hymns*, no. 309.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, rev. ed. (2009), 338–39.

Írta: Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Lehetőségek, hogyan jót tegyünk

A szükségét szenvedőknek az Úr módján történő megsegítéséhez... szükség [van] olyan emberekre, akik szeretetből Istennek és az Ő munkájának szentelik magukat és javaikat.

Kedves testvéreim, ezzel a beszéddel az előtt szeretnék fejet hajtani és azt szeretném ünnepelni, amit az Úr tett és tesz azért, hogy szolgálja a szegényeket és a szükségét látókat földi gyermekei között. Szereti azokat a gyermekeit, akik segítséget látnak, és azokat is, akik segíteni akarnak. Számos módot adott azok megáldására, akiknek segítségre van szükségük, és azokéra is, akik adják azt.

Mennyei Atyánk hallja, amint gyermekei világszerte ételért, testükért fedő ruháért, valamint az abból eredő méltóságért könyörögnek, hogy gondoskodni tudjanak magukról. Ezek a fohászok azóta elérnek Őhöz, hogy férfit és nőt helyezte a földre.

Tudtok ezekről a szükségletekről ott is, ahol éltek, és szerte a világon. Szívetekben gyakran együttérzés ébred. Amikor találkoztok valakivel, aki küzd, hogy munkát találjon, érzitek a vágyat a segítségre. Akkor is érzitek ezt, amikor elmentek egy özvegyasszony otthonába, akinek nincs étele. Érzitek, amikor földrengés vagy tűz pusztította házuk romjai közt ülő, síró

gyermekek fényképét nézitek.

Mivel az Úr hallja fohászaikat és mélyen együtt érez velük, az idők kezdete óta módot adott arra, hogy tanítványai segíthessenek. Arra kéri gyermekeit, hogy idejüket, javaikat és saját magukat felajánlva csatlakozzanak Őhöz mások szolgálatában.

Azt a módot, ahogyan Ő segít, időnként a felajánlás törvénye szerinti életnek nevezzük. Egy másik időszakban egyesült rend volt a neve. Napjainkban egyházi jóléti programnak hívjuk.

A vállalkozás neve mindig az emberek szükségletei és helyzete szerint változott, és a részletek is. A szükségét szenvedőknek az Úr módján történő megsegítéséhez azonban mindig is szükség volt olyan emberekre, akik szeretetből Istennek és az Ő munkájának szentelik magukat és javaikat.

Felhívást és parancsolatot intézett hozzánk, hogy vegyünk részt a munkájában és emeljük fel a szükségét látókat. A keresztlévízben és Isten szent templomaiban szövetséget kötünk ennek megtételére. Vasárnap,

amikor veszünk az úrvacsorából, meg-
újíjuk ezt a szövetséget.

Ma szólni szeretnék néhány olyan
lehetőségről, amely által segíthetünk
azoknak, akiknek szükségük van erre.
Rövid az idő ahhoz, hogy mindet
felsoroljam. Azt remélem, hogy meg
tudom újítani és meg tudom erősíteni
a tettekészségeket.

Van egy kisfiúkorom óta énekelt
hymusz, amelyben az Úr e munka
elvégzésére hív minket. Gyerme-
koromban jobban figyeltem a vidám
dallamra, mintsem a szavak erejére.
Azért imádkozom, hogy érezzétek
ma szívetekben ennek a himnusznak
a szövegét. Hallgassuk meg hát a
szavait:

Cselekedtem-e valami jót e nap?

Segítettem-e valakin én?

Felvidítottam-e a szomorkodókat?

Ha nem, hát elbuktam én!

*Tán könnyebb lett ma bárki nehéz
terhe,*

Mert azt megosztottam vele?

A betegnek, fáradtnak segítettem-e?

Mikor szükség volt rám, jöttem-e?

Hát tégy jót, ne csak álmodozz

A mennyei otthonodról!

*Meglásd, oly áldott leszel, ha mindig
jót teszel,*

Így boldog lesz az életed.¹

Az Úr rendszeresen ébresztő
figyelmeztetéseket küld nekünk. Ez
időnként lehet hirtelen együttérzés va-
lakivel, akinek szüksége van valamire.
Érezheti az édesapa, amikor látja,
hogy egy gyermek elesik és felhor-
zolja a térdét. Érezheti az édesanya,
amikor éjszaka meghallja gyermeke
ijedt kiáltását. Érezheti a fiú- vagy
leánygyermek, amikor valakin azt látja
az iskolában, hogy szomorú vagy fél.

Mindannyian éreztünk már együtt
olyanokkal, akiket nem is ismer-
ünk. Amikor például hallottatok a

Csendes-óceánon végigszáguló hullá-
mokról, amelyeket a japán földrengés
váltott ki, aggódtatok azokért, akik
esetleg megsérültek.

Több ezrekben ébredt együtt-
érzés közöttetek, amikor hallotta-
tok az ausztráliai Queenslandet ért
áradásokról. A hírek leginkább csak
becsléseket közöltek arról, hogy hány
embernek van szüksége segítségre.
Sokan éreztétek az emberek fájdalmát.
Az ébresztő figyelmeztetésre 1 500
vagy még több egyháztag válaszolt
Ausztráliában, akik önkéntesként se-
gítséget és vigaszt nyújtottak.

Együttérzésüket arra a döntésre
váltották, hogy szövetségük szerint
cselekszenek. Láttam, milyen áldá-
sok érik a szükségét látó embert, aki
segítséget kap, és azt, aki megragadja
annak lehetőségét, hogy adhat.

A bölcs szülők mások minden
szükségletében meglátják, miként
hozhatnak áldást fiaik és leányaik
életébe. Nemrég három gyermek
ínycsiklandó vacsorát hozott ételhor-
dókban az ajtónkhoz. Szüleik tudták,
hogy segítségre van szükségünk, és
bevonták gyermekeiket a szolgálat
lehetőségébe.

A szülők nagylelkű szolgálatukkal
megáldották családjukat. Amikor úgy
döntöttek, hogy bevonják ebbe a gyer-
mekeiket, leendő unokáikra is kiter-
jesztették az áldásokat. A gyermekek

mosolya, amikor elmentek tőlünk,
biztosított engem arról, hogy így lesz.
El fogják mondani a gyermekeiknek,
milyen örömet éreztek, amikor ked-
ves szolgálatot nyújtottak az Úrnak.
Gyermekkoromból emlékszem ennek
a csendes megelégedettségnek az
érezésére, amikor édesapám javasla-
tára kigyomláltam a szomszéd kertjét.
Valahányszor lehetőségem nyílik rá,
hogy adjak, eszembe jut a himnuszt
sora, melyben hiszek: „Mily dicső cél,
én Istenem”².

Tudom, hogy a dalszöveg az Úr
szombatnapi hódolatából fakadó örö-
möt írja le. Ám azok a gyermekek az
ajtónknál, akik ételt hoztak nekünk,
hétköznap érezték az Úr munkája vég-
zésének örömét. Szüleik pedig meglát-
ták a lehetőséget, hogy jót tegyenek,
és nemzedékekre kiterjesztették ezt az
örömet.

Ha az Úr módján törődünk a szük-
séget látókkal, az újabb lehetőséget
ad a szülőknek gyermekeik megál-
dására. Az egyik vasárnap láttam ezt
egy kápolnában. Egy kisgyermek a
családja felajánlásait tartalmazó boríté-
kot nyújtotta át a püspöknek, amikor
az úrvacsorai gyűlés előtt belépett a
kápolnába.

Ismertem a családot és a fiút. A csa-
lád éppen tudomást szerzett róla, hogy
valaki segítséget szenved az egyház-
közösségben. A fiú apja valami ehhez

hasonlót mondott a gyermeknek, miközben a szokásosnál is nagylelkűbb böjti felajánlást tett a borítékba. „Ma böjtöltünk és imádkoztunk azokért, akik segítséget szenvednek. Kérlek, add oda nevünkben ezt a borítékot a püspöknek! Tudom, hogy továbbadva megsegíti azokat, akiknek nálunk nagyobb szükségük van erre.”

A fiú erről a vasárnapról nem a maró éhségre fog emlékezni, hanem a melegség érzésére. Mosolyából és abból, ahogyan a borítékot szorította, láttam, hogy érzi, mennyire megbízik benne az édesapja, amikor odaviheti a család szegényeknek tett felajánlását. Erre a napra akkor is emlékezni fog, amikor diakónus lesz, és talán örökké.

Ugyanezt a boldogságot láttam azoknak az arcán, akik évekkal ezelőtt Idahóban nyújtottak segítséget az Úrért. A Teton-gát 1976. június 5-én szakadt át. Tizenegy ember halt meg. Néhány órán belül ezreknek kellett

elhagyniuk az otthonaikat. Voltak olyan házak, amelyeket elsodort az ár. Lakhelyek százait pedig csak olyan erőfeszítés és anyagi ráfordítások árán lehetett lakhatóvá tenni, amelyek messze meghaladták a tulajdonosok lehetőségeit.

Akik hallottak a tragédiáról, együtt éreztek velük, és néhányan érezték a jó cselekedetre hívó szót. Szomszédok, püspökök, segítőegyleti elnökök, kvórumvezetők, házitanítók és látogatótanáítók hagyták ott otthonaikat és munkájukat, hogy kitakarítsák mások elöltött házaikat.

Egy házaspár közvetlenül az áradás után tért vissza a nyaralásból Rexburgba. Haza sem mentek, hogy megnézzék a házuikat. Inkább megkeresték a püspöküket, hogy megkérdezzék, hol segíthetnének. A püspök egy családhoz irányította őket, akiknek szükségük volt erre.

Pár nappal később kimentek

megnézni az otthonukat. Már nem találták ott, elsodorta az ár. Ezután egyszerűen visszamentek a püspökhöz, és azt kérdezték: „Most mit szeretnél, mit tegyünk?”

Bárhol éltek is, láttatok már, ahogyan az együttérzés e csodája önzetlen tettere vált. Talán nem valami nagy természeti csapás nyomán. Láttam ezt már olyan papsági kvórumban is, ahol egy férfitestvér szólásra emelkedik, hogy leírja, milyen szükségletei vannak annak a férfinak vagy nőnek, aki munkalehetőséget keres, hogy fenn tudja tartani magát és a családját. Éreztem a szobában az együttérzést, majd néhányan felvetették olyan emberek neveit, akik talán alkalmaznák az illetőt, akinek munkára van szüksége.

Ami ebben a papsági kvórumban, illetve az idahói elárasztott házakban történt, annak megnyilvánulásai, ahogyan az Úr módján segítünk újra önellátóvá válni azoknak, akiknek nagy szükségük van erre. Könyörületet érzünk, és tudjuk, hogyan cselekedjünk és segítsünk az Úr módján.

Ebben az évben ünnepeljük az egyház jóléti programjának 75. évfordulóját. A program azért indult, hogy kielégítse azok szükségleteit, akik munkahelyüket, farmjukat, és akár otthonukat is elveszítették amiatt, amit azóta a nagy gazdasági válságként emlegetünk.

Mennyei Atyánk gyermekeinek napjainkban is felmerülnek nagyobb fizikai szükségletei, ez így volt a múltban, és ezután is így lesz. Az egyház jóléti programjának alapját képező tantételek nem csak egy bizonyos időszakra vagy helyre vonatkoznak. Mindig és mindenhol érvényesek.

Ezek a tantételek lelkiek és örökkévalók. Így tehát ha megértjük és a szívünkbe zárjuk azokat, akkor lehetővé teszik számunkra olyan lehetőségek

meglátását és megragadását, amelyek során akkor és ott segíthetünk, amikor és ahol az Úr kér minket.

A következő tantételek mutattak nekem utat, amikor az Úr módján akartam segíteni, és amikor mások segítettek nekem.

Először is, mindenki boldogabb és több önbecsülést érez, ha el tudja látni magát és a családját, majd kezét kinyújtva másokról is gondoskodni tud. Hálás vagyok azokért, akik segítettek nekem a szükségleteim kielégítésében. Még hálásabb vagyok azokért, akik az évek során segítettek nekem önellátóbbá válni. A leghálásabb pedig azokért vagyok, akik megmutatták nekem, hogyan használjam a többletem egy részét mások megsegítésére.

Megtanultam, hogy úgy lehet többletem, ha kevesebbet költök annál, amit megkeresek. Ezzel a többlettel képes voltam megtanulni, hogy valóban jobb adni, mint kapni. Ez részben azért van, mert ha az Úr módján segítünk, akkor Ő megáld minket.

Marion G. Romney elnök azt mondta a jóléti munkáról: „Nem tudtok annyit adni magatokból ebben a munkában, hogy elszegényedjétek.” Aztán misszióelnökét, Melvin J. Ballardot idézte: „Nem adhat az ember egy morzsát az Úrnak anélkül, hogy cserébe kenyeret ne kapna.”³

Ez igaznak bizonyult az életemben. Amikor nagylelkű vagyok a szükség idején Mennyei Atyám gyermekeivel, akkor Ő is nagylelkű velem.

A második evangéliumi tantétel, amely utat mutatott nekem a jóléti munkában, az egység ereje és áldása. Amikor összefogunk, hogy szolgáljuk a szükségben lévőket, az Úr egyesíti a szívünket. Ifj. J. Reuben Clark elnök így fogalmazta meg ezt: „A szolgálatból ered a bajtársiasság legerősebb érzése, amikor mindenféle képzettségű és foglalkozású

férfitestvérek dolgoznak egymás mellett egy jóléti kertben vagy más terven.”⁴

Nemcsak az érez erős bajtársiasságot, aki ad, hanem az is, aki kap. Egy férfi, akivel egymás mellett lapátoltuk a sarat elöntött rexburgi otthonában, a mai napig érzi ennek kötelékét. Nagyobb személyes méltóságot érez, mert minden tőle telhetőt megtett magáért és a családjáért. Ha egyedül dolgoztunk volna, mindketten lemaradtunk volna a lelki áldásról.

Ez elvezet a jóléti munkát illető harmadik cselekvési tantételhez: vond be a munkába a családot, hogy megtanulhassanak gondoskodni egymásról, miközben másokról gondoskodnak. Azok a fiatalok és leányitok, akik veletek dolgoznak mások szolgálata során, nagyobb valószínűséggel segítik majd egymást, amikor szükségük van erre.

Az egyházi jóléti program negyedik értékes tantételét püspökként tanultam meg. A szentírások következő, a szegények felkutatására irányuló parancsából eredt. A püspök feladata azok megtalálása és megsegítése, akik mindent megtettek, ami tőlük és családjuktól telik, de még mindig segítségre van szükségük. Azt tapasztaltam, hogy az Úr a Szentlélek elküldésével teszi lehetővé a szegényekkel való törődés során éppen úgy, mint az igazság keresésében azt, hogy „a ki keres, talál”⁵. De azt is megtanultam, hogy vonjam be a Segítőegylet elnökét is ebbe a keresésbe. Előfordulhat, hogy ő előbb kapja meg a szükséges kinyilatkoztatást, mint ti.

Néhányatoknak szüksége lesz erre a sugalmazásra az előtűnk álló hónapok során. Az egyházi jóléti program 75. évfordulójának megünneplése végett világszerte arra kérjük majd az egyháztagsokat, hogy vegyenek részt

egy szolgálati napon. A vezetők és az egyháztagsok is kinyilatkoztatásra törekedve tervezik majd meg a projekteket.

Szolgálati tervek elkészítéséhez három dolgot javaslok.

Először is, készítsétek fel magatokat és azokat, akiket vezettek, lelkileg! Csak akkor láthatjátok világosan a terv célját, hogy miként áldja meg lelkileg és fizikailag is Mennyei Atyánk gyermekeit, egyénileg vagy a közösség részeként, ha szíveteket megenyhíti a Szabadító engesztelése.

Második javaslatom az, hogy válasszátok olyan emberek szolgálatát a királyságon vagy a közösségen belül, akiknek szükségletei megérintik majd a szolgálattevők szívét. Az emberek, akiket szolgálnak, érezni fogják a szeretetüket. Ez az ének ígéretének megfelelően talán még annál is jobban felvidítja majd őket, mint csupán a fizikai szükségleteik kielégítése.

Utolsó javaslatom pedig az, hogy tervezzétek a családi, a kvórumbeli, a segédszervezeti, valamint a közösségekben ismert emberek közötti kötelek erejének kihasználását. Az egység érzése megsokszorozza az általatok nyújtott szolgálat jó hatásait. És az egység érzése a családokban, az egyházban és a közösségekben egyre erősebb lesz, tartós örökséget biztosítva még hosszú idővel a szolgálat vége után is.

Most lehetőségem nyílik arra, hogy elmondjam, mily nagyra értékellek benneteket. Az általatok az Úrnak nyújtott szeretetteljes szolgálat révén sok olyan embertől kaptam köszönetet, akiknek segítettek, és akikkel világszerte találkoztam.

Az Úr módján segítve megtaláltátok a módját, hogy magasabbra emeljétek őket. Ti és a Szabadító hozzátok hasonló alázatos tanítványai szolgálatok során a víz színére vetettétek a kenyereteket, és az emberek, akiknek

segítettetek, egy egész véka hálát próbáltak meg visszaadni nekem.

Ugyanilyen megbecsülés kifejezésre juttatása érkezik el hozzám azoktól, akik veletek dolgoztak. Emlékszem, amikor egyszer ott álltam Ezra Taft Benson elnök mellett, és az Úr egyházában végzett jóléti szolgálatról beszélgettünk. Meglepett fiatalos életerejére, amikor kezét megrázva azt mondta: „Imádom ezt a munkát, és bizony, ez munka!”

Hálát adok a Mesternek azért, hogy munkátokkal szolgáljátok Mennyei Atyánk gyermekeit. Ő ismer benneteket, látja az erőfeszítéseiteket, a szorgalmatokat és az áldozataitokat. Azért imádkozom, hogy megadja nektek annak áldását, hogy láthassátok munkátok gyümölcsét azok boldogságában, akiknek segítettetek és akikkel segítettetek az Úrért.

Tudom, hogy az Atyaisten él, és meghallja imáinkat. Tudom, hogy Jézus a Krisztus. Ti és akiket szolgáltok megtisztulhattok és megerősödhetek azáltal, hogy szolgáljátok Őt és betartjátok a parancsolatait. Tudhatjátok, amint én is tudom, a Szentlélek hatalma által, hogy Joseph Smith Isten prófétája volt, aki visszaállította ezt az igaz és élő egyházat. Bizonyságot teszem, hogy Thomas S. Monson elnök Isten élő prófétája. Ő nagyszerű példa arra, hogy mit tett az Úr: széjjeljárt jót tévén. Imádkozom, hogy megragadjuk a lehetőséginket, hogy „[felemeljük] a lecsüggesztett kezeket, és [megerősítsük] az ellankadt térdeket”⁶. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. “Have I Done Any Good?” *Hymns*, no. 223.
2. Mily dicső cél, én Istenem. *Egyházi énekek*, 22.
3. Marion G. Romney, “Welfare Services: The Savior’s Program,” *Ensign*, Nov. 1980, 93.
4. J. Reuben Clark Jr., in Conference Report, Oct. 1943, 13.
5. Lásd Máté 7:7–8; Lukács 11:9–10; 3 Nefi 14:7–8.
6. Tan és a szövetségek 81:5.

Benyújtotta: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Az egyházi tisztségviselők támogatása

Támogatásra javasoljuk Thomas Spencer Monsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét, Henry Bennion Eyringot mint első tanácsost az Első Elnökségben és Dieter Friedrich Uchtdorfot mint második tanácsost az Első Elnökségben.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha vannak, akik ellenzik, jelezzék!

Támogatásra javasoljuk Boyd Kenneth Packert mint a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökét és a következő testvéreket e kvórum tagjaiként: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, és Neil L. Andersen.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Támogatásra javasoljuk a tanácsosokat az Első Elnökségben és a tizenkét apostolt mint prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat.

Mindazok, akik egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Javasoljuk a következő területi hetvenesek felmentését 2011. május 1-jei hatállyal: José L. Alonso, Nelson L. Altamirano, John S. Anderson, Ian S. Ardern, Sergio E. Avila, David R. Brown, D. Fraser Bullock, Donald J. Butler, Vladimiro J. Campero, Daniel M. Cañoles, Carl B. Cook, I. Poloski Cordon, J. Devn Cornish, Federico F. Costales, ifj. LeGrand R. Curtis, Heber O. Diaz, Andrew M. Ford, Julio G. Gaviola, Manuel Gonzalez, Daniel M. Jones, Donald J. Keyes, Domingos S. Linhares, B. Renato Maldonado, Raymundo Morales, J. Michel Paya, Stephen D. Posey, Juan M. Rodriguez, Gerardo L. Rubio, Jay L. Sitterud, Dirk Smibert, Eivind Sterri, Ysrael A. Tolentino, W. Christopher Waddell és Gary W. Walker.

Akik szeretnék velünk együtt kifejezni köszönetüket a kiváló szolgálatukért, kérem, jelezzék!

Javasolt, hogy támogassuk a Hetvenes Első Kvórumának új tagjaiként a következő testvéreket: Don R. Clarke, José L. Alonso, Ian S. Ardern,

Carl B. Cook, ifj. LeGrand R. Curtis, W. Christopher Waddell és Kazuhiko Yamashita; a Hetvenek Második Kvórumának új tagjaiként pedig a következőket: Randall K. Bennett, J. Devn Cornish, O. Vincent Haleck és Larry Y. Wilson.

Mindazok, akik egyetértenek, jelezzék!

Akik ellenzik, ugyanígy jelezzék!
Új területi hetvenesekként a

következőket javasoljuk támogatásra: Kent J. Allen, Stephen B. Allen, Winsor Balderrama, R. Randall Bluth, Hans T. Boom, Patrick M. Boutoille, Marcelo F. Chappe, Eleazer S. Collado, Jeffrey D. Cummings, Nicolas L. Di Giovanni, Jorge S. Dominguez, Gary B. Doxey, David G. Fernandes, Hernán D. Ferreira, Ricardo P. Giménez, Allen D. Haynie, Douglas F. Higham, Robert W. Hymas, Lester F. Johnson, Matti T.

Jouttenus, Chang Ho Kim, Alfred Kyungu, ifj. Remegio E. Meim, Ismael Mendoza, Cesar A. Morales, Rulon D. Munns, Ramon C. Nobleza, Abenir V. Pajaro, Gary B. Porter, José L. Reina, Esteban G. Rerek, ifj. George F. Rhodes, Lynn L. Summerhays, Craig B. Terry, David J. Thomson, Ernesto R. Toris, Arnulfo Valenzuela, Ricardo Valladares, Fabian I. Vallejo, Emer Villalobos és Terry L. Wade.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Aki ellenzi, jelezze!

Támogatásra javasoljuk a többi általános felhatalmazottat, területi hetvenest és a segédszervezetek általános elnökségeit a jelenlegi felállás szerint.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, jelezze!

Monson elnök, amennyire csak megfigyelhettem, a Konferenciaközpontban egyhangú volt a támogató szavazás az elhangzott előterjesztésekkel kapcsolatban.

Köszönjük, testvérek, a támogató szavazataitokat, a hiteteket, odaadástokat és imáitokat. ■

Az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg 2010. évi jelentése

Benyújtotta: Robert W. Cantwell

az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg ügyvezető igazgatója

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Első Elnöksége részére

Kedves Fivérek! Ahogy azt a Tan és a szövetségek 120. szakasza kinyilatkoztatás által előírja, a tized felett rendelkező tanács hagyja jóvá az egyházi pénzalapok felhasználását. Ez a tanács az Első Elnökségből, a Tizenkét Apostol Kvórumából, valamint az Elnöklő Püspökségből áll. Ez a tanács hagyja jóvá az

egyházi részlegek költségvetését, működését, valamint az egyházi egységekre vonatkozó juttatásokat. Az egyházi részlegeknek úgy kell felhasználniuk az anyagi eszközöket, hogy összhangban legyenek a jóváhagyott költségvetésekkel, valamint az egyházi irányelvekkel és eljárásmódokkal.

Az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg hozzáférést kapott minden nyilvántartáshoz és rendszerhez, amelyek a pénzalapok bevételei és kiadásai feletti ellenőrzés pontosságának megállapításához, valamint az egyházi vagyon védelmezéséhez szükségesek. Az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg független minden más egyházi részlegtől és ügyviteltől. Személyzete okleveles könyvvizsgálókból, okleveles könyvelési szakértőkből, okleveles információs rendszereket ellenőrző könyvvizsgálókból, és más, okleveles szakértőkből áll.

Elvégzett könyvvizsgálataink alapján az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg azon a véleményen van, hogy minden pénzeszköz, beérkezett felajánlás, kiadás és az egyház vagyona a 2010. évben az előírt könyvelési gyakorlatnak, a jóváhagyott költségvetéseknek, valamint az egyházi irányelveknek és eljárásoknak megfelelően lett felhasználva és nyilvántartva.

Tisztelettel benyújtja:
az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg
Robert W. Cantwell
ügyvezető igazgató ■

A 2010. év statisztikai jelentése

Benyújtotta: Brook P. Hales

az Első Elnökség titkára

Az Első Elnökség az egyház következő statisztikai jelentését tette közzé 2010-ről. 2010. december 31-i állapot szerint 2896 cövek, 340 misszió, 614 kerület és 28 660 egyházközség működött.

Az egyház teljes taglétszáma 2010 végén 14 131 467 fő volt.

2010-ben 120 528 új gyermeket vettek nyilvántartásba, és 272 814 megtértet kereszteltek meg.

A teljes idejű misszionáriusok száma az év végén 52 225 volt.

Az egyházzolgálati misszionáriusok száma 20 813 fő volt. Ők azok a misszionáriusok, akik közül sokan az otthonukban élnek, és akiket különféle egyházi programok támogatására hívtak el.

Az év folyamán négy templomot szenteltek fel: a Brit Columbiai Vancouver templomot Kanadában; az Arizonai Gila Valley templomot az Egyesült Államokban; a Fülöp-szigeteki Cebu City templomot; és az Ukrajnai Kijev templomot.

2010-ben újraszentelték a Hawaii Laie templomot az Egyesült Államokban.

Jelenleg világszerte 134 működő templom van.

Korábbi általános egyházi tisztségviselők és mások, akik a múlt évi áprilisi általános konferencia óta hunytak el

W. Grant Bangerter, Adney Y. Komatsu, Hans B. Ringger, LeGrand R. Curtis, Richard P. Lindsay, Donald L. Staheli és Richard B. Wirthlin elderek, a Hetvenek Kvórumainak korábbi tagjai; Barbara B. Smith, a Segítőegylet korábbi általános elnöke; Ruth H. Funk, a Fiatal Nők egykori általános elnöke; Norma Jane B. Smith, a Fiatal Nők általános elnökségének egykori tanácsosa; Helen Fyans, J. Thomas Fyans elder, egykori nyugalmazott általános felhatalmazott özvegye; Arnold D. Friberg, festőművész és illusztrátor; valamint J. Elliot Cameron, az egyház egykori oktatásügyi biztosa. ■

Írta: Boyd K. Packer elnök
a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke

A Szentlélek irányításával

Mindannyiunkat irányíthat a kinyilatkoztatás lelke és a Szentlélek ajándéka.

400 év telt el a Biblia Jakab király-féle változatának kiadása óta, amihez jelentős mértékben hozzájárult William Tyndale, aki nagy hős a szememben.

Az anglikán papsági vezetés nem akarta, hogy hétköznapi angol nyelven kiadják a Bibliát. Egyik helyről a másikra üldözték. Ő azt mondta nekik: „Ha Isten megkíméli az életemet, akkor nem telik bele sok idő, és a szántóvető fiú jobban fogja ismerni a szentírásokat, mint Önök.”¹

Tyndale-t elárulták, és Brüsszelben több mint egy évre sötét, fagyos börtönbe zárták. Ruhája rongyokban lógott. Könyörgött fogvatartóinak, hogy adják oda a kabátját, a sapkáját és egy gyertyát, mondván: „Igcensak unalmas egyedül ülni a sötétben.”² Megtárgadták tőle ezeket. Végül kihozták a börtönből és egy hatalmas tömeg előtt megfojtották, majd máglyán elégették. William Tyndale munkája és vértanúhalála azonban nem volt hiábavaló.

Mivel az utolsó napi szentek gyermekeit ifjúságuktól fogva megtanítták a szentírások ismeretére, bizonyos mértékben betöltik William Tyndale négy évszázaddal ezelőtti próféciját.

Ma a szentírásaink a Bibliából és a

Mormon könyvből állnak, amely egy másik tanúbizonyság Jézus Krisztusról, valamint a Nagyértékű gyöngyből és a Tan és a szövetségekből.

A Mormon könyve miatt gyakran mormon egyháznak is neveznek minket. Mi nem vesszük zokon ezt a megnevezést, de valójában nem fedi a valóságot.

A Mormon könyvében az Úr újra meglátogatta a nefitákat, mert nevében imádkoztak az Atyához. Azt kérdezte tőlük:

„Mit szeretnétek, mit adjak meg nektek?

És ők azt mondták neki: Urunk, szeretnénk, ha megmondanád nekünk azt a nevet, amelyen ezt az egyházat nevezzük; mert szóváltások vannak a nép között ezen dolgot illetően.

És az Úr azt mondta nekik: ...miért van az, hogy zúgolódik és vitatkozik a nép ezen dolog miatt?

Nem olvasták talán a szentírásokat, amelyek megmondják, hogy Krisztus nevét kell magatokra venni...? Mert ezen a néven szólítanak majd benneteket az utolsó napon. [...]

Tehát amit csak tesztek, azt az én nevemben tegyétek; tehát az én nevemen nevezétek az egyházat; és az én

nevemben szólítsátok az Atyát, hogy érterem megáldja az egyházat.

És hogyan lehetne ez az én egyházam, ha nem az én nevemen nevezetitek? Mert ha egy egyház Mózes néven nevezetitek, akkor az Mózes egyháza; vagy ha egy ember néven nevezetitek, akkor az egy ember egyháza; de ha az én nevemen nevezetitek, akkor az az én egyházam, ha úgy léssen, hogy az én evangéliumomra épül.”³

A kinyilatkoztatáshoz hűen Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának nevezzük magunkat, nem mormon egyháznak. Az egy dolog, ha mások a mormon egyházként utalnak az egyházra, vagy mormonokként ránk, de egész más az, ha mi magunk tesszük ezt.

Az Első Elnökség kijelentette:

„Egyre fontosabbá válik az, hogy a kinyilatkoztatott nevet, vagyis Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza (T&Sz 115:4) elnevezést használjuk, mert felelősek vagyunk a Szabadító nevének egész világon történő hirdetéséért. Ennek megfelelően azt kérjük, hogy az egyházra utalva, amikor csak lehet, használjuk annak teljes nevét. [...]

Az egyháztagokra utalva ezt javasoljuk: Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai. Rövidített változatként előnyben részesítjük az utolsó napi szentek elnevezést.”⁴

Utolsó napi szentekként „Krisztusról beszélünk, Krisztusban örvendezünk, Krisztusról prédikálunk, Krisztusról prófétálunk, és próféciaink szerint írunk, hogy gyermekeink tudhassák, milyen forráshoz forduljanak bűneik bocsánatáért”⁵.

A világ úgy nevez minket, ahogy kedve tartja, de beszédünkben mindig emlékezzünk rá, hogy *Jézus Krisztus* Egyházához tartozunk!

Egyesek azt állítják, hogy nem vagyunk keresztények. Ők vagy

egyáltalán nem ismernek minket, vagy félreértenek.

Az egyházban minden szertartást Jézus Krisztus felhatalmazásával és nevében végzünk.⁶ Ugyanaz a szervezetünk, mint az ősi egyházé volt, apostolokkal és prófétákkal.⁷

Az ősi időkben az Úr elhívott és elrendelt tizenkét apostolt. Később elárulták és keresztre feszítették Őt. Feltámadása után a Szabadító negyven napon át tanította a tanítványait, majd felment a mennybe.⁸

Valami azonban hiányzott. Néhány nappal később a Tizenkettek összegyűltek egy házban, és „lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat... [K]ettős tüzes nyelvek... [ültek] mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel”⁹. Apostolai ekkor már hatalommal rendelkeztek. Megértették, hogy az egyház megalapításához nélkülözhetetlen a Szabadítótól kapott felhatalmazás és a Szentlélek

ajándéka. Parancsot kaptak, hogy kereszteljenek és adományozzák a Szentlélek ajándékát.¹⁰

Idővel eltűntek az apostolok és az általuk viselt papság. Vissza kellett állítani a szolgálati felhatalmazást és erőt. Az emberek évszázadokon át várták a felhatalmazás visszatértét és az Úr egyházának megalapítását.

1829-ben Keresztelő János, valamint Péter, Jakab és János apostol visszaállították a papságot Joseph Smithnek és Oliver Cowderynek. Most az egyház minden érdemes férfitagját elrendelik ebbe a papságba. Ez a felhatalmazás, valamint a Szentlélek vele járó ajándéka, amelyet keresztelkedés után minden egyháztagra ráruházunk, megkülönböztet minket a többi egyháztól.

Egy korai kinyilatkoztatás azt mondja, hogy „minden ember az Úr-istennek, méghozzá a világ Szabadítójának a nevében szólhasson”¹¹. Ma az egyházban folyó munkát hétköznapi férfiak és nők végzik, akik elhívást

kapnak az elnöklésre, a tanításra és a szolgálatra, amelyben támogatjuk őket. Az elhívottak a kinyilatkoztatás hatalmának és a Szentlélek ajándékának útmutatása által ismerik meg az Úr akaratát. Lehet, hogy mások nem fogadják el az olyan dolgokat, mint a prófécia, a kinyilatkoztatás vagy a Szentlélek ajándéka, de ha kicsit is meg szeretnének érteni minket, akkor érteniük kell, hogy mi elfogadjuk ezeket.

Az Úr már jóval azelőtt kinyilatkoztatott Joseph Smithnek egy egészségtörvényt, a Bölcsesség szavát, mielőtt ezeket a veszélyeket ismerte volna a világ. Ez arra tanít mindannyiunkat, hogy kerüljük a teát, a kávé, az alkoholt, a dohányt, és természetesen mindenféle kábítószer és szokásformáló dolgot, amelyek szüntelenül a fiataljaink előtt vannak. Akik engedelmeskednek ennek a kinyilatkoztatásnak, azt az ígéretet kapják, hogy „egészséget kapnak a köldökükbe és velőt a csontjaikba;

És bölcsességre és a tudás nagy-szerű kincseire találnak rá, méghozzá rejtett kincsekre;

És futnak és nem lesznek fáradtak, és járnak és nem lankadnak el.”¹²

Egy másik kinyilatkoztatásban az Úr erkölcsiségre vonatkozó normája megszabja, hogy az élet teremtésének szent erőit védeni kell, és csakis férfi és nő, férj és feleség között használhatók.¹³ Ezen erő helytelen használatánál csak az komolyabb vétek, ha valaki ártatlan vért ont vagy megtagadja a Szentleket.¹⁴ Ha valaki áthágja a törvényt, a bűnbánat tana megtanítja, hogyan törölje ki e vétek hatásait.

Mindenki próbára tételük. Lehet, hogy valaki nem tartja igazságosnak, ha ki van téve egy bizonyos kísértésnek, de igazából ez a halandó élet célja – a próbatétel. A válasz pedig mindenki számára ugyanaz:

mindenféle kísértésnek ellen kell állnunk, és ellen is tudunk állni!

„A boldogság nagyszerű terve”¹⁵ a családi életre összpontosít. Az otthon feje a férj, az otthon szíve pedig a feleség. A házasság pedig egyenjogú partneri viszony. Az utolsó napi szent férfi felelősségteljes, családszerető ember, aki hű az evangéliumhoz. Törődő, odaadó férj és apa. Tiszteletben tartja a női mivoltot. A feleség támogatja férjét. Mindkét szülő elősegíti a gyermekek lelki növekedését.

Az utolsó napi szentek azt tanulják, hogy szeressék egymást és őszintén bocsássanak meg egymásnak.

Az én életemet megváltoztatta egy szent életű pátriárka. Feleségül vette a kedvesét, akivel mélységesen szerették egymást, és hamarosan első gyermeküket várták.

A csecsemő születésének éjszakaiján komplikációk léptek fel. Az egyetlen orvos a vidéket járta valahol, betegekkel törődött. Sok órák vajúdás után egyre reménytelenebbé vált a kismama állapota. Végül megtalálták

az orvost. A vészhelyzetben gyorsan cselekedett, hamarosan megszületett a kisbaba, és úgy tűnt, elmúlt a válság. Néhány nappal később azonban az ifjú édesanya belehalt abba a fertőzésbe, amit egy másik otthonban kezelt aznap este az orvos.

A fiatalember világa összeomlott. A hetek múlásával gyásza egyre mélyült. Alig gondolt másra, és keserűségében fenyegetővé vált. Kétségtelen, hogy ma pert indított volna orvosi műhibáért, mintha a pénz bármit is megoldana.

Egy este kopogás hallatszott az ajtaján. Egy kislány állt ott, aki mindössze ennyit mondott: „Édesapám szeretné, ha átjönne. Beszélni akar Önnel.”

Az „édesapa” a cövekelnök volt. A bölcs vezető tanácsa egyszerű volt: „John, ne foglalkozz vele! Bármit is teszel, nem fogja visszahozni őt. Bármit teszel, attól csak rosszabb lesz. John, ne foglalkozz vele!”

Ez volt az én barátom próbatétele. Hogyan is hagyhatná annyiban? Borzasztó hiba történt. Küzdött, hogy

összeszedje magát, majd úgy döntött, hogy engedelmes lesz, és követi ennek a bölcs cövekelnöknek a tanácsát. Nem foglalkozik vele.

Azt mondta: „Öreg ember voltam, mire megértettem és végre beláttam, hogy a szegény vidéki orvos, aki túl sokat dolgozik, aki nincs megfizetve, és rongyosan egyik betegtől a másikhoz szalad, kevés orvossággal, kórház nélkül, kevés eszközzel küzd azért, hogy életet mentsen, nagyrészt sikerrel. A válság pillanatában érkezett, amikor két élet is veszélyben forgott, és késedelem nélkül cselekedett. Végre megértettem!” Azt mondta: „Egész életemet tönkretelhettem volna, és mások életét is.”

Sokszor megköszönte az Úrnak térdre ereszkedve a bölcs papsági vezetőt, aki egyszerűen csak azt tanácsolta: „John, ne foglalkozz vele!”

Látunk magunk körül egyháztagekat, akik megsértődtek. Vannak, akik az egyház történetében vagy vezetői életében történt események miatt sértődnek meg, aztán egész életükben szenvednek emiatt, mert nem tudnak túllépni a mások által elkövetett hibákon. Nem hagyják annyiban. Inaktívításba zuhannak.

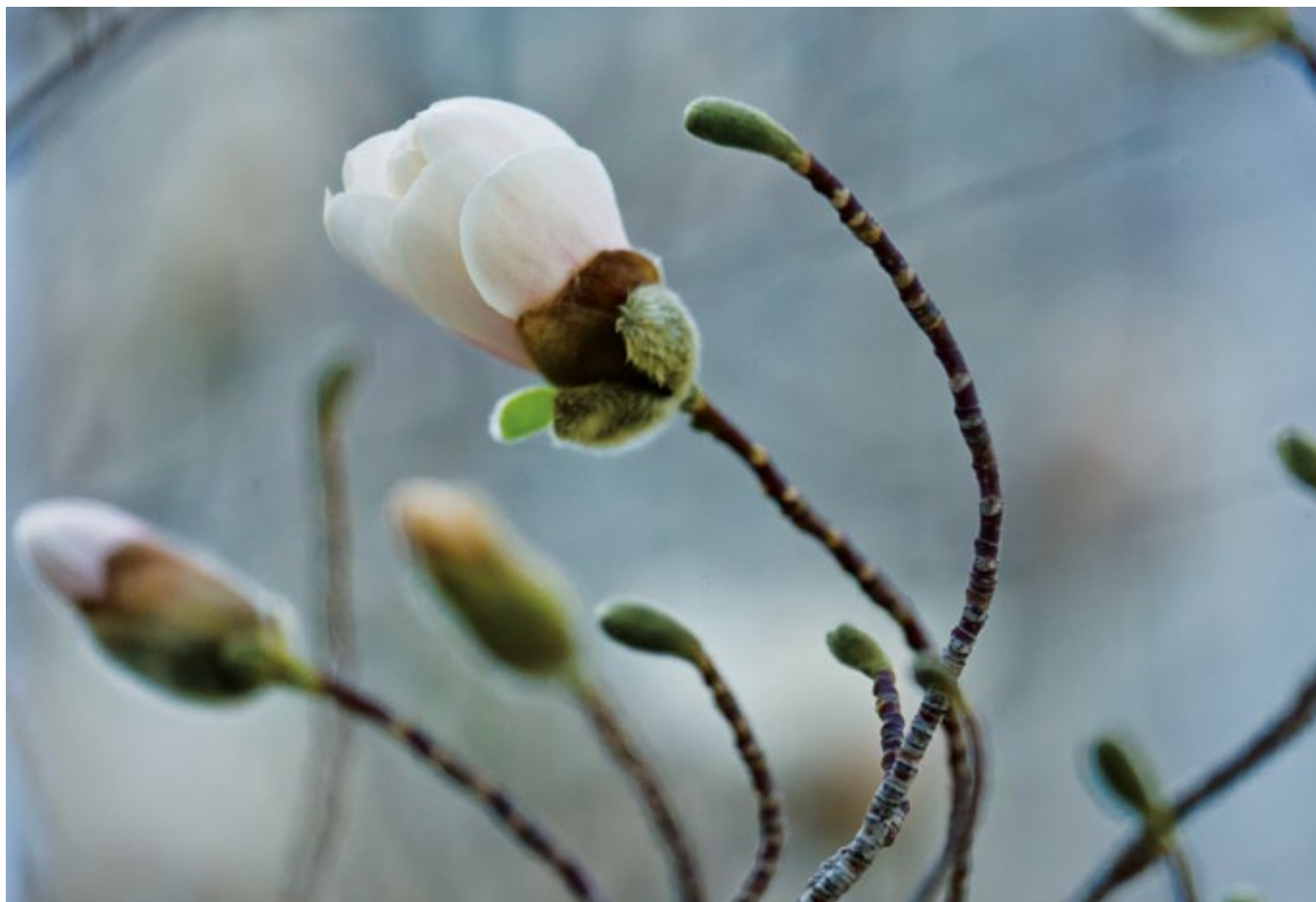
Ez a hozzáállás némiképp hasonlít ahhoz, amikor valakit eltalál egy bunkósbot. Megsértődik, felveszi, és élete minden napján újra és újra fejbe veri vele magát. Mily nagy butaság! Mily szomorú! Ezzel a bosszúval tönkreteszi saját magát. Ha megsértettek, bocsáss meg, felejtset el, és ne foglalkozz vele!

A Mormon könyve figyelmeztet erre: „És most, ha vannak benne hibák, azok emberek tévedései; ne kárhoztassátok tehát Isten dolgait, hogy szeplőtelennek találtathassatok Krisztus ítélőszéke előtt.”¹⁶

Az utolsó napi szentek viszonylag hétköznapi emberek. Most már az egész világon meg lehet találni

Brazília, São Luís

minket, 14 millióan vagyunk. És ez csak a kezdet. Arra tanítanak minket, hogy legyünk a világban de ne a világból valók.¹⁷ A lakosság közé vegyülve tehát hétköznapi életet élünk, hétköznapi családokban.

Arra tanítanak minket, hogy ne hazudjunk, ne lopjunk és ne csaljunk.¹⁸ Nem káromkodunk. Derűsek vagyunk és boldogok, nem félünk az élettől.

Hajlandóak vagyunk „gyászolni azokkal, akik gyászolnak... , és megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorulnak, és Isten tanújaként állni mindig és mindenben, és minden helyen”¹⁹.

Ha valaki olyan egyházat keres, amely csak nagyon keveset követel, akkor ez nem az. Nem könnyű utolsó napi szentnek lenni, de hosszútávon ez az egyetlen igaz út.

Az ellenállás, a háborúk, a háborús hírek, a különböző helyeket érő földrengések²⁰ ellenére nincs oly erő vagy hatalom, amely megállíthatná ezt a munkát. Mindannyiunkat irányíthat a kinyilatkoztatás lelke és a Szentlélek

ajándéka. „Éppen csak annyira nyújthatja ki az ember satnya karját, hogy megállítsa a Missouri-folyót annak elrendelt folyásában, vagy hogy vizét felfelé fordítsa, amennyire megakadályozhatja a Mindenhatót abban, hogy az utolsó napi szentek fejére tudást árásson a mennyből.”²¹

Ha valamilyen terhet cipeltek, felejtétek el, hagyjátok annyiban. Sok megbocsátásra és egy kis bűnbánatra is szükségetek lesz, hogy a Szentlélek meglátogasson benneteket, és megerősítsen benneteket egy olyan bizonyosságot, melyről nem is tudtátok, hogy létezik. Figyelni fognak rátok, és megáldattok – ti és a tieitek. Ez egy meghívás, hogy jöjjetek Óhozzá! Ebben az egyházban – Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában, amely a saját kijelentése szerint „az egyetlen igaz és élő egyház... az egész föld színén”²² – találjuk majd meg „a boldogság nagyszerű tervét”²³. Erről teszem bizonyosságomat Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. David Daniell, introduction to *Tyndale's New Testament* (1989), viii.
2. Daniell, introduction to *Tyndale's New Testament*, ix.
3. 3 Nefi 27:2–5, 7–8.
4. Első elnökségi levél, 2001. febr. 23.
5. 2 Nefi 25:26.
6. Lásd Mózes 5:8; keresztelés: lásd 2 Nefi 31:12; 3 Nefi 11:27; 18:16; a betegek megáldása: lásd Tan és a szövetségek 42:44; a Szentlélek adományozása: lásd Moróni 2:2; papsági elrendelés: lásd Moróni 3:1–3; úrvacsora: lásd Moróni 4:1–3; csodák: lásd Tan és a szövetségek 84:66–69.
7. Lásd Hittételek 1:6.
8. Lásd Cselekedetek 1:3–11.
9. Cselekedetek 2:2–4.
10. Lásd Cselekedetek 2:38.
11. Tan és a szövetségek 1:20.
12. Tan és a szövetségek 89:18.
13. Lásd A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
14. Lásd Alma 39:4–6.
15. Alma 42:8.
16. A Mormon könyve címdala.
17. Lásd János 17:14–19.
18. Lásd 2 Mózes 20:15–16.
19. Móziás 18:9.
20. Mormon 8:30.
21. Tan és a szövetségek 121:33.
22. Tan és a szövetségek 1:30.
23. Alma 42:8.

Írta: **Russell M. Nelson** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Hittel nézz szembe a jövővel!

Az igazság, a szövetségek és a szertartások lehetővé teszik számunkra a félelem legyőzését és azt, hogy hittel nézzünk szembe a jövővel.

Szeretett testvéreim, köszönöm a támogatásokat, nem csupán a támogatásra emelt kezeiteket, hanem azt a támogatást is, melyet otthoni, egyházi és közösségi szolgáltatókkal nyújtotok! Szeretünk veletek lenni, és családokat, barátaitok körében látni titeket. Látjuk, hogy bárhol éljeteztek is, igyekeztek jobb helyé tenni ezt a világot. Támogatunk benneteket! Szeretünk titeket! És ahogyan ti is imádkoztok értünk, mi is imádkozunk értetek!

Elképzeljük, amint a számítógép vagy a televízió képernyője elé gyűjtitek otthon a családokat, hogy megnézzétek az általános konferenciát. Egy figyelmes édesanya küldött nekem egy konferencia idején készült fényképet. Észrevették, hogyan reagál másfél éves fiuk, aki felismerte a beszélő arcvonásait és hangját. A gyermek puszikat kezdett dobálni a televízió felé. Közelebb akart menni. Figyelmes nővére gyorsan vállára vette öccsét, és közelebb vitte. Íme, a fénykép.

Bizony, a televízióban én látszom, azok a gyermekek pedig az unokáink. Néhány év múlva ez a fiú elder lesz,

felruházzák a templomban, és készen áll majd a missziójára. Később hozzápecsételik az általa választott örök társhoz. Látjátok benne az eljövendő férjet és apát, akinek saját gyermekei vannak? Aztán egy napon majd búcsút vesz nagyapától, annak biztos tudatával, hogy a halál az élet része.

Így van ez. Élünk, hogy meghaljunk, és meghalunk, hogy újra éljünk. Örökkévaló szemszögből valójában csak az számít idő előtti halálnak, ha olyan valaki hal meg, aki nem áll készen az Istennel való találkozásra.

Apostolokként és prófétákként nem csak saját gyermekeinkkel és unokáinkkal törődünk, de a tieitekkel is, és Isten minden gyermekével. Isten minden szent gyermeke számára tartogat valamit a jövő, és ezt a valamit a szülei, a családja, a barátai és a tanárai is alakítják. A mi *mostani* hitünk tehát *később* része lesz utódaink hitének.

Minden egyén a saját útját járja ebben az állandóan változó világban, a versengő elképzelések világában. A gonosz erői mindig is ellene fognak szegülni a jó erőinek. A Sátán állandóan rá akar venni minket az ő útjainak követésére, hogy olyan

nyomorulttá tegyen minket, amilyen ő maga¹. És mindig is jelen lesznek az élet mindennapos kockázati tényezői: a betegség, a sérülés és a baleset.

Zűrzavaros időköt élünk. Földrendések és szökőárak hoznak pusztulást, kormányok omlanak össze, erős a gazdasági nyomás, támadják a családot és emelkedik a válások száma. Nagy okunk van az aggodalomra. Mégsem kell hagynunk, hogy a félelmek kiszorítsák a hitünket. Hitünk megerősítésével legyőzhetjük ezeket a félelmeket.

Kezdjétek a gyermekeitekkel! Elsősorban ti, szülők vagytok felelősek hitük megerősítéséért. Engedjétek, hogy érezzék a hiteteket, akkor is, amikor kemény próbatételek sújtanak! Összpontosítsátok a hiteteket szerető Mennyei Atyánkra és az Ő Szeretett Fiára, az Úr Jézus Krisztusra! Tanítsátok mély meggyőződéssel ezt a hitet! Tanítsátok meg minden becses fiúnak és lánynak, hogy Isten gyermeke, aki az Ő képmására teremtett, szent céllal és rendeltetéssel. Mindegyikük legyőzendő kihívásokkal és kifejlesztendő hittel született².

Tanítsátok a szabadulás isteni tervébe vetett hitet! Tanítsátok meg, hogy halandó utazásunk a próbatétel időszak, a megpróbáltatás és a megmérettetés ideje, amikor kiderül, hogy hajlandóak vagyunk-e bármit megtenni, amit az Úr megparancsol nekünk³.

Tanítsátok hitet és Isten *minden* parancsolatának megtartását, tudván, hogy azok gyermekei megáldására és örömeire adattak.⁴ Figyelmeztessétek őket, hogy találkoznak majd olyan emberekkel, akik kiválasztják, mely parancsolatokat tartják be, és melyeket hagyják figyelmen kívül és szegik meg. Én ezt az engedelmesség szempontjából büfé-megközelítésnek nevezem. Az ilyesfajta válogatás azonban

nem működik. Nyomorúsághoz vezet. Csak *minden* parancsolat betartása által készülhetünk fel az Istennel való találkozásra. Az engedelmességhez hitre van szükség, és parancsolatainak betartása megerősíti ezt a hitet.

Az engedelmesség lehetővé teszi, hogy Isten áldásai akadálytalanul áradjanak. Ő fogságtól és nyomorúságtól mentes szabadsággal áldja meg engedelmes gyermekeit. És még több világosságot ad nekik. Például, aki betartja a Bölcsesség szavát, az tudja, hogy az engedelmesség nemcsak függőségtől való mentességet eredményez, hanem a bölcsesség és a tudás kincseinek áldásait is elhozza⁵.

Tanítsatok annak tudatába vetett hitet, hogy Isten parancsolatainak betartása fizikai és lelki védelmet nyújt. És ne felejtsetek el, hogy Isten szent angyalai állandóan készenlétben állnak, hogy segítsenek nekünk. Az Úr is azt mondta: „Arcotok előtt járok majd. Ott leszek a jobb és a bal keze- teken, és Lelkem a szívetekben lesz, angyalaim pedig körülöttetek, hogy

hordozzanak.”⁶ Micsoda ígéret! Ha hűek vagyunk, akkor Ő és angyalai is segítenek nekünk.

A soha nem lankadó hitet ima által erősítjük meg. Szívából jövő fohászaitok fontosak Neki. Gondolatok csak Joseph Smith próféta heves és szenvedélyes imáira a Liberty börtönben töltött rettenetes napok idején. Az Úr azzal válaszolt, hogy változtatott a próféta szemszögén. Azt mondta: „[T]udjad, fiam, hogy mindezen dolgok tapasztalatot adnak neked, és a javadra válnak majd.”⁷

Ha az örökkévaló távlatot szem előtt tartva imádkozunk, akkor nem fogjuk megkérdőjelezni, hogy legkönnyesebb és leginkább szívából jövő fohászaink meghallgatásra találnak-e. Az Úr ezen ígéletét a Tan és a szövetségek 98. szakasza jegyzi fel:

„[I]máitok behatoltak [az Úr] füleibe, és feljegyeztettek ezzel a pecséttel és tanúbizonyossággal – az Úr megesküdött és elrendelte, hogy megadassanak.

Ezt az ígéletet teszi tehát nektek, megmásíthatatlan szövetséggel, hogy

be fognak teljesedni; és minden olyan dolog, amellyel sanyargatva voltatok, összefog a javatokért, és nevem dicsőségéért, mondja az Úr.”⁸

Az Úr a legerősebb szavait választva biztosított minket: *Pecset! Tanúbizonyosság! Megesküdt! Elrendelte! Megmásíthatatlan szövetség!* Testvéreim, higgyetek Őbenne! Isten meg fogja hallgatni őszinte és szívából jövő imáitokat, és meg fog erősödni a hitetek.

Ahhoz, hogy tartós hitre tehesünk szert, alapvető fontosságú, hogy tartósan elkötelezzük magunkat a teljes tizedfizetés mellett. Először hitre van szükség a tizedfizetéshez. Aztán a tizedfizető egyre több hitre tesz szert, mígnem a tizedfizetés becsben tartott kiváltsággá válik. A tized Isten ősi törvénye.⁹ Azt ígerte gyermekeinek, hogy meg fogja nyitni „az egek csatornáit, és... [áraszt reánk] áldást bőségesen”¹⁰, hogy nem is lesz elegendő hely a befogadásukra. Ezen túlmenően pedig a nevünk rajta van Isten tizedfizetőinek a listáján, hogy védjen minket

„a bosszúállás és az égetés”¹¹ napján.

Miért van szükségünk ilyen rendíthetetlen hitre? Mert nehéz napok állnak előttünk. A jövőben ritkán lesz egyszerű vagy népszerű hűséges utolsó napi szentnek lenni. Mindannyian próbára tételünk. Pál apostol figyelmeztetett, hogy akik az utolsó napokban szorgalmasan követik az Urat, „üldöztetni fognak”¹². Ez az üldöztetés vagy csendes gyengeségbe taszít benneteket, vagy arra készítet, hogy még példásabban és bátrabban éljétek mindennapi életeteket.

Hitetek fejlődésének részét képezi az, *ahogyan* az élet próbatételeit kezelitek. Erőt ad, ha emlékeztek rá, hogy isteni természettel rendelkeztek, végtelenül értékes örökséggel. Az Úr emlékeztetett titeket, a gyermekeiteket és az unokáitokat, hogy törvényes örökösök vagytok, hogy visszatartattatok a mennyben, hogy majd egy meghatározott időben és helyen szülessetek meg, majd felnőve az Ő zászlóvivőivé és szövetséges népévé váljatok. Ha az Úr igazlelkű ösvényein jártok, abban az áldásban lesz részetek, hogy megmaradtok az Ő jóságában, és világosság, valamint szabadítók lesztek népe számára¹³.

Mind a férfi-, mind a nőtestvérek rendelkezésére állnak a szent melkisédeki papság hatalma által elnyerhető áldások. Ezek az áldások változtathatnak életetek körülményein egészség,

a Szentlélek társasága, személyes kapcsolatok és jövőbeli lehetőségek terén. E papság hatalma és felhatalmazása rendelkezik az egyház minden lelki áldásának kulcsaival¹⁴. Nagyon is figyelemreméltó az Úr azon kijelentése, hogy Ő az akarata szerint fogja fenntartani ezeket az áldásokat¹⁵.

A papsági áldások legnagyobbikát az Úr szent templomaiban adományozzák. Az ott kötött szövetségek iránti hűség érdemessé tesz benneteket és családokat az örök élet áldásaira¹⁶.

A jutalmak nem csak ezután érkeznek. Sok áldás már ebben az életben a tiétek lesz, gyermekeitek és unokáitok között. Nektek, hű szenteknek, nem egyedül kell megharcolnotok az élet csatáit. Gondoljatok bele! Az Úr azt mondta: „...háborgatóidat én háborítom meg, és én tartom meg fiaidat.”¹⁷ Később ezt ígérte hű népének: „[Én], az Úr harcolom majd meg a csatáikat, és gyermekeik csatáit, és gyermekeik gyermekeinek csatáit, ...a harmadik és a negyedik nemzedékig.”¹⁸

Szeretett elnökünk, Thomas S. Monson, prófétai tanúbizonyosságát adta nekünk. Ezt mondta: „Bizonyosságomat teszem nektek arról, hogy a nekünk ígért áldások felbecsülhetetlenek. Gyülekezzenek bár viharfelhők vagy zúduljon ránk az eső, az evangéliumról való tudásunk, valamint a Mennyei Atyánk

és Szabadítónk iránt érzet szeretünk meg fog vigasztalni és fenn fog tartani minket, és örömet hoz majd szívünkbe, ha az igaz úton járunk, és betartjuk a parancsolatokat.”

Monson elnök így folytatta: „Szeretett fivéreim és nővéreim, ne féljétek! Legyetek jó reménységben! A jövőtök olyan fényes, mint a hitetek.”¹⁹

Monson elnök hathatós kijelentéséhez az enyémet is hozzáfűzöm. Tanúbizonyosságot teszek arról, hogy Isten az Atyánk. Jézus a Krisztus. Egyháza visszaállított a földre. Igazsága, szövetségei és szertartásai lehetővé teszik számunkra a félelem legyőzését és azt, hogy hittel nézzünk szembe a jövővel. Erről teszek bizonyosságot Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 2 Nefi 2:27.
2. Péter erről tanított, amikor kifejezte reményét, hogy „azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, a mely a kívánságban van e világon” (2 Péter 1:4).
3. Lásd Ábrahám 3:25.
4. Lásd 2 Nefi 2:25.
5. Lásd Tan és a szövetségek 89:19; lásd még Ésaías 45:3.
6. Tan és a szövetségek 84:88.
7. Tan és a szövetségek 122:7. A szemszövgváltás másik példája a Zsoltárokból: „Tartsd meg életemet; ...mentsd meg én Istenem a te szolgádat, a ki bízik benned. Könyörülj én rajtam Uram, mert hozzád kiáltok minden napon! [...] Dicsérlek téged Uram, Istenem, teljes szívemből, és dicsőítem a te nevedet örökké!” (Zsoltárok 86:2–3, 12).
8. Tan és a szövetségek 98:2–3.
9. Az Ószövetség nyolc könyve említi a tizedfizetést: 1 Mózes, 3 Mózes, 4 Mózes, 5 Mózes, 2 Krónika, Nehémiás, Ámós és Malakiás.
10. Malakiás 3:10.
11. Tan és a szövetségek 85:3
12. 2 Timótheus 3:12.
13. Lásd Tan és a szövetségek 86:8–11.
14. Lásd Tan és a szövetségek 107:18.
15. Lásd Tan és a szövetségek 132:47, 59.
16. Lásd Ábrahám 2:11.
17. Ésaías 49:25; lásd még Tan és a szövetségek 105:14.
18. Tan és a szövetségek 98:37
19. Thomas S. Monson: Legyetek jó reménységben! *Liahóna*, 2009. máj. 92.

Írta: **Richard J. Maynes elder**
a Hetvenektől

Egy Krisztus-központú otthon megalapítása

Hiszünk a család örökkévaló természetében. Ennek a tudásnak és hitnek kell inspirálnia bennünket arra, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk egy Krisztus-központú család megalapításáért.

Az Uruguayban és Paraguayban töltött missziós szolgálatom korai szakaszában rájöttem, hogy azoknak, akik többet szerettek volna megtudni Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházáról, a családdal kapcsolatos tanunk keltette fel leginkább az érdeklődését. Sőt, az igazságot kereső érdeklődők Jézus Krisztus evangéliumának visszaállítása óta vonzódnak ahhoz a tanhoz, hogy a családok örökké együtt lehetnek.

Az örökkévaló családok tantétele létfontosságú részét képezi Mennyei Atyánk boldogságtervének, amelyet gyermekeinek készített. A terv alapvető részét az a tudás képezi, hogy van egy *mennyei* és egy *földi* családjunk is. Pál apostol arra tanít bennünket, hogy Mennyei Atyánk a lelkünk atya:

„Hogy keressék az Urat, ...és megtalálják[ák]...”

Mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk... Mert az ő nemzetsége is vagyunk.”¹

Egy szerető Mennyei Atya leszámazottjának lenni olyan alapvető tanítétel Jézus Krisztus evangéliumában,

hogy még egy gyermek is képes hirdetni annak igazságát egy elemis énekkel. Emlékeztek az „Úr gyermeke vagyok” című himnusra? Emlékeztek a szavaira?

*Úr gyermeke vagyok,
Ő küldött engemet,
Ő adott földi hajlékot
És kedves szülőket.*

*Taníts, vezess, állj mellettem,
Mutasd az utat!
Hogy azon haladjak, s majd
A mennybe juthassak.*²

Annak felismerése, hogy egy *mennyei* családdal is rendelkezünk, segít megértenünk a *földi* családjunk örökkévaló természetét is. A Tan és a szövetségek könyve arra tanít bennünket, hogy a család alapvető fontosságú a menny rendjében: „És ugyanazok a kapcsolatok, amelyek itt vannak közöttünk, ott is létezni fognak közöttünk, csak örök dicsőséggel párosulnak majd...”³

A család örökkévaló természetének megértése létfontosságú ahhoz, hogy megértsük Mennyei Atyánknak az Ő gyermekei számára alkotott tervét.

Sátán azonban mindent meg akar tenni, ami hatalmában áll, hogy elpusztítsa Mennyei Atyánk tervét. Isten tervének megdöntésére tett erőfeszítései során példátlan támadást indított a család intézménye ellen. A támadásai során használt néhány erősebb fegyvere az önzés, a kapzsiság és a pornográfia.

Örökkévaló boldogságunk *nem* szerepel Sátán céljai között. Tisztában van vele, hogy a legjobban úgy tudja a férfiakat és a nőket olyan nyomorulttá tenni, mint ő maga, ha megfosztja őket az *örökkévaló* lehetőségeket tartogató családi kapcsolatoktól. Sátán, mivel tudja, hogy az ebben az életben és az örökkévalóságban szerzett igazi boldogság a családban található, minden tőle telhetőt megtesz annak elpusztítására.

Az ősi Alma próféta Isten, gyermekeinek szánt tervét a boldogság nagyszerű tervének⁴ nevezi. Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma, akiket prófétákként, látnokokként és kinyilatkoztatókként támogatunk, a következő sugalmazott tanácsot adták a boldogsággal és a családi élettel kapcsolatban: „A családot Isten rendelte el. A férfi és a nő közötti házasság nélkülözhetetlen eleme az Ő örökkévaló tervének. A gyermekeknek joguk van ahhoz, hogy a házasság kötelékén belül szülessenek meg, és hogy olyan apa és anya nevelje fel őket, akik teljes hűséggel megtartják házassági fogadalmukat. Boldogság leginkább akkor érhető el a családi életben, ha az az Úr Jézus Krisztus tanításaira épül.”⁵

Ez a boldogság, melyről Alma, és a közelmúltban az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma is szólt, kétségtelenül egy család otthonában található meg. Bőségesen kiárad ránk, ha minden tőlünk telhetőt megteszünk annak érdekében, hogy

egy Krisztus-központú otthon alakítsunk ki.

Maynes nőtestvérrel házasságunk korai szakaszában megtanultunk néhány igen fontos tantételt, miközben elkezdtük kialakítani saját Krisztus-központú otthonunkat. Azzal kezdtük, hogy követtük az egyházi vezetők tanácsát. Összetereltük a gyermekeinket, és hetente családi estet, valamint naponta közös imát és szentírás-tanulmányozást tartottunk. Nem volt mindig könnyű, kényelmes vagy sikeres, idővel azonban ezek az egyszerű összefüggések becses családi hagyományokká váltak.

Megtanultuk, hogy a gyermekeink a hét vége felé már valószínűleg nem fognak mindenre emlékezni a családi est történéseiből, arra viszont emlékezni fognak, hogy *megtartottuk azt*. Rájöttünk, hogy napközben az iskolában valószínűleg nem fognak pontosan emlékezni a szentírásokban tanultakra vagy az imákban elhangzottakra, arra viszont igen, hogy *olvastuk* a szentírásokat és együtt *imádkoztunk*. Testvérek, hatalmas erő és védelem rejlik számunkra és a

fiataljaink számára abban, ha celesztális hagyományokat teremtünk az otthonunkban.

Amikor Jézus Krisztus evangéliumának tanítéleit tanuljuk, tanítjuk és gyakoroljuk az otthonainkban, az segít egy olyan környezetet teremteni, ahol a Lélek is jelen lehet. Azáltal, hogy kialakítjuk ezeket a celesztális szokásokat az otthonunkban, képesek leszünk úrrá lenni a világ hamis hagyományain, és megtanuljuk mások szükségleteit és érdekeit az első helyre tenni.

A Krisztus-központú otthon kialakítása a szülőknek és a gyermekeknek egyaránt felelőssége. A szülők kötelessége az, hogy gyermekeiket szeretetben és igazlelkűségben tanítsák. A szülők az Úr előtt felelősségre lesznek vonva, hogy miként teljesítik szent kötelességeiket. A szülők a gyermekeiket *szavakkal és példa által* tanítják. C. C. Millernek „A visszhang” című alábbi verse jól szemlélteti a szülők fontosságát és gyermekeikre gyakorolt hatását:

*Egy birka volt, s nem bárány,
Mi elkóborolt, a példázatban, mely
Jézusé volt.*

Egy felnőt birka, mi elbitangolt
A nyáj közül, melyben még
kilencvenkilenc volt.
Hogy miért keressük a birkát
Igaz imával és reménnyel?
Mert veszélyt rejt, ha a birka rossz
útra tér:
A bárány követi őt és maga is letér.
A bárányok követik a birkát,
Amikor az útvjáról letér.
Amikor a birka hibázik, nem telik
el sok idő,
A bárányok követik, és pont olyanok
lesznek, mint ő.
Így buzgón kérjük a birkát,
A bárányok kedvéért ma,
Mert ha a birka elvész,
Mily drága az ár!
A bárányok fizetik azt meg, bárhogy
is fáj.⁶

A gyermekeiket tévútra vezető szülőkre váró következményeket az Úr a következőképpen ismertette a Tan és a szövetségekben: „Továbbá, amennyiben [a] Sionban... lévő szülőknek gyermekei vannak, és *nem* tanítják meg nekik a bűnbánat, és a Krisztusba, az élő Isten Fiába vetett hit, valamint a keresztkelés és a Szentlélek kézrátétel általi ajándékának tanát..., a bűn szálljon a szülők fejére.”⁷

Nem lehet eléggé kihangsúlyozni, hogy a szülők milyen fontos szerepet töltenek be abban, hogy gyermekeiknek szavak és példa által is celesztialis szokásokat tanítsanak. A gyermekek szintén fontos szerepet játszanak egy Krisztus-központú otthon kialakításában. Hadd osszak meg veletek egy rövid beszédet, melyet nyolcéves unokám, Will mondott el, s amely jól szemlélteti ezt az alapvetet:

„Szeretek lovagolni és lasszózni apukámmal. A kötél több különféle fonalszálból van összefonva, hogy ezáltal erős legyen. Ha a kötél csak egy szálból állna, akkor nem tudná

elvégezni a feladatát. Mivel azonban több szálból fonták össze, sok mindenre tudjuk használni, és nagyon erős.

A családok is olyanok, mint a kötél. Amikor csak egy valaki dolgozik keményen és cselekszik helyesen, a család nem lesz annyira erős, mint amikor mindenki tesz valamilyen erőfeszítést, hogy segítsen a másoknak.

Tudom, hogy amikor helyesen cselekszem, a családomat segítem. Amikor Isabelle húgommal kedvesen viselkedek, akkor mindketten jól érezzük magunkat, ami pedig apát és anyát is boldoggá teszi. Ha az anyukámnak valami dolga akad, akkor azzal tudok neki segíteni, hogy játszok a kisöcsémmel, Joey-val. Azzal is tudok segíteni a családomnak, hogy a szobámat kitakarítom, és jó kedvvel segítek, amikor csak tudok. Mivel én vagyok a legidősebb gyermek a családukban, tudom, hogy fontos jó példának lennem. Minden

Németország, Dortmund

tőlem telhetőt megpróbálok megtenni, hogy a jót válasszam és betartsam a parancsolatokat.

Tudom, hogy a gyerekek segíthetnek abban, hogy a családjuk olyan erős legyen, mint egy kötél. Amikor mindenki megtesz minden tőle telhetőt és együttműködik a többiekkel, a családok boldogok és erősek lesznek.”

Krisztus-központú otthon akkor alakul ki, amikor a szülők szeretetben és igazlelkűen elnökölnek a család felett, amikor Jézus Krisztus evangéliumát *szavakkal és példa által* is tanítják gyermekeiknek, és amikor a gyermekek azáltal fejezik ki szeretetüket és támogatásukat szüleiknek, hogy megtanulják és gyakorolják a szülők által tanított alapelveket.

Fivérek és nőtestvérek, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának tagjaiként hiszünk a család örökkévaló természetében. Ennek a tudásnak és hitnek kell inspirálnia bennünket arra, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk egy Krisztus-központú család megalapításáért. Bizonyágomat teszem nektek arról, hogy amikor erre törekszünk, akkor sokkal nagyobb mértékben fogjuk gyakorolni a Szabadítónk, Jézus Krisztus élete és engesztelése által példázott szeretetet és szolgálatot, melynek eredményeként otthonunk valóban egy darabka mennyország lehet itt, a földön. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Cselekedetek 17:27–28.
2. Úr gyermeke vagyok. *Egyházi énekek*, 96.
3. Tan és a szövetségek 130:2; lásd még Robert D. Hales, “The Eternal Family,” *Ensign*, Nov. 1996, 64.
4. Alma 42:8
5. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
6. C. C. Miller “The Echo,” in *Best-Loved Poems of the LDS People*, ed. Jack M. Lyon and others (1996), 312–13.
7. Tan és a szövetségek 68:25; kiemelés hozzáadva.

Írta: ifj. Cecil O. Samuelson elder
a Hetvenektől

Bizonyosság

A Jézus Krisztus evangéliumáról való bizonyosság elnyerésének és megtartásának alapelvei egyenesek, világosak, és mindenkiben megvan a képesség, hogy megszerezze.

Életem egyik nagy áldása az a lehetőség volt az évek során, hogy az egyház fiataljai vettek körül, és dolgozhattam velük. Életem legkedvesebb és legértékesebb kapcsolatainak és barátságainak tartom ezeket. Az egyház, a társadalom és a világ jövőjét illető optimizmusomnak is nagyrészt ez az alapja.

Közöttük forgolódva abban a kiváltságban is részem volt, hogy beszélgettem olyanokkal, akikben különböző kétségek merültek fel a bizonyosságukat illetően. Bár a részletek eltérhetnek, a kérdések és a zavar kiváltó okai nagyrészt hasonlítottak egymásra. Ezek a témák és aggodalmak nem korlátozódnak egyetlen nép- vagy korcsoportra sem. Nyugtalaníthatják azokat is, akik több nemzedék óta tagjai az egyháznak, azokat is, akik viszonylag új egyháztagok, vagy akár azokat, akik éppen most ismerkednek Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházával. Kérdéseik általában őszinte érdeklődésből vagy kíváncsiságból fakadnak. Mivel a szóban forgó téma komolyan és igen jelentősen érint mindannyiunkat, érdemes fontolóra venni a saját bizonyosságunkat. Utolsó napi szentekként azt értjük bizonyosság alatt, amikor a Szentlélek által kapott kinyilatkoztatáson

keresztül meggyőződünk Jézus Krisztus evangéliumának igaz voltáról.

Bár a bizonyosságnak ez a meghatározása egyszerű és világos, számos kérdést vethet fel. Például: Ki kaphat bizonyosságot? Hogyan nyerjük el a szükséges kinyilatkoztatást? Milyen lépései vannak a bizonyosság elnyerésének? A bizonyosság elnyerése esemény vagy folyamat? Ezeknek és a többi a vizsgálódó kérdésnek is vannak további részletei, de a Jézus Krisztus evangéliumáról való bizonyosság elnyerésének és megtartásának alapelvei egyenesek, világosak, és mindenkiben megvan a képesség, hogy megszerezze.

Hadd válaszoljak először röviden ezekre a lehetséges kétségeket tükröző kérdésekre, aztán hadd meséljek néhány olyan meglátásról, amelyet fiatal felnőtt barátaim osztottak meg velem mostanában bizonyosságuk elnyeréséről. Arra is lehetőségük volt, hogy segítsenek másoknak, akik kihívásokkal vagy nehézségekkel küzdöttek hitük és hitelveik néhány vonatkozásában.

Először is: ki kaphat bizonyosságot? Mindenki, aki hajlandó megfizetni az árát – vagyis betartani a parancsolatokat –, kaphat bizonyosságot. „Az Úr hangja tehát a föld széleiig szól, hogy

aki meg akarja hallani, az hallhassa” (T&Sz 1:11). Az evangélium visszaállításának egyik alapvető oka az, hogy „minden ember az Úristennek, méghozzá a világ Szabadítójának a nevében szólhasson; Hogy a hit is gyarapodhasson a földön” (T&Sz 1:20–21).

Másodszor: hogyan nyerjük el a szükséges kinyilatkoztatást és milyen alapvető lépései vannak? A módszer minden korban világos és következetes volt. Általános érvényű az ígélet, amely a Mormon könyvről való bizonyosság elnyerésére adatott:

„És amikor ezeket a dolgokat megkapjátok... – vagyis hallottatok, olvastatok, tanulmányoztatok és elmélkedtetek az adott kérdéstről –, Krisztus nevében kérdezzétek meg Istent, az Örökkévaló Atyát, hogy nem igazak-e ezek a dolgok – vagyis imádkoztatok figyelmesen, konkrétan és tiszteletteljesen, azzal a szilárd elhatározással, hogy követni fogjátok az imátokra kapott választ –; és ha őszinte szívvel, igaz szándékkal, Krisztusba vetett hittel kérdezték, akkor ő a Szentlélek hatalma által ki fogja nektek nyilvánítani ennek igazságát.

És a Szentlélek hatalma által minden dolgot illetően tudhatjátok az igazat” (Moróni 10:4–5).

Harmadik: a bizonyosság elnyerése egyszeri esemény vagy folyamat? A bizonyosság élő szervezethez hasonlít, amely nő és fejlődik, ha megfelelően gondoskodnak róla. Folyamatos táplálékra, törődésre és védelemre van szüksége ahhoz, hogy erősödjön és gyarapodjon. Ha azonban elhanyagoljuk, vagy eltérünk attól az életmintától, melyet a bizonyosság egyértelműen igényel, akkor elhálványulhat, vagy akár el is veszíthetjük azt. A szentírások figyelmeztetnek minket, hogy Isten parancsolatainak áthágása vagy megszegése a Lélek elvesztéséhez

Dél-Afrika, Khayelitsha

vezethet, és akár az egykor birtokolt bizonyosság megtagadását is eredményezheti (lásd T&Sz 42:23).

Hadd osszam most meg veletek nagyra becsült és hű fiatal barátaim tíz megfigyelését és javaslatát. Az itt felsorolt dolgok azonos gondolatmenetre és tapasztalatokra vezethetők vissza, tehát valószínűleg nem lepődünk meg rajtuk. Sajnos azonban saját küszködésünk és gyötrelmünk napjaiban ideiglenesen elfeledkezhetünk róluk, vagy kihagyjuk a számításból, hogy vonatkozhatnak személy szerint ránk is.

Először is, mindenki értékes, mert mindannyian Isten gyermekei vagyunk. Ő ismer minket, szeret minket, és az akarja, hogy sikerrel járjunk és visszatérjünk Őhöz. Meg kell tanulnunk bízni az Ő szeretetében és az Ő időbeosztásában – saját, időnként türelmetlen és tökéletlen vágyaink helyett.

Másodszor, bár teljes mértékben hiszünk a szentírásokban leírt „hatalmas szívbéli változásban” (lásd Móziás 5:2; Alma 5:12–14, 26), meg kell értenünk, hogy erre gyakran fokozatosan kerül sor, nem azonnal vagy egyetemesen, inkább konkrét kérdések, tapasztalatok és felvetések révén, valamint tanulmányozás és ima által.

Harmadszor: nem szabad elfelejtenünk, hogy az élet alapvető célja a próbatétel és a fejlődés. Meg kell tanulnunk, hogyan fordíthatjuk javunkra a kihívásokat, és hálásnak kell lennünk azokért a leckékért, melyeket másképp, könnyebben nem tanulhatunk volna meg.

Negyedszer, meg kell tanulnunk bízni azokban a dolgokban, melyekben hiszünk, amelyek támaszt jelenthetnek a bizonytalanság időszakában vagy azokban a kérdésekben, amelyekkel küszködünk.

Ötödször, Alma tanításainak megfelelően a bizonyosság elnyerése a remény, a hit, majd végül egy bizonyos tantétel, tan, vagy maga az evangélium igazságának tudása mentén lezajló folyamat (lásd Alma 32).

Hatodszor, ha megtanítjuk valakinek azt, amit tudunk, az megerősíti a saját bizonyosságunkat, miközben építi az övét. Ha pénzt vagy ételt adtok valakinek, akkor nektek kevesebb lesz. Ha viszont a bizonyosságotokat osztjátok meg, attól mindkét fél bizonyossága növekedni és erősödni fog.

Hetedszer, naponta és rendszeresen meg kell tennünk a kicsi, de szükséges dolgokat. Az imák, a szentírások és az evangélium tanulmányozása, az egyházi gyűlések látogatása, a templomi

hódolat, a látogató- vagy házitanítás és más feladatok elvégzése megerősíti a hitünket és meghívja életünkbe a Lelket. Ha e kiváltságok bármelyikét is elhanyagoljuk, azzal kockára tesszük a bizonyosságunkat.

Nyolcadszor, ne állítsunk fel mások számára a magunkénál magasabb normákat. Túl gyakran engedjük, hogy mások, különösen vezetőink vagy az egyháztagok hibái vagy kudarcai hatással legyenek az érzéseinkre és a bizonyosságunkra. Más emberek nehézségei nem lehetnek kifogások saját hiányosságainkra.

Kilencedszer, nem árt emlékezni rá, hogy ha hibát követünk el és túl szigorúak vagyunk magunkhoz, az éppen olyan rossz hatással bírhat, mint a hanyagság olyankor, amikor valódi bűnbánatra van szükség.

És tizedszer, mindig tisztában kell lennünk azzal, hogy Krisztus engesztelése teljes mértékben és folyamatosan mindannyiunk számára érvényben van, ha engedjük. Akkor minden más a helyére kerül, még ha küszködünk is néhány részlettel, szokással vagy hitünk kirakójának néhány látszólag hiányzó darabjával.

Hálás vagyok ezekért a meglátásokért, példamutató fiatal barátaim és ismerőseim erősségeiért és

bizonyosságáért. Amikor velük vagyok, megerősödöm, és lelkesít engem annak tudata, hogy amikor másokkal vannak, sok jót tesznek és sok szolgálatot végeznek annak a Mesternek a küldötteiként, akinek hódolnak és akinek igyekeznek engedelmessé válni.

Az emberek azért tesznek jó és fontos dolgokat, mert bizonyosságuk van. Bár ez így van, bizonyosságot nyerhetünk abból is, amit teszünk. Jézus ezt mondta:

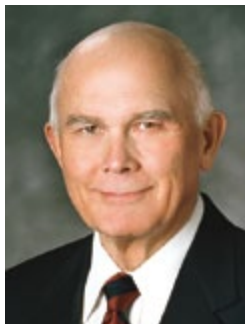
„Az én [tanom] nem az enyém, hanem azé, a ki küldött engem.

Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajjon Istentől van-e vagy én magamtól szólok?” (János 7:16–17).

„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok” (János 14:15).

A régi Nefihez és Mormonhoz hasonlóan én sem „ismerem minden dolognak a jelentését” (1 Nefi 11:17; lásd még Mormon szavai 1:7), de hadd mondjam el nektek, amit tudok.

Tudom, hogy Isten, a mi Mennyei Atyánk él és szeret minket. Tudom, hogy különleges Fia, Jézus Krisztus a mi Szabadítónk és Megváltónk, az Ő nevét viselő egyház feje. Tudom, hogy Joseph Smith megtapasztalta mindazt, amit az evangélium napjainkban történő visszaállítását illetően elmondott és tanított. Tudom, hogy ma apostolok és próféták vezetnek minket, és Thomas S. Monson elnök rendelkezik az életünk megáldásához és az Úr munkájának előmozdításához szükséges minden papsági kulccsal. Tudom, hogy mindannyian jogosultak vagyunk erre a tudásra, és ha küszködtök, akkor nyugodtan támaszkodhattok az ezen a konferencián a szószékről elhangzó bizonyosság igaz voltára. Ezeket a dolgokat tudom, és ezekről teszek bizonyosságot, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Dallin H. Oaks elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Vágy

Örök rendeltetésünk eléréséhez azokra a jellemvonásokra kell vágyunk és azokra kell törekednünk, amelyek szükségesek ahhoz, hogy örökkévaló lényekké váljunk.

Úgy döntöttem, hogy a *vágy* fontosságáról beszélek. Remélem, mindannyian belenézünk a szívünkbe, hogy eldöntsük, mire vágyunk igazán, és legfontosabb vágyainkat hogyan rangsoroljuk.

A vágyak alakítják ki a fontossági sorrendünket, ez a sorrend formálja a döntéseinket, a döntések pedig meghatározzák a tetteinket. A cselekedetben végződő vágyak határozzák meg, hogyan változunk, mit érünk el, és kivé válunk.

Először néhány hétköznapi vágyról beszélek. Halandó lényekként vannak alapvető fizikai szükségleteink. E szükségletek kielégítésének vágya irányítja a döntéseinket és határozza meg a tetteinket. Három példával szemléltetem, hogyan írják felül ezeket a vágyakat más vágyak, olyanok, amelyeket fontosabbnak tartunk.

Az első: az étel. Alapvető szükségletünk az étel, de ezt a vágyat egy időre felülírhatja egy erősebb vágy, hogy böjtöljünk.

Második: a fedél. 12 éves fiúként ellenálltam a fedél iránti vágyaknak, mert még inkább vágytam egy cserkészkövetelmény teljesítésére, mely szerint az erdőben kellett tölteni egy éjszakát. Sok fiúval egyetemben hátrahagytam a kényelmes sátrat, és az általunk

talált természetes anyagokból készítettünk fedelet és kezdetleges ágyat magunknak.

Harmadik: az alvás. Még ezt az alapvető vágyat is felülírhatja valameddig egy ennél is fontosabb vágy. Amikor fiatal katona voltam a Utah Nemzetőrségben, egy harcedzett tiszt példájából tanultam meg ezt.

A koreai háború első hónapjaiban frontszolgálatra hívták a Utah Richfield Nemzetőrség egyik harctéri tüzérségi ütegét. Ez az üteg, melynek Ray Cox kapitány parancsolt, mintegy 40 mormon férfiból állt. További kiképezés, majd máshonnan származó tartalékosok érkezése után Koreába küldték a csapatot, ahol a háború legádázabb ütközeteiben vettek részt. Az egyik csatában gyalogosok százainak közvetlen támadását kellett visszaverniük, olyan támadást, amely már lerohant és elpusztított más harctéri tüzérségi ütegeket.

Mi köze ennek ahhoz, hogy legyőzzük az alvás iránti vágyat? Az egyik kritikus éjszakán, amikor az ellenséges gyalogság az arcvonalakat áttörve benyomult az üteg által elfoglalt hátsó területekre, a kapitány sátrába vezettette a harcmezőről a telefonkábeleket, és megparancsolta az őrségben álló számos katonájának, hogy személyesen

minden órában hívják fel őt. Ez ébren tartotta az öröket, de azt is jelentette, hogy Cox kapitány álmát több tucatszor megzavarták. „Hogy volt képes erre?” – kérdeztem tőle. Válasza megmutatja a felülíró vágy erejét.

„Tudtam, hogy ha egyszer hazakerülök, találkozni fogok kisvárosunk utcáin ezeknek a fiúknak a szüleivel, és nem akartam úgy szembenézni velük, hogy fiuk azért nem tért haza, mert én parancsnokukként valamiben is kudarcot vallottam.”¹

Milyen jól példázza ez a felülíró vágy hatalmát a fontossági sorrenden

és a tetteken! Milyen hathatós példa ez mindannyiunk számára, akik felelősek vagyunk mások jólétéért – szülők, egyházi vezetők és tanítók!

A történet úgy végződött, hogy a majdnem alvás nélkül eltöltött éjszaka utáni reggelen Cox kapitány ellentámadásra vezette embereit az ellenség gyalogságával szemben. 800-nál több foglyot ejtettek, és csak két emberük sebesült meg. Coxot kitüntették a bátorságáért, útege pedig a rendkívüli hősiességért a Tüzérségi egység elnöki megemlékezésében részesült. Hélamán ifjú harcosaihoz hasonlóan (lásd Alma

57:25–26) mindannyian hazaértek.²

A Mormon könyve sok tanítást tartalmaz a vágy fontosságáról.

Miután sok órán keresztül fohászolt az Úrhoz, Énós megtudta, hogy bűnei megbocsáttattak. Ekkor „[kezdet] vágyat érezni testvérei... jóléte iránt” (Énós 1:9). Ezt írta: „És... miután teljes buzgósággal imádkoztam és munkálkodtam, így szólt hozzám az Úr: Kívánságaid szerint adok neked, hited miatt” (12. vers). Figyeljétek meg, mely három dologra volt szükség az ígért áldás előtt: vágyra, munkálkodásra és hitre.

Hitről szóló beszédében Alma azt tanítja, hogy a hit kezdődhet csupán annak vágyával, hogy higgyünk, amennyiben „engedjünk], hogy ez a vágy... dolgozzon” bennünk (Alma 32:27).

A misszionárius Áron által tanított lámánita király élménye is fontos dolgot tanít a vágyról, különösen arról, hogy mi legyen a végső vágyunk. Amikor Áron tanításai felkeltették a figyelmét, a király megkérdezte: „...mit tegyek, hogy születhessek Istentől”, és „hogyan lehessen ez az örök élet”? (Alma 22:15). Áron így válaszolt: „Ha erre a dologra vágysz, ...ha minden bűnöd megbánod, és meghajolsz Isten előtt, és hittel szólítod az ő nevét, és hiszel abban, hogy megkapod, akkor megkapod azt a reménységet, amire vágysz” (16. vers).

A király ezt tette, és buzgó imában azt mondta: „...minden bűnömmel felhagyok, hogy megismerjelek téged..., és megszabadulhassak az utolsó napon” (18. vers). Ilyen elkötelezettség, és végső vágyának megnevezése révén imájára csodálatos válasz érkezett.

Alma próféta nagyon vágyott rá, hogy minden embernek bűnbánatot hirdessen, de be kellett látnia, hogy nem szabadna vágyania az ehhez

szükséges kényszerítő erőre, mert „egy igazságos Isten... kívánságuk szerint ad az embereknek, aszerint, hogy halálra vagy életre vezet-e az a kívánság” (Alma 29:4). Az Úr egy mai kinyilatkoztatásban is hasonlóképp kijelenti, hogy „minden embert cselekedetei szerint [ítél] majd meg, szívük vágya szerint” (T&Sz 137:9).

Vajon tényleg készen állunk rá, hogy Örök Bíránk ilyen hatalmas jelentőséget tulajdonítson annak, amire igazán vágyunk?

Sok szentírás beszél arról, hogy összefüggés van a vágyaink és a között, amit keresünk. „Aki korán keres engem, az megtalál, és nem hagyatik magára” (T&Sz 88:83). „[K]eressétek buzgón a legjobb ajándékokat” (T&Sz 46:8). „Mert aki szorgalmasan keres, az talál” (1 Nefi 10:19). „Közeledjtek hozzám, és én közeledni fogok hozzátok; keressetek engem szorgalmasan, és meg fogtok találni; kérjétek, és adatik nektek; kopogtassatok, és megnyitatom nektek” (T&Sz 88:63).

Nem könnyű oly módon alakítani a vágyainkat, hogy az örökkévalóság

dolgai legyenek számunkra a legfontosabbak. Kísértést érzünk rá, hogy a javak, az előkelőség, a kevélység és a hatalom világi vonósnégyesére vágyunk. Vágyhatunk ezekre, de nem szabad a legfontosabb dolgok helyére tenni őket.

Akik leginkább javak megszerzésére vágnak, azok az anyagiasság csapdájába esnek. Nem hallgattak arra a figyelmeztetésre, hogy „ne keresd a gazdagságot, se ezen világ hiábavaló dolgait” (Alma 39:14; lásd még Jákób 2:18).

Akik előkelőségre vagy hatalomra vágnak, azoknak a bátor Moróni kapitány példáját kellene követniük, aki nem „hatalomra” vagy „a világ tiszteletére” törekedve szolgált (Alma 60:36).

Hogyan teszünk szert vágyakra? Kevesen néznek majd szembe olyan krízissel, amely Aron Ralston³ motiválta, azonban története értékes tanulságot rejt a vágyak kifejelesztéséről. Amikor Ralston Utah déli részének egyik eldugott szurdokában túrázott, hirtelen megbillent egy 3-400 kilós szikla, melynek következtében a jobb

karja beszorult a sziklahasadékba. Öt magányos napon át küzdött, hogy kiszabadítsa magát. Amikor már majdnem feladta és elfogadta a halált, látomásban látta, amint egy három éves fiú hozzászalad, és ő bal karjával felkapja. Megértette, hogy jövőbeli fiát látja látomásban, és ez biztosítja őt arról, hogy életben maradhat, ezért Ralston összeszedte a bátorságát, hogy drasztikus cselekedettel megmentse az életét, amíg még van hozzá ereje. Beszorult jobb karjában eltört két csontot, majd elővette a kését, és levágta ezt a karját. Ezután minden erejét összeszedve megtette a segítséghez vezető 8 kilométert.⁴ Micsoda példája ez a mindennek feletti vágy erejének! Ha előttünk van az, amivé válhatunk, rendkívül megnövekszik a vágyunk és a tetterőnk.

Legtöbbünk nem néz majd szembe ilyen végletes krízissel, de mindannyian szembenézünk lehetséges csapdákkal, amelyek elállják az örök rendeltetésünkhöz vezető utat. Ha elég mélyek az igazlelkű vágyaink, akkor azok készítésével kiszabadítjuk magunkat az örök fejlődésünket gátló függőségekből, illetve más bűnös szorításokból és értékrendekből.

Ne felejtjük el, hogy az igazlelkű vágyak nem lehetnek felszínesek, lobbanékonyak vagy ideiglenesek. Mélyről jövőnek, rendíthetetlennek és állandónak kell lenniük. Ezzel a motivációval aztán arra az állapotra fogunk törekedni, amelyet Joseph Smith próféta írt le, vagyis amikor „elveszít[ünk] minden vágyat arra, hogy bűnt kövess[ünk] el”⁵. Ezt viszont csakis egyénileg határozhatjuk el. Neal A. Maxwell elder ezt mondta:

„Amikor azt mondjuk valakiről, hogy már nem vágyik a bűnre, akkor senki más, csakis ő dönthetett úgy tudatosan, hogy elhagyja a helytelen vágyakat, mert készen áll minden

bűnével felhagyni, hogy megismerje Istent.

Amire tehát kitartoan vágyunk, idővel azzá leszünk, és azt kapjuk majd az örökkévalóságban is.”⁶

Bármennyire fontos teljesen elhagyni a bűn iránti vágyat, az örök élet többet követel ennél. Örök rendelkezésünk eléréséhez azokra a jellemvonásokra kell vágyunk és azokra kell törekednünk, amelyek szükségesek ahhoz, hogy örökkévaló lényekké váljunk. Például az örökkévaló lények mindenkinek megbocsátanak, akik megbántották őket. Mások jólétét helyezik a sajátjuk elé. És Isten minden gyermekét szeretik. Ha ez túl nehéznek látszik – és bizonyára egyikünknek sem könnyű –, akkor kezdjük azzal, hogy vágyunk ezekre a jellemvonásokra, és szerető Mennyei Atyánkat szólítjuk, hogy segítsen nekünk az érzéseinkben. A Mormon könyve azt tanítja nekünk: „Imádkozzatok tehát, ...szívetek minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön benneteket ez a szeretet, melyet mindenkinek megadott, aki igaz követője Fiának, Jézus Krisztusnak” (Moróni 7:48).

Befejezésként még egy példáját említeném a vágyak, és ennek minden férfi és nő esetében elsődlegesnek kell lennie – azoknak is, akik jelenleg házasok, és azoknak is, akik egyedülállóak. Mindenkinek arra kell vágyania és komolyan azon kell igyekeznie, hogy az örökkévalóságra biztosítsa a házasságát. Akik már templomi házassággal rendelkeznek, tegyenek meg mindent annak megőrzéséért! Akik egyedülállóak, vágyjanak templomi házasságra, és tegyenek érte jelentős erőfeszítéseket! A fiatalok és a fiatal egyedülállók álljanak ellen annak a politikailag elfogadott, de örökkévalóan téves elképzelésnek, mely kétségbe vonja a házasság és a gyermekvállalás fontosságát.⁷

Egyedülálló férfiak, kérek, gondoljátok át ennek a levélnek a kihívását, amelyet egy nőtestvér írt. Hozzánk folyamodott „Isten igazlelkű leányai nevében, akik őszintén érdemes segítőtársat keresnek, de úgy tűnik, hogy a férfiakat elvakítja és megzavarja az, hogy nem tudják, az ő feladatuk-e megkeresni Mennyei Atyánk e csodálatos, kiváló leányait, majd udvarolni nekik, és készen állni az Úr háza szent szövetségeinek megkötésére és betartására”. Levele végén ezt írta: „Van sok egyedülálló utolsó napi szent férfi, aki szívesen randevúzunk és érzi jól magát, de egyáltalán nem vágyik rá, hogy bármi képp elkötelezze magát.”⁸

Biztos vagyok benne, hogy vannak olyan buzgón kereső fiatal férfiak, akik szeretnék, ha hozzáfűzném ehhez, hogy vannak olyan fiatal nők, akik sokkal kevésbé vágnak méltó házasságra és gyermekekre, mint karrierre és egyéb halandó eredményekre. A férfiaknak és a nőknek is igazlelkű vágyakra van szükségük ahhoz, hogy az örök élet felé haladjanak.

Ne felejtjük el, hogy a vágyak alakítják ki a fontossági sorrendünket, majd ez a sorrend formálja a

döntéseinket, a döntések pedig meghatározzák a tetteinket. Ezenkívül pedig a tetteink és a vágyaink révén válunk valakivé, legyen az igaz barát, tehetséges tanár, vagy olyan ember, aki kiérdemli az örök életet.

Tanúbizonyosságot teszek Jézus Krisztusról, akinek szeretete, tanításai és engesztelése lehetővé teszi mindezt. Azért imádkozom, hogy mindenek felett vágyjunk arra, hogy olyanná válhassunk, mint Ő, és egy napon a jelenlétébe visszatérve élvezhessük az Ő örömeinek teljességét Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Ray Cox, interview by author, Aug. 1, 1985, Mount Pleasant, Utah, confirming what he told me in Provo, Utah, circa 1953.
2. Lásd Richard C. Roberts, *Legacy: The History of the Utah National Guard* (2003), 307–14; “Self-Propelled Task Force,” *National Guardsman*, May 1971, back cover; *Miracle at Kaplyong: The Story of the 213th* (film produced by Southern Utah University, 2002).
3. Lásd Aron Ralston, *Between a Rock and a Hard Place* (2004).
4. Ralston, *Between a Rock and a Hard Place*, 248.
5. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007), 219.
6. Neal A. Maxwell, “According to the Desire of [Our] Hearts,” *Ensign*, Nov. 1996, 22, 21.
7. Lásd Julie B. Beck, “Teaching the Doctrine of the Family,” *Liahona*, Mar. 2011, 32–37.
8. 2006. szept. 14-én kelt levél.

Írta: **M. Russell Ballard** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A szeretetteljes szolgálatból fakadó öröm

*Mutassuk ki szeretetünket és hálánkat a Szabadító engesztelő
áldozatáért egyszerű, könnyöreltes szolgálat által.*

Kedves testvérek, ti, akik ellátogatatok ide, Salt Lake Citybe, remélem, kihasználjátok a lehetőséget, hogy gyönyörködjete a színpompás és illatos, gyönyörű tavaszi virágokban a Salt Lake templom környékén.

A tavasz a világosság és az élet megújulását hozza magával, az évszakok ismétlődése által emlékeztetve bennünket Megváltónk, Jézus Krisztus életére, áldozatára és feltámadására; mivel „minden dolog [Őröla] tesz bizonyosságot” (Mózes 6:63).

A tavasz e csodálatos látványával, valamint annak reményt sugárzó jelképével szemben egy bizonytalan, bonyolult és zűrzavaros világ áll. A mindennapi élet igényei – mint például az oktatás, munka, gyermeknevelés, az egyház igazgatása, egyházi elhívások, világi tevékenységek, vagy akár a váratlan betegségek és tragédiák okozta fájdalom és bánat – nagyon ki tudnak fárasztani bennünket. Hogyan tudjuk magunkat kiszabadítani a kihívásokkal és bizonytalansággal átszótt hálóból, hogy

nyugalomra és boldogságra leljünk?

Gyakran olyanok vagyunk, mint az a fiatal, bostoni kereskedő, akit a történet szerint 1849-ben magával sodort a kaliforniai aranyláz. Minden ingóságát eladta, hogy szerencsét próbáljon a kaliforniai folyóknál, melyekről azt hallotta, hogy akkora aranyrögökkel vannak tele, hogy még elcipelni is alig lehet őket.

Ez a fiatalember nap nap után belemerítette aranyosó tálját a folyóba, de az mindig üres maradt. Egyetlen jutalma csak egy növekvő kavicsshalom volt. Csüggedten és teljes anyagi csődben már készen állt arra, hogy feladja, mígnem egy öreg, tapasztalt aranyásó ezt mondta neki: „Szép nagy kupac kavicsod van fiacskám.”

A fiatalember így válaszolt: „Nincs itt arany. Inkább hazamegyek.”

A kavicsshalom mellett elsétálva az öreg aranyásó ezt mondta: „Ó, van itt arany bőven. Csak tudnod kell, hol keresd.” A kezébe vett két kavicsot, majd összeütötte őket. Az egyik kettéhasadt, belsejében pedig sok kis aranyszínű

pont csillogott a napfényben.

A fiatalember észrevéve az öreg derekára kötött kidudorodó bőrszényt, ezt mondta: „Én olyan rögöket keresek, mint amilyenek a maga erszényében is vannak, nem csak morzsákat.”

Az öreg aranyásó odanyújtotta erszényét a fiatalembernek, aki bele nézve sok nagy aranyrögre számított. Meglepődve látta azonban, hogy az erszény sok ezer, apró aranymorzsával volt tele.

Az öreg aranyásó ezt mondta: „Fiam, úgy tűnik nekem, hogy téged annyira lefoglal a nagy rögök keresése, hogy elmulasztod megtölteni az erszényedet ezekkel a drága aranymorzsákkal. Én ezeknek a kis morzsáknak a türelmes gyűjtögetésével gazdagodtam meg.”

Ez a történet jól szemlélteti azt a lelki igazságot, melyet Alma is tanított fiának, Hélamánnak:

„...kis és egyszerű dolgok visznek véghez nagyszerű dolgokat. [...]

És az Úr... nagyon finom módszerekkel... hozza létre sok lélek szabadulását” (Alma 37:6–7).

Testvérek, Jézus Krisztus evangéliuma egyszerű, mindegy milyen bonyolulttá is próbáljuk tenni. Arra kell törekednünk, hogy életünket hasonló egyszerűséggel éljük, melyet nem akadályoznak külső hatások, és csak azokra a dolgokra összpontosítunk, melyek a leginkább számítanak.

Mik az evangélium ezen értékes és egyszerű dolgai, melyek világosságot és célt hoznak életünkbe? Mik az evangéliumnak azon aranymorzsái, melyeknek az életünk során történő türelmes gyűjtögetése az elképzelhető legnagyobb kincset hozza el számunkra – az örök élet becses ajándékát?

Úgy vélem, van egy egyszerű, de annál mélyebb jelentésű – sőt magasztos – tantétel, mely Jézus Krisztus

evangéliumának egészét áthatja. Amennyiben ezt a tantételt teljes szívvel befogadjuk és életünk középpontjává tesszük, akkor az megtisztít és megszentel bennünket, hogy általa újra Isten jelenlétében élhessünk.

A Szabadító erről a tantételről akkor beszélt, amikor válaszolt a farizeus következő kérdésére: „Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?”

Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

Ez az első és nagy parancsolat.

A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Máté 22:36–40).

A kedvesség és szolgálat által csak akkor tudjuk ezt a szeretetet megosztani felebarátainkkal, ha Istent és Krisztust teljes szívünkkel, lelkünkkel és elménkkel szeretjük, ugyanúgy, ahogyan a Szabadító is szeretne és szolgálna bennünket, ha ma itt lenne közöttünk.

Amikor Krisztus tiszta szeretete – vagyis jószívűség – vesz bennünket körül, akkor még inkább úgy gondolkodunk, érzünk és cselekszünk, ahogyan Mennyei Atyánk és Jézus is gondolkodna, érezne és cselekedne. Indíttatásunk és szívből jövő vágyunk a Szabadítóéhoz lesz hasonló. Ezt a vágyát a keresztre feszítése előtti estén osztotta meg az Ő apostolaival. Ezt mondta:

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket...”

Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok” (János 13:34–35).

A Szabadító által leírt szeretet cselekvő szeretet. Nem hatalmas, hősies tettek által nyilvánul meg, hanem inkább a kedvesség és szolgálat egyszerű cselekedetei által.

Számtalan mód és lehetőség adódik

mások szolgálatára és szeretetére. Hadd javasoljak néhányat!

Először is, a jószívűség otthon kezdődik. A legfontosabb tantétel, melynek minden otthont uralnia kellene az, hogy alkalmazzák az aranyszabályt – az Úr felhívását, miszerint „a mit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal” (Máté 7:12). Egy pillanatra képzeljétek el, hogyan éreznétek magatokat, ha ti lennétek a meggondolatlan szavak vagy cselekedetek célpontjában. Példánk által tanítsuk meg családunk tagjait, hogy szeressék egymást.

Egy másik hely, ahol bőven akad lehetőség a szolgálatra, az egyház. Egyházközségeinknek és gyülekezeteinknek olyan helyeknek kell lenniük, ahol mindig az aranyszabály vezérli a másokhoz intézett szavainkat és cselekedeteinket. Azáltal, hogy kedvesen bánunk egymással, támogató és bátorító szavakat mondunk egymásnak, és fogékonyak vagyunk egymás szükségleteire, segíthetünk egy

szeretettel teljes egységet létrehozni az egyházközség tagjai között. Ahol jószívűség van, nincs helye pletykának vagy bántó szavaknak.

Az egyházközség tagjai – akár fiatalok, akár idősek – összefoghatnak, hogy hasznos szolgálat által megáldják mások életét. Két héttel ezelőtt Marcus B. Nash elder a Hetvenektől, a Dél-Amerika Északnyugati Terület elnöke, beszámolt arról, hogy azáltal, hogy a „lélekben erőseket a gyengék szolgálatára” jelölte ki, több száz kevésbé tevékeny felnőttet és fiatalat mentettek meg. A szeretet és a szolgálat által „egyesével” elkezdtek visszajönni. E kedves cselekedetek egy erős és tartós köteléket is létrehozhatnak az összes érintett között, akár őket segítik, akár ők maguk a segítők. Oly sok drága emlék fakad az ilyen szolgálatokból.

Visszagondolva az egyházi igazgatásban eltöltött hosszú éveimre, a legkedvesebb élményeim zöme olyan időkből származik, amikor más egyháztaggal összefogtunk, hogy segítsünk valakinek.

Például, emlékszem, amikor püspökként az egyházközségem számos aktív tagjával együtt dolgoztam egy gabonásító kitakarításán a cövek jóléti gazdaságában. Nem volt kellemes feladat. Meghívtunk egy férfitestvért is, aki már évek óta nem járt az egyházba, hogy csatlakozzon hozzánk. A szeretet és barátság miatt, melyet érzett közöttünk, míg abban a bűzös gödörben dolgoztunk és beszélgettünk, visszatért az egyházba, később pedig a templomban a családjával egymáshoz pecsételték őket. A szolgálat során tanúsított szeretetünk megáldotta gyermekeiket, unokáit, mostanra pedig már dédunokáit is. Sokuk missziót is szolgált, házasságot kötött a templomban, és örökkévaló családokat nevel. Egy egyszerű cselekedet – egy kis aranymorzsa – hatalmas munkát vitt véghez.

A harmadik terület, ahol szolgálhatunk, a saját lakóközösségünk. Szeretetünk és törődésünk tiszta kifejezéseként kinyújthatjuk karunkat azok felé, akiknek a segítségünkre van

szükségük. Közületek sokan bújtak már „segítő kezek” pólóba, és dolgoztak fáradhatatlanul különféle közösségek fejlesztésén vagy szenvedésének enyhítésén. A Japán Sendai Cövek fiatal egyedülálló felnőttei nemrég felbecsülhetetlen szolgálatot tettek az egyháztagok felderítésében a pusztító földrengés és szökőár utáni felfordulásban. A szolgálatnak számtalan módja van.

Szívből jövő kedvességünk és szolgálatunk által barátságot köthetünk azokkal, akiket szolgálunk. E barátságok által az emberek jobban megértik az evangélium iránti elkötelezettségünket, és vágnak arra, hogy többet megtudjanak az egyházról.

Drága barátom, Joseph B. Wirthlin elder a következőket mondta az ebben az alapelvben rejlő erőről: „...a [nagyság] ...alapja a kedvességben rejlik. [Ez] egy olyan útlevel, mely ajtókat nyit meg és barátokat formál. Szíveket lágyít meg és életre szóló kapcsolatokat kovácsol” (A kedvesség erénye. *Liahóna*, 2005. máj. 26.).

A misszionáriusi szolgálat egy másik módja annak, hogy Mennyei Atyánk gyermekeit szolgáljuk, de nem csupán teljes idejű misszionáriusként, hanem barátként és szomszédként is. Az egyház jövőbeni növekedése nem csupán azáltal fog bekövetkezni, hogy idegenek ajtaján kopogtatunk. Akkor fog bekövetkezni, amikor az egyháztagok és a misszionáriusok Isten és Krisztus szeretetével eltelve, felismerik a szükségleteket, és a jószívű szolgálat lelkületével elégitik ki azokat.

Amikor így teszünk, kedves testvérek, a nyíltszívűek érezni fogják őszinteségünket és szeretetünket. Sokan akarnak majd többet megtudni rólunk. Csakis ekkor fog az egyház növekedni és betölteni az egész földet. Ezt csupán misszionáriusok által nem lehet véghezvinni, hanem minden egyes egyháztag erőfeszítése és szolgálata szükséges hozzá.

Szolgálataink során fogékonyak kell lennünk a Szentlélek sugalmazásaira. A szelíd, halk hang tudatni fogja velünk, hogy kinek van szüksége a segítségünkre, és mit tehetünk, hogy segítsünk nekik.

Spencer W. Kimball elnök ezt mondta: „...elengedhetetlenül fontos az, hogy szolgáljuk egymást a királyságban... Szolgálatunk nagyon gyakran egyszerű bátorításból, vagy világi feladatokhoz nyújtott segítségből áll, azonban milyen csodálatos következmények származhatnak... az apró, ám megfontolt tettekből!” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* [2006], 89.).

Thomas S. Monson elnök pedig a következőket tanácsolta:

„...mások szükségletei... mindig segítő kezekért kiáltanak, és mi mindannyian tehetünk valamit, ami segít másokon.

...hacsak nem veszítjük el magunkat mások szolgálatában, saját

életünknek sincs sok célja” (Mit tettem ma valaki másért? *Liahóna*, 2009. nov. 85.).

Testvérek, hadd hangsúlyozzam ki újra, hogy Mennyei Atyánk és az Ő szeretett Fia legfontosabb tulajdonsága, melynek birtoklására nekünk is vágni és törekedni kell nem más, mint a jószívűség, azaz „Krisztus tiszta szeretete” (Moróni 7:47). Ebből az ajándékból fakad azon képességünk, hogy a Szabadítóhoz hasonlóan másokat szeressünk és szolgáljunk.

Mormon próféta tanított bennünket erről a kiemelkedően fontos ajándékról, és megmondta, hogyan tegyünk szert arra: „Imádkozzatok tehát, szeretett testvéreim, szívetek minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön benneteket ez a szeretet, melyet mindenkinek megadott, aki igaz követője Fiának, Jézus Krisztusnak; hogy Isten fiaivá legyetek; hogy amikor megjelenik, akkor olyanok legyünk mint ő, mert a maga valóságában fogjuk látni őt; hogy meglehessen ez a reménységünk; hogy megtisztulhassunk, miként ő is tiszta” (Moróni 7:48).

Nagyszerű dolgok fakadnak a kis és egyszerű dolgokból. Azokhoz az aranyormozsákhhoz hasonlóan, melyek idővel hatalmas kincset alkotnak, a mi kis és egyszerű, kedves cselekedeteink és szolgálataink is egy olyan életet alkotnak majd, mely telve van Mennyei Atyánk iránti szeretettel, az Úr Jézus Krisztus munkája iránti odaadással, valamint a béke és öröm érzésével, melyet mindig érzünk, amikor segítő kezét nyújtunk másoknak.

E húsvéti időszak közeledtével mutassuk ki szeretetünket és hálánkat a Szabadító engesztelő áldozatáért. Az otthonainkban, az egyházban és a közösségeinkben pedig könyörületesen szolgáljuk fivéreinket és nőtestvéreinket. Ezért imádkozom alázattal, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A világ felkészítése a második eljövételre

Missziótok szent lehetőség lesz arra, hogy másokat Krisztushoz hozzatok, és segítetek felkészülni a Szabadító második eljövételére.

Ma különösképpen azokhoz a 12 és 25 év közöttiekhez szeretnék szólni, akik Isten papságát viselik. Sokat gondolunk rátok, és imádkozunk értetek. Egyszer meséltem egy történetet a négyéves unokámról, aki egy alkalommal fellökte a kisöccsét. Miután feleségem, Kathy megnyugtatta a síró gyermeket, a négyéveshez fordult, és komoly tekintettel megkérdezte: „Miért lökted fel a kisöccsédet?” Ő a nagyanyjára nézett és így szólt: „Sajnálom, mama. Elvesztettem a VAJ gyűrűmet, és így nem tudom a jót választani.” Tudjuk, hogy ti is mindig megpróbáljátok a jót választani. Nagyon szeretünk benneteket!

Elgondolkodtatok már azon, hogy miért éppen most küldtek benneteket a földre? Nem Ádám és Éva idején születtetek, vagy amikor a fáraók uralták Egyiptomot, de nem is a Ming dinasztia idején. Most jöttetek a földre, 20 századdal Krisztus első eljövele után. Isten papsága visszaállítotott a földre, az Úr pedig kinyújtotta kezét, hogy ezt a világot felkészítse az Ő dicsőséges

visszatérésére. A nagy lehetőségek és fontos felelősségek korát éljük. Ezek a ti napjaitok.

Keresztelésekkel kinyilvánítottatok a Jézus Krisztusba vetett hiteteket. A papságba történő elrendelések által a tehetségeitek és lelki befogadóképességeitek is gyarapodott. Egyik fontos felelősségeitek az, hogy segítetek felkészíteni a világot a Szabadító második eljövételére.

Az Úr az Ő papsága munkájának irányításához egy prófétát, Thomas S. Monson elnököt jelölte ki. Monson elnök ezt mondta nektek: „Az Úrnak misszionáriusokra van szüksége.”¹ „[M]inden alkalmas és érdemes fiatal férfi készüljön fel, hogy missziót szolgáljon. A misszionáriusi szolgálat papsági feladat. Olyan kötelesség, melyet az Úr tőlünk, azaz azoktól vár, akik már sok mindent kaptak.”²

A misszionáriusi szolgálat áldozatot követel. Mindig is lesz valami, amit hátrahagytok, amikor választok a próféta szolgálatra szólító hívására.

Akik követik a rögbijátékok eseményeit, tudják, hogy az Új-Zélandi

Feketék, akik a nevüket a mezük színéről kapták, a leginkább ünnepezt rögbicsapat.³ Ha valaki azt szeretné, hogy Új-Zélandon beválogassák a Feketék csapatába, az olyan, mintha az amerikai Superbowl vagy a labdarúgó-világbajnokság egyik csapatába szeretne bejutni.

1961-ben Sidney Going 18 éves ároni papságviselő és az új-zélandi rögbi egyik ünnepezt kiválósága volt. Figyelemre méltó képességei miatt sokan azt gondolták, hogy a következő évben beválogatják a nemzeti válogatottba, a Feketék rögbicsapatába.

Tizenkilenc évesen, sportpályafutásának e kritikus szakaszában Sid úgy döntött, hogy felhagy a rögbivel, hogy elmehessen missziót szolgálni. Néhányan örültnek tartották. Mások bolondnak nevezték.⁴ Bizonygatták neki, hogy a rögbiben még egy ilyen lehetősége valószínűleg soha nem lesz.

Sid számára azonban nem az volt fontos, amit maga mögött hagyott – hanem a lehetőség és felelősség, ami még előtte állt. Papsági kötelessége volt, hogy életéből két évet felajánlva hirdesse az Úr Jézus Krisztus és az Ő visszaállított evangéliumának valóságát. E feladattól semmi sem tudta eltántorítani, még annak esélye sem, hogy a nagy hírnévvel járó nemzeti válogatottban játszhat.⁵

Isten prófétája elhívta, hogy a Kanada Nyugati Misszióban szolgáljon.

E hónapban van negyvennyolc éve annak, hogy a 19 éves Sidney Going elder elhagyta Új-Zélandot, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza misszionáriusaként szolgáljon.

Sid elmesélte nekem egy élményét, amelyben a missziója során volt része. Este volt, a társával pedig éppen a lakásuk felé tartottak. Úgy döntöttek, hogy még egy családot meglátogatnak. Az apa engedte be őket. Going elder és társa bizonyosságot tettek a Szabadítóról. A család elfogadott egy példányt a Mormon könyvből. Az apa egész éjjel olvasott, majd a következő másfél héten is, és kiolvasta a Mormon könyvét, a Tan és a szövetségeket, valamint a Nagyértékű gyöngyöt. Néhány héttel ezután az egész család megkeresztelkedett.⁶

Missziós szolgálat vagy inkább egy hely az Új-Zélandi Feketék csapatában? Sid erre így válaszolt: „Annak áldása, hogy másokat az evangéliumhoz vezess, sokkal nagyobb értékkel bír, mint bármi más, amit valaha is feláldozhatsz.”⁷

Gondolom kíváncsiak vagytok arra, hogy missziója után mi történt Sid Goinggal. A legfontosabbak dióhéjban: örökkévaló házasság a kedvesével, Colleennal; öt nagyszerű gyermek; és egy generációnyi unoka. Élete során bízott Mennyei Atyánkban, megtartotta a parancsolatokat és másokat szolgált.

Hogy a rögbivel mi lett? Missziója után Sid Going a Feketék történetének egyik legjobb középhátvédje lett, 11 évadot játszott végig, és több éven keresztül a válogatott csapatkapitánya is volt.⁸

Mennyire volt jó játékos Sid Going? Annyira jó volt, hogy az edzések és a mérkőzések idejét megváltoztatták, mivel vasárnap nem volt hajlandó játszani.⁹ Annyira jó volt, hogy az angol királynő is elismerte a rögbiben elért sikereit.¹⁰ Annyira jó volt, hogy még egy *Szuper Sid* című könyvet is írtak róla.

Mi lett volna, ha ezekben az elismerésekben Sid nem részesült volna a missziója után? Az ebben az egyházban végzett misszionáriusi szolgálat egyik hatalmas csodája az, hogy Sid Going az ezernyi hozzá hasonló fiatallal együtt nem azt kérdezte, hogy „mi hasznom lehet a missziómból?”, hanem azt, hogy „mit adhatok én?”.

Missziótok szent lehetőség lesz arra, hogy másokat Krisztushoz hozzátok, és segítetek felkészülni a Szabadító második eljövételére.

Az Úr már régóta beszél az Ő második eljövételéhez szükséges előkészületekről. Énóknak kijelentette: „És igazlelkűséget küldök le a mennyből; és igazságot küldök elő a földből... és igazlelkűséggel és igazsággal söpröm le a földet, mint árral, hogy összegyűjtsem kiválasztottaimat a föld négy szegletéből...”¹¹ Dániel próféta megjövendölte, hogy az utolsó napokban az evangélium a föld minden szegletébe eljut, ahogy a „hegyről kő szakad vala le kéz érintése nélkül”¹². Nefi az utolsó napi egyházzól azt mondta, hogy bár kevés tagja lesz, az egész föld színén szét lesznek szórva.¹³ Ebben az adományozási korszakban pedig az Úr kijelentette: „Elhívást kaptok, hogy véghezvigyék választottaim

összegyűjtését.”¹⁴ F fiatal fivéreim, missziótok nagyszerű lehetőség és felelősség, mely fontos e megígért összegyűjtéshez, és összefügg a ti örökkévaló rendeltetésetekkel.

A Fivérek a visszaállítás korai napjai óta nagyon komolyan veszik megbízatásukat, hogy az evangéliumot hirdessék. 1837-ben, csupán hét évvel az egyház megszervezése után, a szegénység és üldöztetés idején, misszionáriusokat küldtek Angliába, hogy ott hirdessék az evangéliumot. Néhány éven belül a misszionáriusok már a legkülönfélébb helyeken prédikáltak, például Ausztriában, Francia Polinéziában, Indiában, Barbadoson, Chilében és Kínában.¹⁵

Az Úr megáldotta ezt a munkát, az egyház megalapítása pedig világszerte zajlik. Ezt a konferenciát 92 nyelvre fordítják le. Hála az Úrnak az 52 225 teljes idejű misszionáriusnak, akik több mint 150 országban szolgálnak.¹⁶ A nap mindig ragyogni fog azokra a misszionáriusokra, akik a Szabadítóról tesznek bizonyosságot. Képzeljétek csak el, milyen lelki erőt képvisel 52 000 olyan misszionárius, akiket az Úr Lelke tölt el, és akik bátran kijelentik, hogy „nem adatik más név, sem valamely más út vagy mód, mely által szabadulás jöhetne az emberek gyermekeihez, csakis Krisztus... nevében és az által”¹⁷. Nagyrabecsülésünket fejezzük ki annak a több tízezer visszatért misszionáriusnak, akik akkor és most is a tőlük telhető legjobb szolgálatot végzik. A világot javarészt az Úr munkáját végző misszionáriusok által készítik fel a Szabadító második eljövételére.

A misszionáriusi munka lelki erőfeszítés. Az érdemesség és a felkészülés elengedhetetlen. Monson elnök ezt mondta: „Fiatalférfiak, felszólítalak benneteket, hogy készüljétek fel arra, hogy misszionáriusként

szolgáljatok! Tartsátok magatokat tisztán és érdemesen arra, hogy az Urat képviselhesétek!”¹⁸ A missziótokat megelőző évek során, kérlek benneteket, ne feledjétek az elöttetek álló szent feladatot! A missziótok előtti cselekedeteitek nagy hatással lesznek arra a papsági erőre, melyet a misszióba magatokkal visztek. Jól készítsétek fel magatokat!

Monson elnök azt mondta, hogy „minden alkalmas és érdemes fiatal férfi készüljön fel, hogy missziót szolgáljon”¹⁹ Időnként előfordul, hogy egészségügyi vagy egyéb okok miatt valaki nem képes a szolgálatra. Tisztában lesztek majd a szolgálatra való képességeitekkel, amikor beszéltek a szüleitekkel és a püspökötökkel. Ha ilyen helyzet állna elő, ne éreztétek, hogy kevésbé vagtok fontosak az elöttetek álló nemes megbízatásban. Az Úr nagyon nagylelkű azokkal, akik szeretik Őt, így más ajtókat fog megnyitni elöttetek.

Néhányan lehet, hogy azon gondolkodnak, vajon már nem túl idősek-e a szolgálathoz. Egy kínai barátom a húszas évei közepén találkozott az egyházzal Kambodzsában. Azon tűnődött, hogy vajon érdemes-e fontolóra vennie a missziós szolgálatot. Miután imádkozott és beszélt a püspökével, elhívást kapott, és nemes szolgálatot teljesített a New York City Misszióban. Ha a korotok miatt

aggódtok, imádkozzatok és beszéljétek a püspökötökkel. Ő majd útbaigazít benneteket.

Az összes misszionárius ötven százaléka a saját hazájában teljesít szolgálatot. Ez jól is van így. Az Úr megígérte, hogy „minden ember a saját nyelvén és a saját beszéde szerint hallja majd az evangélium teljességét”²⁰. Jövendölés által lesztek elhívva, és ott fogtok szolgálni, ahol a leginkább szükség van rátok.

Nagyon szeretek a világszerte szolgáló misszionáriusokkal találkozni. Nemrégiben az Ausztráliai Sydney Misszióba látogattam, és tudjátok kivel találkoztam? Sidney Going elderrel – az új-zélandi rögbi legendával. Most 67 éves és újra misszionárius, de ezúttal egy saját maga által választott társsal: Colleen Going nővérrel. Mesélt nekem egy családról, akit lehetőségük volt tanítani. A szülők egyháztagok voltak, azonban már hosszú évek óta nem voltak tevékenyek az egyházban. Going elder és felesége segítettek, hogy a család hite újra lángra lobbanhasson. Going elder elmesélte, mekkora erőt érzett, amikor a keresztelődmedencénél az apa mellett állt, míg a legidősebb fiú, ekkor már papságviselőként megkeresztelte öccsét és húgát. Megosztotta, milyen örömmel töltötte el, hogy tanúja lehetett egy ilyen egységes családnak, mely együtt törekszik az örök életre.²¹

Hozzátok szólva az Első Elnökség ezt mondta:

„Kiválasztott lelkek vagytok, akik ebben az időszakban jöttetek el, amikor a felelőségek és a lehetőségek éppúgy a leghatalmasabbak, mint a kísértések. [...]

Mindannyiőtokért imádkozunk..., hogy elvégezhesétek az előttek álló nagyszerű [munkát,] hogy érdekesek [és hajlandók] legyetek véghezvinni az Isten királyságának építésével járó kötelezettségeket, és hogy felkészüljete a [Szabadító] második eljövételére.”²²

Nagyon szeretem Harry Anderson festményét a Szabadító második eljövételéről. Azt juttatja eszembe, hogy dicsőséggel és hatalommal fog eljönni. Bámulatos események fognak történni az egekben és a földön is.²³

Azok, akik a Szabadító eljövését várják, keresni fogják Őt. Ő pedig megígérte: „Íme, én eljövök.” Az igaz-lelkűek látni fogják Őt „az ég felhőiben, hatalommal és nagy dicsőséggel felruházva”²⁴. „[E]gy angyal megszólaltatja harsonáját, és a szentek... a föld négy szegletéből”²⁵ „felragadtatnak, hogy találkozzanak vele”²⁶. Azok, „akik aludtak”, értve ezalatt azokat az érdekes szenteket, akik már meghaltak, szintén „eljönnek, hogy találkozzanak [Vele]”²⁷.

A szentírásban ezt olvassuk: „És akkor teszi lábát az Úr erre a hegyre”²⁸, és Ő majd „hallatja hangját, és a földnek szélei mind meghallják azt”²⁹.

Fiatal papságviselő barátaim, biznyságomat teszem e pompás esemény dicsőségéről, de legfőképp arról, hogy az be fog következni. A Szabadító él. Vissza fog térni a földre. Akármelyik oldalán is leszünk a fátyolnak, ti és én is örvendezni fogunk az Ő eljövételének, és köszönetünket fejezzük majd ki az Úrnak, hogy

ebben az időben küldött minket a földre, hogy teljesítsük szent köteleységünket, felkészítve a világot az Ő visszatérésére. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: Az Úrnak misszionáriusokra van szüksége. *Liahóna*, 2011. jan. 4.
2. Thomas S. Monson: Újra összegyűltünk. *Liahóna*, 2010. nov. 5–6.
3. Lásd stats.allblacks.com.
4. Lásd Bob Howitt, *Super Sid: The Story of a Great All Black* (1978), 27.
5. Telefonbeszélgetés Maxwell Horsford elnökkel az Új-Zélandi Kaikohe Cövekből, 2011. március
6. Telefonbeszélgetés Sidney Going elderrel, 2011. március
7. E-mail váltás Sidney Going elderrel, 2011. március
8. Lásd stats.allblacks.com/asp/profile.asp?ABID=324.
9. Telefonbeszélgetés Maxwell Horsford elnökkel az Új-Zélandi Kaikohe Cövekből, 2011. március

10. Sid Goingot 1978-ban a Brit Birodalom Rendjének tagjává avatták a rögbiben elért sikereinek elismeréseként (lásd Howitt, *Super Sid*, 265).
11. Mózes 7:62.
12. Dániel 2:45.
13. Lásd 1 Nefi 14:12–14.
14. Tan és a szövetségek 29:7.
15. Lásd *Deseret News 2011 Church Almanac* (2011), 430, 432, 458, 463, 487, 505.
16. 2010. december 31-i adat.
17. Móziás 3:17.
18. Thomas S. Monson, *Liahóna*, 2011. jan. 4.
19. Thomas S. Monson, *Liahóna*, 2010. nov. 5–6.
20. Tan és a szövetségek 90:11.
21. Telefonbeszélgetés Sidney Going elderrel, 2011. március
22. „Üzenet az Első Elnökségtől”, *A fiatalság erősségéért: Isten iránti köteleységünk teljesítése* (füzet, 2001), 2–3.
23. Lásd Tan és a szövetségek 43:18; 45:40.
24. Tan és a szövetségek 45:44.
25. Tan és a szövetségek 45:45, 46.
26. Tan és a szövetségek 88:96.
27. Tan és a szövetségek 45:45; lásd még Tan és a szövetségek 29:13; 88:96–97.
28. Tan és a szövetségek 45:48.
29. Tan és a szövetségek 45:49.

Írta: **Steven E. Snow** elder
a Hetvenek Elnökségének tagja

Remény

Az engesztelésbe vetett reményünk örökkévaló látásmóddal ruház fel bennünket.

Családunk Dél-Utah sivatagos fennsíkjain nőtt fel. Az eső ott ritkán esik, így aztán sokat reménykedünk, hogy lesz elegendő csapadék a közelgő nyár forróságában. Akkor, ahogy most is, esőben reménykedtünk, esőért imádkoztunk, végső elkeseredésünkben pedig még böjtöltünk is érte.

Egy helyi történet szerint élt ott egy nagyapa, aki öt éves unokáját elvitte sétálni a városban. Végül egy kis élelmiszerboltnál kötöttek ki a főutcán, ahol megálltak egy hideg üdítőre. Egy másik államból érkező autós megállt mellettük, és odament az idős férfihoz. Az idegen az égen lévő egyik kis felhőre mutatva megkérdezte: „Ön szerint esni fog?”

„Nagyon remélem! – válaszolta az öreg. – Ha az én kedvemért nem is, de a fiú kedvéért biztos. Én már láttam esőt.”

A remény egy olyan érzelem, mely mindennap gazdagítja életünket. Definíciója szerint ez „annak az érzése, hogy... a történések a legjobban fognak alakulni.” Amikor reményt gyakorlunk, „vággyal és elegendő magabiztossággal tekintünk előre” (dictionary.reference.com/browse/hope). Így tehát a remény bizonyos mértékben nyugtató hatással van az életünkre, miközben

magabiztossággal nézünk a jövőbe.

Néha olyan dolgokat remélünk, melyek felett semmilyen vagy csupán nagyon kis befolyásunk van. Reménykedünk a jó időben. Reménykedünk egy korai tavaszban. Reméljük, hogy kedvenc sportcsapatunk megnyeri a labdarúgó-világbajnokságot vagy a Szuperkupát.

Az ilyen remények teszik érdekessé az életünket, és gyakran szokatlan, sőt babonás viselkedéshez is vezethetnek. Apósom például nagy sportrajongó, és meg van győződve arról, hogy ha *nem* nézi a tévében, ahogy a kedvenc kosárcsapata játszik, akkor a csapat sokkal valószínűbb, hogy nyerni fog. Tizenkét éves koromban kitarítottam amellet, hogy ugyanazt a mosatlan pár zoknit viseljem minden ifi baseball meccsen, remélve, hogy így majd nyerni fogunk. Édesanyám kikötötte, hogy csak a hátsó teraszon tarthatom a zoknikat.

Máskor a reményeink olyan álmokhoz vezetnek, melyek inspirálhatnak és cselekvésre ösztönözhetnek bennünket. Ha megvan a reményünk, hogy jobbak leszünk az iskolában, akkor ezt a reményt szorgalmas tanulással és áldozatokkal lehet valóra váltani. Ha azt reméljük, hogy nyertes csapatban játszunk majd, akkor ez a remény állhatatos edzéshez,

kitartáshoz, csapatmunkához, végül pedig sikerhez vezethet.

Roger Bannister orvostanhallgató volt Angliában, és volt egy nagyra törő álma. Arra vágyott, hogy ő legyen az első ember, aki az egy mérföldet (1.6 km) kevesebb, mint négy perc alatt futja le. A huszadik század első felének nagy részében az atlétika rajongói izgalommal várták a napot, amikor valaki a négyperces álomidő rekordját megdönti. Az évek alatt számos kiváló futó közelítette meg ezt a célt, a négyperces határt azonban nem sikerült visszaszorítani. Bannister szorgalmas edzésnek szentelte magát, azzal a reménnyel, hogy célja elérésével majd új világcsúcsot állít fel. A sportolók körében sokan kétkedtek már abban, hogy meg lehet dönteni ezt a négyperces határt. Állítólagos szakértők még olyan feltételezésekbe is bocsátkoztak, hogy az emberi test egyszerűen nem képes ilyen sebességgel futni ilyen hosszú távon. Egy felhős napon, 1954. május 6-án Roger Bannister nagy reménye beteljesült. A célvonalat 3 perc 59,4 másodperccel lépte át, és új világrekordot állított fel. Az a reménye, hogy átlépje a négyperces határt, álomává vált, melyet pedig kemény edzéssel, munkával és elkötelezettséggel sikerült megvalósítania.

A remény álmokat ébreszt, melyek pedig arra ösztönöznek, hogy megvalósítsuk azokat. A remény önmagában azonban nem vezet sikerhez. Számos dicséretes remény maradt beteljesületlen, mert zátonyra futott a jó szándék és a lustaság szikláin.

Szülőkként a legőszintébb reményeink a gyermekinkre összpontosulnak. Reméljük, hogy felnövekedve felelősségteljes és igazlelkű életet élnek majd. Az ilyen remények könnyen tovaszállhatnak, ha nem vagyunk jó példák. A remény önmagában nem eredményezi azt, hogy a gyermekeink

igazlelkűségben fognak felnevelkedni. Időt kell töltenünk velük családi esteken és tartalmas családi tevékenységeken. Meg kell tanítanunk őket imádkozni. Olvasnunk kell velük a szentírásokat, és meg kell tanítanunk nekik a fontos evangéliumi tanítételeket. Csak ekkor lehetséges legáhítotabb reményeink beteljesedése.

Soha ne engedjük, hogy a reményt felváltsa a csüggedés. Pál apostol azt írta, hogy „reménység alatt kell szántan[unk]” (1 Korinthusbeliek 9:10). A remény gyakorlása gazdagítja életünket, és segít, hogy örömmel nézzünk szembe a jövővel. Akár a földjeinket szántjuk, hogy bevetessük, akár az életünket műveljük, utolsó napi szentekként kötelességünk remélni.

Jézus Krisztus evangéliumában a remény az Ő követőinek azon vágya, hogy örök megváltást nyerjenek a Szabadító engesztelése által.

Ez az a remény, amellyel igazából rendelkezünk kell. Ez különböztet meg bennünket a világtól. Péter, Krisztus korai követőit így biztatta: „Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, a ki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről” (1 Péter 3:15).

Az engesztelésbe vetett reményünk örökkévaló látásmóddal ruház fel bennünket. Az ilyen látásmód lehetővé teszi számunkra, hogy a jelen világon túlra tekintve meglássuk az örökkévalóság ígéreteit. Nem kell a társadalom szeszélyesen változó elvárásainak szűk

csapdjába esnünk. Családunkkal és szeretteinkkel egymáshoz peccsételve szabadon tekinthetünk előre a celesztialis dicsőségre.

Az evangéliumban a remény szinte mindig rokon a hittel és a jószívűséggel: Dieter F. Uchtdorf elnök ezt tanította: „A hit és a jószívűség mellett a remény egy háromlábú sámli egyik lába. E három stabilizálja az életünket, függetlenül attól, hogy épp milyen egyenetlen felületen állunk” (A remény végtelen hatalma. *Liahóna*, 2008. nov. 21.).

A Mormon könyve utolsó fejezetében Moróni ezt írta:

„Kell tehát, hogy legyen hit; és ha hitnek, akkor reménynek is kell lennie; és ha reménységnek, akkor jószívűségnek is kell lennie.

És ha nincs bennetek jószívűség, akkor semmiféleképpen nem lehet benneteket megszabadítani Isten királyságában; és akkor sem lehet titeket megszabadítani Isten királyságában, ha nincs hitetek; és akkor sem, ha nincs reményetek” (Moróni 10:20–21).

Russell M. Nelson elder azt tanította, hogy „a *hit* Jézus Krisztusban gyökeredzik. A *remény* központja pedig az engesztelés. A *jószívűség* »Krisztus tiszta szeretetében« nyilvánul meg. E tulajdonságok olyan egymásba fonódó szálak egy kötélben, melyeket nem mindig lehet pontosan megkülönböztetni. Együtt kötnek bennünket össze a celesztialis királysággal” (“A

More Excellent Hope,” *Ensign*, Feb. 1997, 61).

Amikor Nefi a feljegyzései végén Jézus Krisztusról jövendölt, ezt írta: „Krisztusba vetett állhatatossággal kell tehát törekednetek előre, tökéletesen ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével” (2 Nefi 31:20).

A Nefi által említett „tökéletesen ragyogó reménység” az engesztelésbe, a Szabadítónk áldozata által lehetséges örök megváltásba vetett reménység. Ez a remény vezetett sok férfit és nőt korszakokon át nagyszerű dolgok megtételére. Az ősi apostolok bejárták a földet és bizonyoságot tettek Róla, majd végül életüket adták az Ő szolgálatában.

Ebben az adományozási korszakban az egyház számos korai tagja elhagyta otthonát, majd hittel és reménnyel a szívében indultak el nyugatra, a nagy síkságokon át a Sóstó-völgybe.

1851-ben Mary Murray Murdoch özvegyként, 67 éves korában csatlakozott az egyházhoz Skóciában. Alig 40 kilós, 140 centis apró asszony volt. Nyolc gyermeknek adott életet, akik közül hatan érték meg a felnőttkort. Termete miatt gyermekei és unokái szeretetteljesen csak „Picuri nagyinak” hívták.

Fia, John Murdoch a feleségével csatlakozott az egyházhoz, majd két kisgyermekükkel 1852-ben elindultak Utah államba. Családjá saját nehézségei ellenére John négy évvel később elegendő pénzt tudott édesanyjának küldeni, hogy csatlakozhasson hozzájuk Salt Lake Cityben. Mary apró természeténél sokkal nagyobb reménnyel telve, 73 évesen vágott neki a fáradságos, nyugatra vezető útnak Utahba.

Az Atlanti-óceán sikeres átszelése után végül csatlakozott a balsorsú Martin kézükocsis társasághoz. A

kézikocsis pionírok július 28-án kezdték meg a nyugatra tartó utazásukat. E társaság szenvedéseit mind jól ismerjük. Az 576 tagú csoport közel egynegyede meghalt, még mielőtt elérték volna Utah államot. Sokkal többen is odavesztek volna, ha Brigham Young elnök nem tett volna erőfeszítéseket, szekereket és szükséges felszerelést küldve, hogy megkeressék a bajba jutott és a hóban elakadt szenteket.

Mary Murdoch 1856. október 2-án hunyt el a nebraskai Chimney Rock közelében. Az utazás nehézségei és a kimerültség erőt vett rajta. Törékeny teste egyszerűen megadta magát a szentek által elszenvedett fizikai nehézségek során. Gondolatai utolsó óráiban is a Utahban lévő családja körül forogtak. A hithű pionír asszony utolsó szavai ezek voltak: „Mondjátok meg Johnnak, hogy arcomat Sion felé fordítva haltam meg.” (Lásd Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–13, 115.)

Mary Murray Murdoch annak a sok korai pionírnak a reményét és hitét testesítette meg, akik megtették ezt a nyugatra tartó bátor utazást. Napjaink lelki utazásai sem kívánnak a korai pionírokénál kevesebb reményt vagy hitet tőlünk. Lehet, hogy más kihívásaink vannak, küszködéseink azonban ugyanolyan hatalmasak.

Imádkozom azért, hogy reményeink igazlelkű álmok beteljesítéséhez vezessenek bennünket. Különösen imádkozom azért, hogy az engesztelésbe vetett reményünk megerősítse hitünket és jószívűségünket, és örökkévaló látásmóddal ruházzon fel bennünket a jövőre nézve. Mindannyiunknak legyen meg a tökéletesen ragyogó reménye, ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Larry M. Gibson

első tanácsos a Fiatal Férfiak Általános Elnökségében

Az ároni papság szent kulcsai

Az Úr minden ároni papságviselőtől elvárja, hogy a saját családjukkal kezdve, mindenkit hívjanak Krisztushoz.

Az egyik fiam tizenkét évesen úgy döntött, hogy nyulakat fog tenyészteni. Megépítettük a ketrecek, majd az egyik szomszéd-tól beszereztünk egy nagy hím és két nőtény nyulat. Fogalmam sem volt, hogy mibe vágunk bele. A pajtánkban rövid idő múlva csak úgy hemzsegetek a nyuszik. Most, hogy a fiam már felnőtt, be kell vallanom, elámultam azon, hogyan szabályozta a szaporulatot: egy szomszéd kutya időnként átjött, és megritkította az állományt.

Szívem azonban csordultig volt, mikor láttam, a fiam és a fiverei hogyan vigyáznak a nyulakra, és gondoskodnak róluk. Most pedig férjakként és apákként érdemes papságviselő, akik saját családjairól gondoskodnak, szeretik és erősítik őket.

Gyengéd érzések támadnak bennem, miközben figyellek benneteket, fiatal ároni papságviselőket, ahogy vigyáztok, támogatjátok és erősítitek a körülöttetek lévőket, beleértve a saját családjaitokat, a kvórumotok tagjait, és sok más embert is. Mennyire szeretlek benneteket!

Nemrégiben tanúja voltam annak, amikor egy 13 éves fiatal férfit elválasztottak a diakónusok kvórumának

elnökévé. Az elválasztás után a püspök kezét rázott vele, majd „elnöknek” szólítva őt, elmagyarázta a kvórum tagjainak, hogy „azért szólította őt elnöknek, hogy kihangsúlyozza elhívása szent mivoltát. A diakónusok elnöke egyike annak a csupán négy embernek, akik az egyházközségben az elnöklés kulcsával rendelkeznek. E kulcsok használatával és a tanácsosai-val együtt fogja vezetni a kvórumot az Úr irányítása alatt.” A püspök jól tudta, milyen hatalmat rejthet egy elnökség, melyet olyan elnök vezet, aki rendelkezik a szent kulcsokkal, és használja is azokat. (Lásd T&Sz 124:142–43.)

Amikor később megkérdeztem ettől a fiatal férfitől, készen áll-e arra, hogy e nagyszerű kvórum felett elnököljön, ezt mondta: „Aggódok. Nem tudom, hogy egy diakónusok kvóruma elnökének mi is pontosan a feladata. Elmondaná nekem?”

Elmondtam neki, hogy van egy csodálatos püspöksége és tanácsadói, akik segítenek majd neki sikeres és hatékony papsági vezetővé válni. Tudtam, hogy tisztelni fogják majd az elnöklés általa birtokolt kulcsait.

Ezután a következő kérdést tettem fel: „Szerinted az Úr elhívna téged egy

ilyen fontos elhívásba anélkül, hogy iránymutatást adna neked?”

Elgondolkodott, majd így válaszolt: „És azt hol találom?”

Rövid beszélgetés után rájött, hogy a szentírásokban, az élő próféták szavaiban, valamint az imáira kapott válaszokban fogja megtalálni az útmutatást. Úgy döntöttünk, hogy keresünk egy szentírásrészt, mely jó kiindulási pont lesz majd számára, hogy megtanulja az új elhívásával együtt járó kötelességeket.

A Tan és a szövetségek 107. szakaszának 85. verséhez lapoztunk. Ebben a versben az áll, hogy a diakónusok kvóruma elnökének tanácskoznia kell a kvórum tagjaival, és meg kell tanítania nekik a kötelességeiket. Megjegyeztük, hogy az ő kvóruma nem csupán egy osztály, hanem egy fiatal férfiakból álló tanács is, akiknek az a feladatuk, hogy az elnökük irányítása alatt erősítsék és építsék egymást. Bizalmamat fejeztem ki az iránt, hogy kiváló elnök válik majd belőle, aki képes lesz az Úr sugalmazására hagyatkozni, és miközben megtanítja diakónustársainak a kötelességüket, szent elhívását is képes lesz felmagasztalni.

Ezután megkérdeztem tőle: „Tudod, hogy a diakónusoknak meg kell tanítanod a kötelességeiket, de tudod-e, hogy mik azok?”

Újra fellapoztuk a szentírásokat, ahol ezt találtuk:

1. A diakónus feladata, hogy az egyház felett őröködjön, és helyi lelkesége legyen az egyháznak (lásd T&Sz 84:111).

Mivel az egyház alapvető egyseége a család, a legfontosabb hely,

ahol egy ároni papságviselő eleget tehet kötelességeinek, a saját otthona. Papsági szolgálatot biztosít a családját vezető édesanyjának és édesapjának. Figyel fivéreire és nővéreire, a kvórumában lévő fiatal férfiakra, valamint az egyházközség többi tagjára.

2. A diakónusnak továbbá segítenie kell a tanítót minden kötelességében, ha a helyzet úgy kívánja (lásd T&Sz 20:57).

Nos, ha megállapítottuk, hogy a diakónusnak segítenie kell a tanítókat a kötelességeikben, akkor ismernie is kell a tanítók kötelességeit. Megnéztük a szentírásokban, és gyorsan meg is találtuk a tanítói hivatal több mint egy tucat kötelességét (lásd T&Sz 20:53–59; 84:111). Milyen erőteljes élmény lenne minden fiatal férfi számára, valamint apáik, tanácsadóik és mások számára is, ha megtennék ugyanazt, amit e fiatal férfi tett, hogy kinyitják a szentírásokat és saját maguk fedezik fel bennünk a kötelességeiket. Gyanítom, sokan meglepődnének a talált dolgokon, és sugalmazást kapnánk általuk. Az Isten iránti kötelesség füzet hasznos összegzése az ároni papság kötelességeinek, és nagyszerű forrásanyag a lelki fejlődéshez. Buzdítalak benneteket, hogy folyamatosan használjátok!

3. A diakónusok és a tanítók feladata továbbá az, hogy „figyelmeztessenek, fejtsenek ki, buzdítsanak és tanítsanak és hívjanak mindenkit, hogy jöjjön Krisztushoz” (T&Sz 20:59; papok számára lásd 20:42, 46, 68).

Sok fiatal férfi azt gondolja, hogy misszionáriusi élményekben majd csak 19 éves koruktól lesz részük, amikor belépnek a misszionárius-képző központba. A szentírásokból megtudhatjuk, hogy ez már jóval ezelőtt kezdődik. Az Úr minden ároni papságviselőtől elvárja, hogy a saját családjukkal kezdve, mindenkit hívjanak Krisztushoz.

A következő dolog, melyet segítettem e fiatal elnöknek megérteni, az volt, hogy ő az egyetlen elnöklő tisztségviselő a kvórumban, majd megkértem, hogy háromszor is olvassa el a Tan és a szövetségek 107:85-ben leírt elsőként felsorolt kötelességet. Ezt olvasta: „Tizenkét diakónus felett elnököljön.” Megkérdeztem: „Mit mond az Úr neked személyesen az elnökként betöltött kötelességedről?”

„Nos – mondta, számos dolog eszembe jutott, miközben beszélgettünk. Szerintem Mennyei Atyánk azt akarja, hogy tizenkét diakónus felett elnököljek. Most csupán öten járunk rendszeresen, egy valaki pedig csak néha jön el. Szóval, hogyan lesz itt tizenkét diakónus?”

Nos, én soha nem értelmeztem még ezt a szentírást úgy, ahogyan ő, akkor azonban ő rendelkezett azokkal a szent kulcsokkal, melyekkel én nem. Egy 13 éves diakónusok kvórumának elnöke tanított engem arról a kinyilatkoztató hatalomról, mely az elnöklés szent kulcsaival rendelkezők számára adatik, szellemi, fizikai képességtől vagy kortól függetlenül.

„Nem tudom – válaszoltam. – Te mit gondolsz?”

Ezt mondta: „Ki kell találnunk, hogyan tudnánk rávenni, hogy rendszeresen járjon. Tudom, hogy van két másik fiú is, aki a kvórumba tartozik, de ők nem járnak, és nem is ismerem őket. Talán összebarátkozhatnék az

egyikükkel, a tanácsosaim pedig a többiekkel foglalkozhatnának. Ha mind eljönnek, akkor már heten lennénk, de honnan szerezzünk még ötöt?”

„Nem tudom – válaszoltam –, de Mennyei Atyánk azt szeretné, hogy itt legyenek, így Ő tudja erre a választ.”

„Akkor elnökségként és kvórumként imádkoznunk kell, hogy megtudjuk, mit kell tennünk.” Majd megkérdezte: „Én vagyok a felelős minden diakónus korú fiatal férfiéért az egyházközségben, még azokért is, akik nem egyháztagok?”

Teljesen lenyűgözve ezt mondtam: „Szerinted az Úr szempontjából nézve a püspököd csak az egyházközség tagjaiért felelős, vagy mindenkiért, aki annak határain belül él?”

Ez a fiatal, „helyi lelkész” megértette a dolgot. Felismerte minden diakónus, tanító és pap szerepét abban, hogy őrködjön az egyház felett, és mindenkit Krisztushoz hívjon.

Amikor az egyházban lévő csodálatos fiatal férfiakra és fiatal nőkre gondolok, egy szentírás jut az eszembe,

melyet Moróni is idézett Joseph Smithnek, mondván, hogy „ez még nem teljesedett be, de hamarosan be fog” (Joseph Smith története 1:41): „És léssen azután, hogy kiöntöm lelkeimet minden testre, és profétálnak a ti fiaitok és leányaitok...; ifjaitok pedig látomásokat látnak” (Jóel 2:28).

E fiatal elnök fejébe az a látomás „ugrott be”, hogy Mennyei Atyánk milyennek szeretné látni az ő kvórumát. Erre a kinyilatkoztatásra volt szüksége ahhoz, hogy megerősítse kvórumának tevékeny tagjait, megmentse a küszködőket, és mindenkit Krisztushoz hívjon. A kapott sugalmazás által pedig terveket készített az Úr akaratának beteljesítésére.

Az Úr ennek a fiatal elnöknek megtanította, hogy a *papság* azt jelenti, mások felé fordulunk, és szolgáljuk őket. Szeretett profétánk, Thomas S. Monson elnök, ezt így magyarázta: „A papság nem annyira ajándék, sokkal inkább megbízás a szolgálatra, kiváltság, hogy felemeljünk másokat, és lehetőség mások életének megáldására” (Szent papsági megbízatásunk. *Liahóna*, 2006. máj. 57.).

A papság alapja a szolgálat. Olyan szolgálat, melyet a Szabadító példája alapján nyújtunk másoknak. Bizonyosságomat teszem arról, hogy ez az Ő papsága, mi az Ő munkáját végezzük, Ő pedig minden papságviselőnek megmutatta, milyen a hithű papsági szolgálat.

Ösztönzők minden diakónus, tanító és papi kvórumelnökséget, hogy rendszeresen tanácskozzon, tanulmányozzon és imádkozzon, hogy megtudja az Úr akaratát a kvórumára vonatkozóan, majd pedig cselekedjen aszerint. Használjátok az Isten iránti kötelesség füzetet, hogy megtanítsátok a kvórum tagjainak a kötelességeiket. Arra kérek minden kvórumtagot, hogy támogassátok a kvórumotok elnökét,

és papsági kötelességeitek megtanulása, valamint annak igazlelkű betöltése során hozzá forduljatok tanácsért. Mindannyiunkat arra ösztönzőm, hogy úgy tekintsünk e kiváló fiatal férfiakra, ahogyan az Úr is tekint rájuk – hatalmas erőforrásként az Ő királysága itt és most történő építéséhez és erősítéséhez.

Ti, csodálatos fiatal férfiak, azzal az ároni papsággal rendelkeztek, melyet Keresztelő János állított vissza Joseph Smithnek és Oliver Cowderynek a pennsylvaniai Harmony közelében. Papságotok rendelkezik a szent kulcsokkal, melyek megnyitják a kaput Mennyei Atyánk összes gyermeke számára, hogy az Ő Fiához, Jézus Krisztushoz jöhessenek, és követhessék Őt. Ez a „bűnbánat evangéliuma és a bűnök bocsánatára alámerítéssel történő keresztelés”, a heti úrvacsora szertartása, valamint az „angyalok szolgálata” által lehetséges (T&Sz 13:1; Joseph Smith története 1:69). Ti valóban „lelkészek” vagytok, akiknek mindig és mindenhol tiszta, érdemes és hithű papságviselőnek kell lenniük.

Miért? Hallgassátok meg szeretett Első Elnökségünk hozzátok intézett szavait, melyet az Isten iránti kötelesség füzetetekben olvashattok:

„Megvan a felhatalmazásod, hogy elvégezd az ároni papság szertartásait. ...hatalmas áldást hozol majd a körülötted élőkre. [...]

Mennyei Atyánk nagyon bízik benned, és van számodra egy fontos küldetése, amelyet teljesítened kell” (*Az Isten iránti kötelességem teljesítése: Ároni papságviselők részére* [2010], 5.).

Tudom, hogy ezek a szavak igazak, és imádkozom azért, hogy mindannyian elnyerjük ugyanezt a bizonyosságot. Mindezeket pedig az Ő szent nevében mondom, akinek a papságát viseljük. Jézus Krisztus nevében, amen. ■

Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Lehetőségek, kiváltságok

Ha teljes szívetekkel és elmétekkel olvassátok a szentírásokat és hallgatjátok a próféták szavait, akkor az Úr el fogja mondani nektek, hogyan éljétek papsági kiváltságaitok szerint.

Volt egyszer egy ember, aki egész életében arról álmodott, hogy sétahajóra száll és bevetorlázza a Földközi-tengert. Arról álmodozott, hogy bejárja Róma, Athén és Isztambul utcáit. Minden fillért félretett, míg elég nem lett a hajójegyre. Mivel szűkén volt a pénznek, vitt magával egy babkonzervvel, kekszes dobozokkal és limonádéporos zacskókkal megrakott bőröndöt, és mindennap ezen élt.

Nagyon szeretett volna részt venni a hajón felkínált tevékenységekben: edzeni a tornateremben, minigolfot játszani vagy úszni a medencében. Irgyelte azokat, akik elmentek filmeket, műsorokat és kulturális előadásokat nézni. És ó, mennyire vágyott, hogy akár csak megízlelhesse a hajón látott csodálatos ételeket – minden étkezés lakomának tűnt! Mivel azonban a lehető legkevesebb pénzt kívánta költeni, ezek egyikén sem vett részt. Láttá ugyan a városokat, amelyeket vágyott meglátogatni, de az út nagy részét a kabinjában töltötte, és csak saját, egyszerű ételeit fogyasztotta.

Az út utolsó napján a legénység egyik tagja megkérdezte tőle, melyik búcsúrendezvényre megy majd

el. Ekkor derült ki számára, hogy nemcsak a búcsúrendezvényre szóló belépő, hanem a sétahajón majdnem minden – az étkezések, a szórakoztatás és a tevékenységek – benne volt a jegy árában. A férfi túl későn ismerte fel, hogy nagyon messze elmaradt a kiváltságaitól.

A példázat ezt a kérdést veti fel: vajon mi, papságviselők, elmaradunk-e a kiváltságainktól azon szent hatalom, ajándékok és áldások tekintetében, amelyekre Isten papságának viselőiként lehetőségünk és jogunk van?

A papság dicsősége és nagyszerűsége

Mindannyian tudjuk, hogy a papság sokkal több pusztá megnevezésnél vagy címnél. Joseph próféta azt tanította, hogy „a papság örökkévaló tantétel, Istennel létezett az örökkévalóságtól... az örökkévalóságon át, napok kezdete vagy évek vége nélkül”¹. Még „Isten ismeretének kulcsával”² is rendelkezik. Tulajdonképpen a papság által nyilvánul meg „az isteniség hatalma”³.

A papság áldásai meghaladják a fel-fogóképességünket. A hú melkisédeki papságviselők Isten „kiválasztottaivá”⁴

válhatnak. Megszenteli őket „a Lélek testük megújulására”⁵, és végül megkaphatják mindazt, amivel az Atya „rendelkezik”⁶. Ezt talán nehéz felfogni, de csodálatos, és tanúbizonyosságot teszek arról, hogy igaz.

Annak ténye, hogy Mennyei Atyánk az emberre bízta ezt a hatalmat és felelősséget, bizonyítja irántunk érzett hatalmas szeretetét, és előrevetíti, milyen lehetőségeink vannak abban a másik világban Isten fiaiként.

Tetteink azonban túlságosan gyakran azt sugallják, hogy nagyon messze elmaradunk ettől a lehetőségtől. Amikor a papságról kérdeznak minket, sokan fel tudjuk mondani annak helyes meghatározását, azonban a mindennapi életünkben kevés bizonyíték van arra, hogy nemcsak visszamondani tudjuk, de értjük is, miről van szó.

Testvérek, választás előtt állunk! Papságviselőkként vagy megelégszünk egy halvány tapasztalattal, a kiváltságainktól messze elmaradó élményekkel, vagy részt veszünk a lelki lehetőségek bőséges lakomáján, és egyetemes papsági áldásokat kapunk.

Mit tehetünk azért, hogy a lehetőségeink szerint éljünk?

A szentírásokban leírt és az általános konferencián elhangzó szavak nemcsak azért vannak, hogy olvassuk vagy halljuk,⁷ hanem hogy magunkra „vonatkoztas[suk] azokat”⁸. Túlságosan gyakran előfordul, hogy ott vagyunk a gyűléseken, rábólintunk a dolgokra, talán még mindentudóan mosolygunk is, és egyetértünk. Aztán lefirkálunk néhány tennivalót, és azt mondjuk magunkban, „ezt megcsinálom”, azonban a meghallás, az okostelefonunkba beírt emlékeztető és a valós tett között a végrehajtási kapcsoló valahogy átkerül a „később” állásba. Testvérek, mindig győződjünk meg róla, hogy

a végrehajtási kapcsolónkat a „most” állásba raktuk!

Ha teljes szívetekkel és elmétekkel olvassátok a szentírásokat és hallgatjátok a próféták szavait, akkor az Úr el fogja mondani nektek, hogyan éljeteztek papsági kiváltságaitok szerint. Ne telen el úgy nap, hogy ne tennétek meg valamit a Lélek készítésére!

Először: Olvassátok el a használati utasítást!

Ha tiétek lenne a világ legjobb és ledrágább számítógépe, akkor csupán asztali dísznek használnátok? Lehet, hogy megkapó látványt nyújtana. Lehet, hogy mindenfélét meg lehetne tenni vele. Ám csakis a használati útmutató áttanulmányozásával és a szoftver használatának megtanulásával, majd pedig az áramkörök bekapcsolásával férhettek hozzá a benne rejlő összes lehetőséghez.

Isten szent papságának is van használati útmutatója. Kötelezzük el magunkat a szentírások és a kézikönyvek céltudatosabb és figyelmesebb olvasása mellett! Kezdjük a Tan és a szövetségek 20., 84., 107. és 121. szakaszainak elolvasásával! Minél többet tanulmányozzuk a papság célját, lehetőségeit és gyakorlati használatát, annál jobban rácsodálkozunk annak hatalmára, és a Lélek megtanítja nekünk, hogyan férjünk hozzá ehhez a hatalomhoz, és használjuk azt családjaink, közösségeink és az egyház megáldására.

Nagyon helyes, hogy népünk számára fontos a világi tudás és a szakmai fejlődés. Tudás és hozzáértés terén is kiválóak akarunk lenni, és azoknak is kell lennünk. Becsülöm benneteket azt, hogy szorgalmasan igyekeztek minél többet tanulni és jó szakemberekké válni. Ugyanakkor felhívást intéztek hozzátok, hogy legyetek az evangéliumi tanok, különösen a papság tanának szakértői is!

Olyan időket élünk, amikor a világ történelmében soha nem látott módon állnak rendelkezésünkre a szentírások, valamint a mai próféták szavai. A mi kiváltságunk, kötelességünk és felelősségünk viszont az, hogy kinyújtsuk a kezünket, és megragadjuk a tanításait. A papság tantételei és tanai fenségesek és magasztosak. Minél többet tanulmányozzuk a tant és a lehetőségeinket, majd alkalmazzuk a papság gyakorlati célkitűzéseit, annál jobban kitágul a lelkünk és az értelmünk, és látni fogjuk, mit tartogat számunkra az Úr.

Másodszor: Törekedjetez a Lélek kinyilatkoztatásaira!

Jézus Krisztus és visszaállított evangéliuma szilárd tanúbizonyosságához a tudásnál többre van szükség – személyes kinyilatkoztatást követel, amelyet az evangéliumi tantételek tisztességes és odaadó alkalmazása erősít meg. Joseph Smith próféta elmagyarázta, hogy a papság „olyan csatorna, amelyen keresztül a Mindenható e föld teremtésének kezdetén elkezdte kinyilatkoztatni dicsőségét, és amelyen keresztül egészen mostanáig továbbra is kinyilatkoztatja magát az

Románia, Bukarest

emberek gyermekeinek”⁹.

Ha nem igyekszünk kihasználni a kinyilatkoztatás e csatornáját, akkor elmaradunk a papsági kiváltságainktól. Ott vannak például azok, akik hisznek, de nem tudják, hogy hisznek. Hosszú időn keresztül számos választ kaptak már a halk, szelíd hangtól, mivel azonban ez a sugalmazás kicsinek és jelentéktelennek tűnik, nem ismerik fel, hogy valójában mi is az. Ennek eredményeként engedik, hogy kötelességeik visszatartsák őket papságviselői lehetőségeik megvalósításától.

A kinyilatkoztatás és a bizonyosság nem mindig érkezik lenyűgöző erővel. Sokak számára a bizonyosság lassan érkezik, részletekben. Időnként annyira apránként, hogy nem is nagyon emlékszünk annak pontos pillanatára, amikor valóban megtudtuk, hogy az evangélium igaz. Az Úr „sort sorra, előírást előírásra, itt egy kicsit és ott egy kicsit”¹⁰ ad nekünk.

Bizonyos szempontból a bizonyosságunk hógolyóhoz hasonlít, amely minden fordulattal nagyobb lesz. Kis világossággal kezdünk – lehet, hogy csak annak vágyával, hogy higgyünk. Aztán fokozatosan „a világosság a világossághoz ragaszkodik”¹¹, majd „aki világosságot fogad be, és megmarad Istenben, még több világosságot kap; és ez a világosság mind fényesebbé és fényesebbé válik, a tökéletes napig”¹²,

amikor „a megfelelő időben [kaphatunk] a teljességéből”¹³.

Gondoljatok bele, mily dicső dolog az, amikor túllépünk földi korlátainkon, megnyílnak értelmünk szemei, és celesztialis forrásból kapunk világosságot és tudást! Papságviselőkként kiváltságunkban áll és lehetőségünk van arra, hogy személyes kinyilatkoztatásra törekedjünk, és megtanuljuk, hogyan tudhatjuk meg a Szentlélek biztos tanúságtétele által az igazságot.

Törekedjünk őszintén a személyes kinyilatkoztatás világosságára! Könyörögjünk az Úrnak, hogy ruházza fel elménket és lelkünket annak a hitnek a szikrájával, amely lehetővé teszi számunkra a Szentlélek isteni szolgálatételének felismerését konkrét helyzetekben, valamint a kihívásainkban és a papsági kötelezettségeinkben!

Harmadszor: Találjatok örömet a papsági szolgálatban!

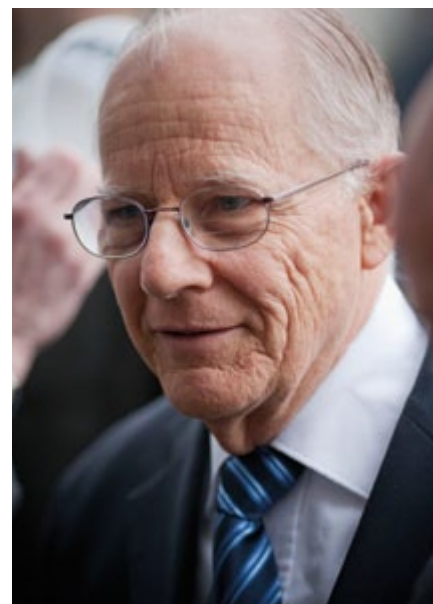
Pilótai karrierem során lehetőségem volt rá, hogy ellenőrző és kiképző kapitány legyek. Munkám részeként tapasztalt pilótákat tanítottam és vizsgáztattam azért, hogy rendelkezzenek azoknak a lélegzetelállítóan hatalmas gépeknek a biztonságos és megfelelő működtetéséhez szükséges tudással és képességekkel.

Rájöttem, hogy vannak olyan pilóták, akik sok éves hivatásos

repülés után sem veszítették el annak izgalmát, amikor felemelkednek a levegőbe, „kicsúszva a Föld nyers szórításából, és nevetéssel ezüstözött szárnyakon az égre táncolnak”¹⁴. Imádják a zúgó szél hangját, az erős motorok zúgását, annak érzését, hogy „egybeolvadnak a széllel, egybeolvadnak a sötét éggel és az előttük álló csillagokkal”¹⁵. Lelkesedésük ragadós volt.

Aztán voltak néhányan, akiken látszott, hogy csak rutinfeladatot hajtanak végre. Mesterien kezelték a rendszereket és a gépeket, de valahol útközben elveszítették annak örömet, hogy oda repülhetnek „ahová a pacsirta, de még a sas sem jut el”¹⁶. Az óceánok és a földrészek felett már nem tudtak rácsodálkozni a ragyogó napfelkeltére, Isten teremtményeinek szépségére. Ha eleget tettek a hivatalos követelményeknek, akkor átadtam nekik a bizonyítványt, de ugyanakkor sajnáltam is őket.

Feltehetitek magatoknak a kérdést: vajon papságviselőként csak rutinfeladatokat hajtotok végre – megteszitek, amit elvárnak, de nem tapasztaljátok

meg az örömet, amiben részetek lehetne? A papság viselése rengeteg lehetőséget ad nekünk annak az örömnélküliség átérzésére, melyről Ammon beszélt: „...nincs-e hát nagy okunk az örömezésre? ...eszközök voltunk [az Úr] kezében ezen nagy és csodálatos munka elvégzésében. Örömezzünk tehát... az Úrban; igen, örülni fogunk”¹⁷.

Testvéreim, a mi vallásunk örömteli vallás! Nagyon áldottak vagyunk, hogy viselhetjük Isten papságát! A Zsoltárok könyvében azt olvassuk: „Boldog nép az, a mely megérti a kürt szavát [ismeri az örömteli hangot]; a te orcsádnak világosságánál jár ez, oh Uram!”¹⁸ Megtapasztalhatjuk ezt a nagyobb örömet, ha törekszünk rá.

Túlságosan gyakran elmulasztjuk a mindennapos, gyakorlati papsági szolgálatból eredő boldogság megtapasztalását. A feladatok időnként talán tehernek tűnnek. Testvérek, ne töltsük életünket a fáradtság, az aggodalom és a nyafogás bugyriiban! Elmaradunk a kiváltságainktól, amikor megengedjük a világi horgonyoknak, hogy visszatartsanak a hűség, elkötelezett papsági szolgálattal járó örömező bőségtől, különösen saját otthonunk falain belül. Elmaradunk a kiváltságainktól, amikor nem veszünk részt a boldogság, a béke és az öröm azon lakomáján, amelyet Isten oly bőséggel tár hű papsági szolgálói elé.

Fiatal férfiak, ha inkább nehézségnek, mintsem áldásnak tűnik az, hogy korán érkeztek az egyházi gyűlésekre, és segítetek az úrvacsora előkészítésében, akkor gondolatok bele abba, mit jelenthet ez a szent szertartás annak az egyházközségi tagnak, akinek nehéz hete volt. Testvérek, ha úgy látjátok, nem vezetnek sehová a házitánítói erőfeszítéseitek, akkor lássátok meg a hit szemével, mit jelenthet

az Úr szolgájának látogatása egy olyan családnál, amely sok láthatatlan problémával küzd. Ha észreveszitek papsági szolgálatotok isteni lehetőségeit, akkor Isten Lelke megtölti a szíveteket és az elméteket, és ez ragyogni fog a szemetekből és az arcotokról.

Papságviselőkként soha ne keményítsük meg szívünket annak csodájával szemben, amit ránk bízott az Úr.

Összegzés

Kedves fivéreim, igyekezzünk szorgalmasan megismerni a szent papság tanát, erősítsük meg a bizonyágunkat sorról sorra a Lélek kinyilatkoztatásainak elnyerésével, és találjunk igaz örömet a mindennapos papsági szolgálatban! Ezt téve elkezdünk papságviselői lehetőségeink és kiváltságaink szerint élni, és mindenre lesz erők „a Krisztusban, a ki [minket] megerősít”¹⁹. Erről teszem bizonyágomat az Úr

apostolaként, és hagyom rajtatok áldásomat Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007), 107.
2. Tan és a szövetségek 84:19.
3. Tan és a szövetségek 84:20.
4. Tan és a szövetségek 84:34.
5. Tan és a szövetségek 84:33.
6. Tan és a szövetségek 84:38.
7. Lásd Jakab 1:22.
8. 1 Nefi 19:24.
9. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith*, 111–112.
10. 2 Nefi 28:30.
11. Tan és a szövetségek 88:40.
12. Tan és a szövetségek 50:24.
13. Tan és a szövetségek 93:19.
14. John Gillespie Magee Jr., “High Flight,” in Diane Ravitch, ed., *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990), 486.
15. Richard Bach, *Stranger to the Ground* (1963), 9.
16. Magee, “High Flight,” 486.
17. Alma 26:13, 15–16.
18. Zsoltárok 89:15.
19. Filippibellek 4:13.

Írta: Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Tanulás a papságban

Amennyiben szorgalmasak és engedelmesek lesztek a papságban, lelki tudás kincsei fognak kiáradni rátok.

Hálás vagyok, hogy együtt lehetek veletek, Isten papságával, ezen a gyűlésen. Számos különböző helyen gyűltünk össze ma este, és a papsági szolgálatunk különböző szakaszaiban járunk. Ám eltérő körülményeink ellenére van egy dolog, amelyre mindannyiunknak szüksége van. Ez pedig az, hogy megtanuljuk feladatainkat a papságban, és erősödünk abban a hatalomban, amely által elvégezhetjük őket.

Diakónusként erős vágyat éreztem erre. New Jersey-ben az egyház egy apró gyülekezetéhez tartoztunk, az Egyesült Államok keleti partján. Én voltam az egyetlen diakónus a gyülekezetben – nem csak az egyetlen, aki járt, hanem az egyetlen papíron is. A bátyám, Ted volt az egyetlen tanító. Ő is itt van ma este.

Még diakónus voltam, amikor a családom Utahba költözött. Ott három csodálatos dologra bukkantam, amely meggyorsította fejlődésemet a papságban. Az első az elnök volt, aki tudta, hogyan tanácskozzon kvóruma tagjaival. A második a Jézus Krisztusba vetett hatalmas hit volt, amely arra a nagyszerű szeretetre ösztönöz, amelyről hallottunk ma – az egymás iránti szeretetre. A harmadik pedig az a közös meggyőződés volt, hogy a papságunk mindenek feletti célja

az, hogy az emberek szabadulásáért dolgozzunk.

Nem a jól megszervezett egyházközség jelentette a különbséget. Amit abban az egyházközségben találtam, azt bárhol lehetséges elérni, az egyház akármelyik egységéhez is tartoztok.

E három dolog talán olyannyira része már a papságban szerzett tapasztalataitoknak, hogy eddig fel sem tűntek nektek. Mások viszont lehet, hogy olyannyira nem érzik a fejlődés szükségességét, hogy e segítségek teljesen láthatatlanok számukra. Akárhogy is, én azért imádkozom, hogy a Lélek segítsen nekem ezeket világossá és vonzóvá tenni számotokra.

Abból a célból szeretnék e három dologról beszélni, melyek segítenek a papságban való fejlődésben, hogy arra indítsalak benneteket, hogy értékeljétek és használjátok azokat. Ha ezt teszitek, szolgálatotok jó irányba fog változni. És ha felmagasztaljátok azt, papsági szolgálatotok több áldást fog hozni Mennyei Atyánk gyermekeinek, mint amennyit jelenleg el tudtok képzelni.

Az első dologra akkor bukkantam rá, amikor üdvözöltek engem a papok kvórumában, melynek a püspök volt az elnöke. Lehet, hogy apró, említésre sem méltó dolognak tűnik számotokra, ám ott a papság hatalmának

olyan érzését tapasztaltam meg, amely örökre megváltoztatta a papságban végzett szolgálatomat. Azzal kezdődött, ahogy a püspök vezetett bennünket.

Számomra olybá tűnt, hogy úgy fogadta a fiatal papok véleményét, mintha mi lettünk volna a világ legbölcsebb férfiai. Megvárta, amíg mindenki elmondta a gondolatait, aki beszélni akart. Figyelmesen végighallgatott minket. Amikor pedig eldöntötte, mi történjen, úgy tűnt, a Lélek számára és számunkra is megerősítette a döntést.

Most már látom, hogy akkor megtapasztaltam, mit jelent az a szentírás, mely kijelenti, hogy az elnök tanácskozzon a kvóruma tagjaival.¹ Aztán évekkel később, amikor én voltam a püspök, mind én, mind pedig a papsági kvórumom tagjai sokat tanultunk abból, amit fiatal papként akkor tanultam.

Húsz évre rá püspökként lehetőségem volt megfigyelni a tanács működésének hatékonyságát, nem csupán a gyülekezeti házban, hanem a hegyekben is. Egy szombati tevékenység alkalmával kvórumunk egyik tagja eltévedt az erdőben az éjszaka folyamán. Amennyire tudtuk, egyedül volt, meleg ruha, élelem és fedél nélkül. Megpróbáltuk megtalálni őt, de sikertelenül.

Arra emlékszem, hogy a papok kvóruma és én együtt imádkoztunk érte, majd megkértem mindegyiküket, hogy mondják el a gondolataikat. Figyelmesen hallgattam őket, és úgy éreztem, ők is figyelmesen hallgatják egymást. Nem sokkal később békés érzés kerített hatalmába minket. Éreztem, hogy kvórumunk elveszett tagja biztonságos és száraz helyen van.

Világosan láttam, hogy a kvórumunk mit tegyen, és mit ne tegyen. Amikor azok az emberek, akik megtalálták őt, leírták a helyet az erdőben,

ahol meghúzódott, úgy éreztem, felismerem. A nagyobb csoda azonban számomra abban rejlett, hogy az egységes papsági tanács Jézus Krisztusba vetett hite kinyilatkoztatást eredményezett a papsági kulcsokkal rendelkező személynek. Aznap mindannyian növekedtünk a papság hatalmában.

A fokozott tanuláshoz szükséges második kucsfontosságú dolog a hatalmas hitből fakadó egymás iránt érzett szeretet. Nem tudom, melyik követi a másikat, de úgy tűnik, mindig mindkettő jelen van, amikor alapos és gyors tanulás történik a papságban. Joseph Smith a példáján keresztül tanított minket erről.

Az egyház eme adományozási korszakának korai szakaszában azt a parancsot kapta az Úrtól, hogy növelje

a papság erejét. Iskolákat kellett létrehoznia a papságviselők számára. Az Úr megkövetelte, hogy szeretet legyen a tanítók és a tanításban részesülők között. Az Úr szavai a következők voltak a papsági tanulás helyének létrehozásáról, valamint arról, hogy az mit jelent azok számára, akik ott tanulnak:

„Szerveződjetek; ...alapíts[átok] meg... a tanulás házát..., a rend házát...

Jelöljete ki magatok között egy tanítót, és ne legyen mindenki egyszerre szóvivő, inkább egyszerre egy valaki beszéljen, és mindenki hallgassa a beszédét, hogy miután mindannyian szóltak, mindenki épülhessen mindenki által, és hogy minden embernek egyenlően lehessen kiváltsága.”²

Az Úr leírja azt, aminek már tanúi voltunk, azaz a papsági tanács vagy osztály erejét a Lélek általi kinyilatkoztatás elnyerésében. A kinyilatkoztatás az egyetlen mód, amely által megtudhatjuk, hogy Jézus a Krisztus. E hatalmas hit az első fok azon a létrán, melyet az evangélium tantételeinek megtanulása során megmászunk.

A Tan és a szövetségek 88. szakaszának 123. és 124. versében az Úr kihangsúlyozza az egymás iránti szeretetet, valamint azt, hogy ne keressünk hibát másokban. Mindenki szövetség által léphetett be az Úr prófétája által megalapított papsági iskolába, mely során felemelt kézzel fogadták, hogy „barátok és testvérek lesz[nek]... a szeretet kötelékeiben”³.

Ma már nem követjük ezt a gyakorlatot, ám mindenhol, ahol figyelemre méltó tanulásnak voltam tanúja a papságban, ott jelen voltak a szeretet eme kötelékei. Ismét elmondom, hogy ezt láttam már mind az evangéliumi igazságok megtanulása indítékaként, mind pedig a következményeként. A szeretet meghívja a Szentlelket, hogy legyen jelen és erősítse meg az igazságot. Az isteni igazságok megtanulásából fakadó öröm pedig szeretetet támaszt azon emberek szívében, akik osztoztak a tanulás élményében.

Ennek a fordítottja is igaz. A viszálykodás és az irigység megakadályozza a Szentlelket abban, hogy tanítson minket, illetve minket is meggátol abban, hogy világosságban és igazságban részesüljünk. Az ebből elkerülhetetlenül következő csaldottság pedig elveti a még nagyobb viszály és hibakeresés magját azokban, akik számítottak a tanulás élményére, ám nem kapták meg.

Azok a papságviselők, akik jól tudnak együtt tanulni, mindig nagy béketeremtőknek bizonyulnak ezek között az emberek között. Ezt a

béketeremtést látjátok a papsági órákon és a tanácsokon. Ez egy ajándék, amely által segítenek közös nevezőre jutniuk azoknak, akiknek nézeteltéréseik vannak. Ez a béketeremtő ajándéka, hogy segíthet meglátni az embereknek, hogy amit valaki mondott, az nem helyesbítés, hanem kiegészítés volt.

Ha megvan bennünk Krisztus tiszta szeretete, valamint a vágy arra, hogy béketeremtők legyünk, akkor lehetőségünk lesz egységet teremteni a papsági tanácsokban és az osztályokban. Ehhez türelemre és alázatra lesz szükség, ám tanúja voltam ennek még olyan alkalmakkor is, amikor bonyolult ügyekről volt szó, és a tanácsokban vagy osztályokban lévő emberek teljesen különböző háttérrel rendelkeztek.

A papságviselők képesek felemelkedni az Úr által meghatározott magasztos mércéhez a kvórumokban történő döntéshozatalban. Képesek rá, ha erős hit és szeretet van közöttük, és nincs viszálykodás. Íme az Úr követelménye ahhoz, hogy jóváhagyja a döntéseinket: „És minden döntés, amelyet e kvórumok bármelyike hoz, annak egybehangzó hangjával történjen; vagyis az adott kvórumban minden egyes tag értsen egyet annak döntéseivel ahhoz, hogy döntéseiknek egymáshoz képest ugyanolyan ereje vagy érvénye legyen”⁴.

A harmadik segítség a papságban

történő tanuláshoz abból a közös meggyőződésből fakad, hogy az Úr miért áld meg minket és bízza ránk az Ő papságának viselését és gyakorlását. Azért, hogy az emberek szabadulásáért dolgozzunk. E közös meggyőződés egységet teremt a kvórumokban. Az erről való tanulást kezdhethetjük a szentírásbeli feljegyzéssel, amely arról ír, hogy lélekfiakként már születésünk előtt felkészítettek bennünket a papság viselésének e ritka kiváltságára.

Az Úr a következőket mondta azokról, akikre hatalmas papsági felelősség hárul ebben az életben: „Még mielőtt megszülettek volna, sokan másokkal együtt részesültek első oktatásukban a lelkek világában, és felkészültek arra, hogy előjőjenek az Úr által jónak látott időben, és dolgozzanak szülőskertjében az emberek lelkének megszabadulásáért.”⁵

A papság viselőiként abban a szent feladatban osztozunk, hogy az emberek lelkének megszabadulásáért dolgozzunk. Többet kell tennünk annál, mint csupán megtanulni, hogy ez a feladatunk. Olyan mélyen el kell ültetnünk a szívünkben, hogy se az ifjúkoraal járó számos kötelezettség, se az idősebb koraal járó későbbi kihívások ne tudjanak eltéríteni bennünket ettől a céltól.

Nemrég meglátogattam egy főpapot az otthonában. Már nem tud eljárnai a kvórumgyűléseinkre. Egyedül él. Gyönyörű felesége elhunyt, a gyermekei

pedig az otthonától távol élnek. Az idő és a betegség korlátokat szabott a szolgálatának. Még mindig súlyt emel, hogy megőrizzen valamit az egykor hatalmas erejéből.

Amikor beléptem a házába, a járókerete segítségével felállt, hogy üdvözljön engem. Megkért, hogy üljek a mellette lévő székre. Jót beszélgettünk a papságban szerzett boldog kapcsolatainkról.

Ekkor felindultan ezt kérdezte tőlem: „Miért élek még mindig? Miért vagyok még mindig itt? Semmire nem vagyok képes.”

Elmondtam neki, hogy értem bizony éppen tesz valamit. Feleml engem a hitével és a szeretetével. Még e rövid találkozás alatt is arra indított, hogy jobb akarjak lenni. Azon eltökéltségről mutatott példája, hogy valami olyat tudjon tenni, ami számít, arra ösztönzött engem, hogy megpróbáljak még jobban szolgálni másokat és az Urat.

Szomorú hangjából és tekintetéből azonban éreztem, hogy nem válaszoltam meg a kérdését. Még mindig azon tűnődött, vajon Isten miért hagyja élni, amikor a szolgálatra való képessége ennyire korlátozott.

Az ő szokásos nagylelkű módján megköszönte, hogy eljöttem meglátogatni. Amikor felálltam, hogy elmenjek, belépett egy másik szobából az ápolója, aki mindennap eljön hozzá néhány órára. Személyes beszélgetéseink során barátom beszélt róla egy keveset. Elmondtá, hogy nagyszerű asszony. Életének legnagyobb részét utolsó napi szentek között élte le, ám még mindig nem volt az egyház tagja.

A hölgy odasétált, hogy kikísérjen engem. Barátom rámutatott, majd mosolyogva ezt mondta: „Látod, még erre sem vagyok képes. Megpróbáltam rávenni, hogy keresztelkedjen meg az egyházba, de nem jött össze.” A

nő visszamosolygott ránk, én pedig kísértálm az ajtón, és elindultam a közelben lévő otthonom felé.

Ekkor rájöttem, hogy a válaszokat a kérdéseire már réges-régen elültette a szívében. E derék főpap megpróbálta elvégezni a feladatát, melyet a papságban töltött évtizedek során tanult.

Tudta, hogy az a fiatal nő egyetlen módon részesülhet a Jézus Krisztus evangéliumán keresztüli szabadulás áldásában – ha szövetséget köt a keresztség által. A szövetségekről tanult minden egyes kvórum minden egyes elnökétől, a diakónusoktól a főpapokig.

Emlékezett rá, és érezte saját esküjét és szövetségét a papságban. Még mindig aszerint élt.

A Szabadító tanúja és misszionáriusa volt, bárhová is sodorta az élet. Már ott volt a szívében. Barátom szívének vágya az volt, hogy a szent szövetségek betartása által Jézus Krisztus engesztelésén keresztül megváltozzon annak a fiatal nőnek a szíve.

A papság iskolájában eltöltött ideje ebben az életben viszonylag rövid lesz az örökkévalósághoz képest. Ám e rövid idő alatt is mesterien elsajátította az örökkévaló tananyagot. Örök értékkel bíró papsági leckéket fog tudni magával vinni, akárhová is hívja az Úr.

Nem csupán vágyotok kell rá, hogy megtanuljátok a papsági leckéteket ebben az életben, hanem optimistán meg is kell látnotok, hogy mire vagytok képesek. Néhányan bekorlátozzuk az elménkben a lehetőségeinket arra nézve, hogy megtanuljuk mindazt, amit az Úr elvár tőlünk az Ő szolgálatában.

Az 1840-es évek elején egy fiatal ember elhagyta kicsiny walesi faluját, hallotta Isten apostolait, és csatlakozott Isten királyságához a földön. Áthajózott a szentekkel Amerikába, és átvezetett egy ökrös szekeret a

síkságon. A Brigham Young után induló csapat tagjaként érkezett meg ebbe a völgybe. Papsági szolgálatához tartozott, hogy megtisztítsa és feltörje a földet egy farmon.

Fillérekért eladta a birtokot, hogy missziót szolgáljon az Úrnak, és a jelenlegi Nevada területén, a pusztában őrizze a juhokat. Onnan elhívták egy másik misszióba az óceánon túlra, ugyanabba a faluba, ahonnan nincsen elindult, hogy kövesse az Urat.

Mindeközben megtalálta a módját, hogy együtt tanuljon papságviselő testvéreivel. Bátor misszionáriusként elgyalogolt Walesben egy férfi nyaralójához, akit négyszer választottak meg Anglia miniszterelnökévé, hogy felajánlja neki Jézus Krisztus evangéliumát.

Az a nagyszerű ember beengedte őt a házába. Az Eton magániskolában végzett, majd pedig az Oxfordi Egyetemen szerzett diplomát. A misszionárius beszélt neki az ember eredetéről, Jézus Krisztus központi szerepéről a világ történelmében, sőt még a nemzetek sorsáról is.

A beszélgetésük végén a házigazda elutasította a felkérést, hogy megkeresztelkedjen. Amikor azonban elváltak egymástól, a világ egyik nagyszerű hatalmának a vezetője ezt kérdezte ettől az alázatos misszionáriustól: „Hol

végezte a tanulmányait?” Mire ő így válaszolt: „Isten papságában.”

Talán elgondolkodtatok már azon, mennyivel jobb lenne az életetek, ha felvettek volna benneteket egy bizonyos kiváló iskolába. Azért imádkozom, hogy meglássátok Isten irántatok érzett szeretetének nagyságát, valamint a lehetőséget, hogy beiratkozzatok az Ő papsági iskolájába.

Amennyiben szorgalmasak és engedelmesek lesztek a papságban, lelki tudás kincsei fognak kiáradni rátok. Meg fog növekedni az erőtök, hogy ellen tudjatok állni a gonosznak, és hirdetni tudjátok a szabaduláshoz vezető igazságot. Örömmel letek azok boldogságában, akiket a felmagasztosulás felé vezettek. Az otthonotok a tanulás helye lesz.

Bizonyúságot teszem arról, hogy a papság kulcsai vissza lettek állítva. Thomas S. Monson elnök birtokolja és használja azokat a kulcsokat. Isten él, és tökéletesen ismer benneteket. Jézus Krisztus él. Kiválasztottak benneteket erre a kiváltságra, hogy viseljétek a szent papságot. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Tan és a szövetségek 107:87.
2. Tan és a szövetségek 88:119, 122.
3. Tan és a szövetségek 88:133.
4. Tan és a szövetségek 107:27.
5. Tan és a szövetségek 138:56.

Írta: Thomas S. Monson elnök

Papsági hatalom

[L]együnk érdekesek a papság ama isteni hatalmára, melyet viselünk! Áldja meg az életünket, és használjuk úgy, hogy megáldhassa mások életét is.

Sokat imádkoztam és elmélkedtem arról, hogy miről beszéljek ma este. Nem szeretnék senkit megbántani. Elgondolkodtam: „Milyen kihívásokkal kell szembenéznünk? Mivel találkozom nap mint nap, ami miatt olykor késő estébe nyúlóan könnyezem?” Arra gondoltam, megpróbálok néhány ilyen kihívásról beszélni ma este. Ezek közül néhány a fiatal férfiakra vonatkozik. Néhány a középkorúakra. Néhány pedig azokra, akik egy kicsit túl vannak már a középkoron. Öregkorról nem beszélünk.

Így hát egyszerűen azzal a kijelentéssel kezdeném, hogy jó volt ma este együtt lenni veletek. Csodálatos és időszerű üzeneteket hallhattunk Isten papságáról. Veletek együtt engem is felemeltek és inspiráltak.

Ma este olyan ügyekről szeretnék beszélni, melyek újabban sokat foglalkoztatnak, és melyekről úgy éreztem, meg kell osztanom veletek. Így vagy úgy, mind kapcsolatban állnak a személyes érdemességgel, amely feltétele annak, hogy az ember elnyerje és gyakorolni tudja a papság szent hatalmát, mellyel rendelkezünk.

Először is a Tan és a szövetség 121. szakaszából szeretnék felolvasni nektek:

„...a papság jogai elválaszthatatlanul össze vannak kapcsolva a menny hatalmaival, és... a menny hatalmait csakis az igazlelkűség tantételei alapján lehet irányítani vagy kezelni.

Hogy reánk ruházhatók, az igaz; amikor azonban megkíséreljük takarítani a bűneinket, vagy kielégíteni a büszkeségünket, hiú törekvésünket, vagy irányítást, uralmat vagy erőszakot gyakorolni az emberek gyermekeinek lelkén, a hamislelkűség bármilyen mértékében, akkor íme, a mennyek visszahúzódnak; az Úr Lelke megszorodik; és amikor az visszahúzódik, ámen azon ember papságának vagy felhatalmazásának.”¹

Fivérek, ez az Úr pontos meghatározása az Ő isteni felhatalmazásával kapcsolatban. Kétség sem férhet hozzá, milyen kötelezettséget ró ez mindannyiunkra, akik viseljük Isten papságát.

Zavaros időkben küldtek bennünket a földre. A többség erkölcsi irányítójuk fokozatosan elmozdult a „szinte bármi elmegy” irányba.

Elég sokáig éltem ahhoz, hogy tanúja legyek a társadalmi értékek metamorfózisának. Ahol egyszer az egyház és a társadalom normái nagyjából megegyeztek, ott most hatalmas szakadék tátong közöttünk, mely

egyre csak szélesedik.

Sok film és televízióműsor olyan viselkedést ábrázol, mely szöges ellentétben áll Isten törvényeivel. Ne tegyék ki magatokat annak a burkolt vagy nyílt szennynek, mely oly gyakran fellelhető bennük. Napjaink zenéinek szövege javarészt ugyanebbe a kategóriába sorolható. A ma oly széles körben elterjedt profán beszédet soha nem tolerálták volna egy nem is olyan távoli múltban. Sajnos az Úr nevét sokan újra és újra hiába veszik a szájukra. Idézzük csak föl együtt azt a parancsolatot – a tíz egyikét –, melyet az Úr kinyilatkoztatott Mózesnek a Sinai-hegyen: „Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, a ki az ő nevét hiába felveszi.”² Nagyon sajnálom, ha bárki közülünk ki van téve az efféle vulgáris nyelvezetnek. Könyörgöm, ne használjátok! Esedezve kérek, ne mondjatok vagy tegyetek semmit, amire nem lehettek büszkék!

Teljes egészében tartsátok távol magatokat a pornográfiától! Soha ne engedjétek meg magatoknak, hogy ilyesmit nézzetek! Soha! Olyan függőségnek bizonyult ez, melyet nagyon nehéz legyőzni. Kerüljétek az alkoholt, a dohányt és bármilyen más drogot, továbbá minden olyan szenvedélyt, melyeket csak kínkeservesen tudnátok leküzdeni.

Hogy mi az, ami majd megvédi a körülöttünk lévő bűntől és gonosztól? Fenntartom, hogy a Szabadítóról és az Ő evangéliumáról való erős biznyság segít majd biztonságba kerülnötök. Ha még nem olvastátok ki a Mormon könyvét, olvassátok el! Nem kérem, hogy emeljétek fel a kezeteiket. Ha imádságos lélekkel teszitek, és azon őszinte vágygal, hogy megtudjátok az igazat, a Szentlélek ki fogja nyilvánítani nektek annak igazságát. Ha igaz – márpedig az –, akkor Joseph

Smith próféta volt, aki látta Istent, az Atyát, és az Ő Fiát, Jézus Krisztust. Az egyház igaz. Ha még nincs bizonyágotok minderről, akkor tegyétek meg mindazt, ami szükséges hozzá, hogy bizonyágot szerezzetek. Elengedhetetlen, hogy legyen saját bizonyágotok, mert mások bizonyága csak egy bizonyos pontig juttat el benneteket. Ha egyszer elnyertétek, bizonyágotokat életben kell tartanotok az Isten parancsolatainak való engedelmeség, valamint a rendszeres ima és szentírás-tanulmányozás által. Járjatok istentiszteletre! Fiatal férfiak, járjatok ifjúsági vagy felsőfokú hitoktatásra, ha elérhető a számotokra!

Ha van bármi olyan dolog az életekben, ami helytelen, van belőle kiút. Hagyjatok fel minden becstelenséggel! Beszéljétek a püspökötökkel! Bármi is a baj, a bűnbánat megfelelő módjával orvosolható. Újra tiszták lehettek. Az Úr ezt mondta azokról, akik megbánják bűneiket: „ha bűneitek skárlátpirosak, hófehérek lesznek”³, „és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé”⁴.

Az emberiség Szabadítója úgy beszélt magáról, mint aki a világban van, de nem a világból való.⁵ Mi is lehetünk a világban, de nem a világból való, ha elvetjük a hamis nézeteket és hamis tanításokat, és hűek maradunk ahhoz, amit Isten parancsolt.

Nos, rengeteget gondolkodtam mostanában rólatok, fiatal férfiakra, akik házasulandó korban vagytok, de még nem éreztétek, hogy azt szeretnétek tenni. Látok sok olyan bájos ifjú hölgyet, akiknek szívük vágya, hogy megházasodjanak és családjuk legyen, de korlátozottak a lehetőségeik, mert olyan sok fiatal férfi halogatja a házasságot.

Ez a helyzet nem új. Az egyház volt elnökei már sok mindent mondtak erről a témáról. Egy-két példát szeretnék megosztani a tanácsaikból.

Harold B. Lee elnök ezt mondta: „Nem végezzük papságviselőkként a kötelességünket, ha túllépjük a házasulandó kort és megfosztjuk magunkat attól, hogy tiszteletre méltó házasságot kössünk e szeretetreméltó nővel.”⁶

Gordon B. Hinckley elnök pedig így szólt: „Szívvel együtt érzek... egyedülálló nőtestvéreinkkel, akik vágnak a házasságra, ám úgy tűnik, hogy nem képesek megtalálni azt. [...] Sokkal kevésbé érzek együtt azokkal a fiatal férfiakkal, akiknek a társadalmi szokások szerint kiváltságukban állna kezdeményezni e dologban, ám oly sokszor elmulasztják azt.”⁷

Tisztában vagyok vele, hogy számos oka lehet, amiért vonakodtok megtenni ezt a lépést, hogy megházasodjatok. Ha az aggaszt benneteket, hogy képesek lesztek-e eltartani a feleségeket és a családokat, hadd nyugtassalak meg benneteket, nincs abban semmi szégyen, ha egy házaspár spórol és takarékoskodik. E kihívást jelentő időben közelebb kerültök majd egymáshoz, ha megtanultok áldozatokat és nehéz döntéseket hozni. Talán attól féltek, hogy rosszul választotok. Erre annyit mondok, hogy

gyakoroljátok a hiteteket! Találjatok valakit, akivel összeillettek. Vegyétek tudomásul, hogy nem láthattok előre minden kihívást, mely felmerülhet, de egyben biztosak lehettek: szinte bármit el lehet érni, ha találékonyak és elkötelezettek vagytok, hogy működőképessé tegyétek a házasságotokat.

Talán egy kicsit túl jól is mulattok egyedülállókként, költséges nyaralásokra mehettek, drága autókat és játékokat vehettek, és úgy általában véve élvezitek a gondtalan életet a barátaitokkal. Többször belétek botlottam, ahogy épp csapatba verődve egymással csavartok, és be kell vallanom, csodálkoztam, miért nem inkább egy-egy fiatal hölgy társaságában vagytok.

Fivérek, eljön az a pont, amikor érdemes komolyan elgondolkodni a házasságon, és keresni egy olyan társat, akivel szeretnétek együtt tölteni az örökkévalóságot. Ha bölcsen választotok, és ha elkötelezitek magatokat egy sikeres házasság mellett, nincs semmi ebben az életben, ami nagyobb boldogságot hoz majd.

Amikor házasságot köttök, fivérek, legyen az a vágyatok, hogy az

Úr házában nősüljete. Számotokra, akik viselitek a papságot, nem létezhet más opció. Legyetek óvatosak, nehogy elveszítsétek a jogot, hogy eképpen házasodjatok meg. Lehetőségetek van arra, hogy udvarlásotokat bizonyos kereteken belül tartsátok úgy, hogy közben csodálatosan érezhessétek magatokat.

Nos, fivérek, most egy másik témáról is úgy érzem, beszélnem kell veletek. E három év alatt, amióta támogatva lettem az egyház elnökeként, azt hiszem, a legszomorúbb és legcsüggesztőbb feladatom minden héten az, amikor a pecsételések törlésével kell foglalkoznom. Mindegyiket egy örömteli házasság előzte meg az Úr házában, amikor egy szerelmes pár elkezdte közös életét, izgalommal várva, hogy az egész örökkévalóságot egymással tölthessék. Majd teltek-múltak a hónapok és az évek, és valamért kialudt ez a szeretet. Ez lehet a pénzügyi gondok, a kommunikáció hiánya, a szabadjára engedett düh, a másik fél rokonaival való összetűzés vagy bűnbe keveredés miatt. Számptalan oka lehet. Pedig legtöbbször nem kellene, hogy ennek válás legyen a vége.

A pecsételés törlésének kérelme javarészt olyan nők kérésére érkezik, akik teljes erejükből igyekeztek

működőképesé tenni a házasságot, de végül nem tudtak felülkerekedni a problémákon.

Gondosan és imádságos lélekkel válasszatok társat; és amikor már házasok vagytok, legyetek kíméletlenül hűek egymáshoz! Felbecsülhetetlen az értéke annak a tanácsnak, melyet egy kis bekeretezett plaketten láttam egyik nagybátyámék otthonában. Ez állt rajta: „Válassz magadnak szerelmet, majd szeresd a választottadat!” Hatalmas bölcsesség rejlik e néhány szóban. Az odaadás nélkülözhetetlen egy házasságban.

A feleséged egyenlő veled. A házasságban nincs magasabb vagy alacsonyabb rendű partner. Egymás mellett, Isten fiaként és leányaként jártok. Nem alázhatjátok meg, se nem sértegethettek, hanem tisztelnetek és szeretnetek kell őt. Gordon B. Hinckley elnök ezt mondta: „Bármelyik férfi ebben az egyházban, aki... hamislelkű uralmat gyakorol [a felesége felett], az nem érdemes a papság viselésére. Lehet, hogy [elrendelték], a menny azonban visszahúzódik, az Úr [Lelke] elszomrodik, és [ámen az ilyen] férfi papsági felhatalmazásának.”⁸

Howard W. Hunter elnök a következőket mondta a házasságról: „A boldog és sikeres házasság általában

nem attól függ, hogy a megfelelő emberrel kötünk-e házasságot, inkább attól, hogy *mi magunk megfelelőek vagyunk-e*.” Ez tetszik. „[...] A tudatos erőfeszítés, hogy az ember teljes mértékben kivégez abban a részét az, ami a leginkább sikeressé teheti.”⁹

Sok évvel ezelőtt az egyházközösségben, mely felett püspökként elnököltem, élt egy házaspár, akik közt gyakran nagyon komoly és indulatos nézeteltérések támadtak. És most valódi nézeteltérésekre gondolok. Mindkettő biztos volt a maga igazában. Egyik sem engedett a másiknak. Amikor épp nem vitatkoztak, akkor is olyan állapotot tartottak fenn, amit én csak kelletlen tüzszünetnek neveznék.

Egyik hajnalban aztán, úgy két óra felé, kaptam tőlük egy telefonhívást. Beszélni akartak velem, mégpedig azonnal. Kivonszoltam magam az ágyból, felöltöztem, és átmentem hozzájuk. A szoba két külön sarkában ültek. Hozzá sem szóltak egymáshoz. A feleség rajtam keresztül kommunikált a férjével. A férj pedig rajtam keresztül válaszolt a feleségének. Azt gondoltam: „Hogy a csudába fogjuk ezt a párt összebékíteni?”

Sugalmazásért imádkoztam, mire az a gondolatom támadt, hogy feltegyek nekik egy kérdést. „Mikor voltatok utoljára a templomban, hogy lássatok egy templomi pecsételést?” – kérdeztem. Bevallották, hogy bizony nagyon régen. Más tekintetben érdemes emberek voltak, rendelkeztek templomi ajánlással, és jártak is a templomba, hogy szertartásokat végezzenek másokért.

Így szóltam hát hozzájuk: „Eljönénétek velem a templomba szerda reggel nyolc órakor? Megnézünk egy pecsételést.”

„Kiknek a szertartása lesz?” – kérdezték egyszerre.

„Nem tudom – válaszoltam. – Akik

aznap reggel éppen házasságot kötnek.”

A következő szerda reggel a megadott időben találkoztunk a Salt Lake templomban. Mi hárman besétáltunk a gyönyörű pecsételoszobák egyikébe, anélkül, hogy egy árva lelket is ismerünk volna a szobában, kivéve ElRay L. Christiansen eldert, aki akkor a Tizenkettek Kvórumának segédje volt. Akkoriban még volt ilyen általános felhatalmazotti pozíció. Christiansen elder volt beírva, hogy a pecsételó szertartást végzi majd egy menyasszony és vőlegénye számára akkor reggel, abban a szobában. Biztos vagyok benne, hogy a menyasszony és családja azt gondolta, „ezek biztos a vőlegény ismerősei”, a vőlegény családja pedig azt, hogy „ezek biztos a menyasszony barátai”. A pár, akiket hoztam, fél méterre ültek le egymástól egy kis padra.

Christiansen elder azzal kezdett, hogy tanácsokkal látta el a házasulandó párt, méghozzá gyönyörű módon. Megemlítette, hogy a férjnek mennyire szeretnie kell a feleségét, milyen tisztelettel és udvariasan kell majd bánnia vele, elismerve őt a család szíveként. Ezután a menyasszonyhoz fordult, és elmondta neki, hogy tisztelje a férjét a család fejeként, és mindenben nyújtson neki támogatást.

Észrevettem, hogy miközben Christiansen elder a menyasszonyhoz és a vőlegényhez beszélt, a mi párocskánk is közelebb húzódott egymáshoz. Hamarosan ott ültek, szorosan egymás mellett. Aminek a legjobban örültem, hogy mindketten körülbelül ugyanannyit mozdultak el a másik felé. A szertartás végére a mi párosunk olyan szorosan ült egymás mellett, mintha *ők* lennének az ifjú pár. Mindketten mosolyogtak.

Elhagytuk a templomot, és valószínűleg soha senki nem tudta meg,

kik voltunk és miért jöttünk, de a barátaim kéz a kézben sétáltak ki a kapun. Nézeteltéréseiket félretették. Egyetlen szót sem kellett szólnom. Látjátok? Visszaemlékeztek a saját házasságkötésük napjára, és azokra a szövetségekre, melyeket Isten házában kötöttek. Elkötelezték magukat, hogy újrakezddik, és ezúttal majd jobban próbálkoznak.

Ha bármelyikőtöknek nehézségei adódnak a házasságában, kérlek, sürgősen lássatok neki megjavítani bármit, ami javításra szorul, hogy olyan boldogok lehessetek, mint kezdetben. Mi, akik az Úr házában esküdtünk meg, az időre és az örökkévalóságra tettük azt, ezért meg kell tennünk minden erőfeszítést azért, hogy ez így is maradjon. Tudom, hogy vannak olyan helyzetek, mikor egy házasság menthetetlen, de erősen érzem, hogy a legtöbb esetben meg lehetne, és meg is kellene menteni. Ne hagyjátok, hogy a kapcsolatotok egy olyan pontra süllyedjen, ahol már veszélyben van.

Hinckley elnök azt tanította, hogy a mi esetünkben, akik viseljük Isten papságát, rajtunk múlik, hogy megfegyelmezzük magunkat, hogy felül tudjunk kerekedni a világ útjain. Elengethetetlen, hogy tiszteletre méltó és illedelmes férfiak legyünk. Tetteinkben feddhetetlennek kell lennünk.

Az, ahogy beszélünk, ahogyan másokkal bánunk, és ahogyan az életünket éljük, mind hatással lesznek arra, hogy eredményes papságviselő

férfiak és fiúk tudunk-e lenni.

A papság ajándéka felbecsülhetetlen! Magában hordozza a felhatalmazást, hogy Isten szolgálként cselekedjünk, hogy szolgáljunk a betegeknek, hogy megáldjuk a családunkat és másokat. Ereje és felhatalmazása túlnyúlik a halál fátylán, át, egészen az örökkévalóságba. Nincs semmi ehhez fogható ezen a világon. Védelmetek, becsüljétek meg, éljétek rá érdemesen!¹⁰

Szeretett fivéreim, igazlelkűség vezérelje minden lépésünket életünk utazása során! Ma és mindig legyünk érdemesek a papság ama isteni hatalmára, melyet viselünk! Áldja meg az életünket, és használjuk úgy, hogy megáldhassa mások életét is, ahogyan Ő is tette, aki élt és meghalt mi értünk – igen, Jézus Krisztus, a mi Urunk és Szabadítónk. Ez az én imám az Ő szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 121:36–37.
2. 2 Mózes 20:7.
3. Ésaías 1:18.
4. Tan és a szövetségek 58:42.
5. Lásd János 17:14; Tan és a szövetségek 49:5.
6. “President Harold B. Lee’s General Priesthood Address,” *Ensign*, Jan. 1974, 100.
7. Gordon B. Hinckley, “What God Hath Joined Together,” *Ensign*, May 1991, 71.
8. Lásd Gordon B. Hinckley: Személyes érdemesség a papság gyakorlásához. *Liahóna*, 2002. júl. 60.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ed. Clyde J. Williams (1997), 130.
10. Lásd Gordon B. Hinckley, *Liahóna*, 2002. júl. 60.

Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Várakozni a Damaszkuszba vezető úton

[A]zok, akik szorgalmasan igyekeznek Krisztusról tanulni, végül megismerik Őt.

A világtörténelem egyik leginkább figyelemre méltó eseménye a Damaszkuszba vezető úton történt. Jól ismerjük Saulnak, annak a fiatalembernek a történetét, aki „pusztítá az [egyházat], házról-házra járva, és [a szenteket]... tömlöczbe veti vala”¹. Saul annyira ellenséges volt, hogy a korai egyház nagyon sok tagja elmenekült Jeruzsálemből, hogy elkerülje a haragját.

Saul azonban a nyomukba eredt. De ahogy „közelgete Damaskushoz... nagy hirtelenséggel fény sugárzá őt körül a mennyből:

És ő leesvén a földre, halla szöveget, mely ezt mondja vala néki: Saul, Saul, mit kergetsz engem?”²

Ez az átalakító pillanat örökre megváltoztatta Sault. Valójában az egész világot megváltoztatta.

Tudjuk, hogy történnek ehhez hasonló megnyilvánulások. Sőt, bizonysgot teszünk arról, hogy hasonló mennyei eseményben volt

része 1820-ban egy fiúnak, akit Joseph Smithnek hívtak. Tiszta és határozott bizonysgunk van arról, hogy a mennyek újra nyitva állnak, és Isten szól az Ő prófétáihoz és apostolaihoz. Isten hallja és megválaszolja gyermekei imáit.

Ennek ellenére van olyan ember, aki úgy érzi, hogy addig nem tud hinni, amíg nem részesül Sauléhoz vagy Joseph Smithéhez hasonló élményben. Ott állnak a keresztelővíznél, de nem lépnek bele. A bizonysg küszöbénél várakoznak, de nem tudják magukat rávenni, hogy elfogadják az igazságot. Ahelyett, hogy a hit apró lépéseivel haladnának a tanítványság ösvényén, egy olyan drámai eseményt akarnak, amely majd hitre készíti őket.

Napjaikat a Damaszkuszba vezető úton való várakozással töltik.

A hit lépésről lépésre jön

Egy kedves nőtestvér egész életében hithű tagja volt az egyháznak. De

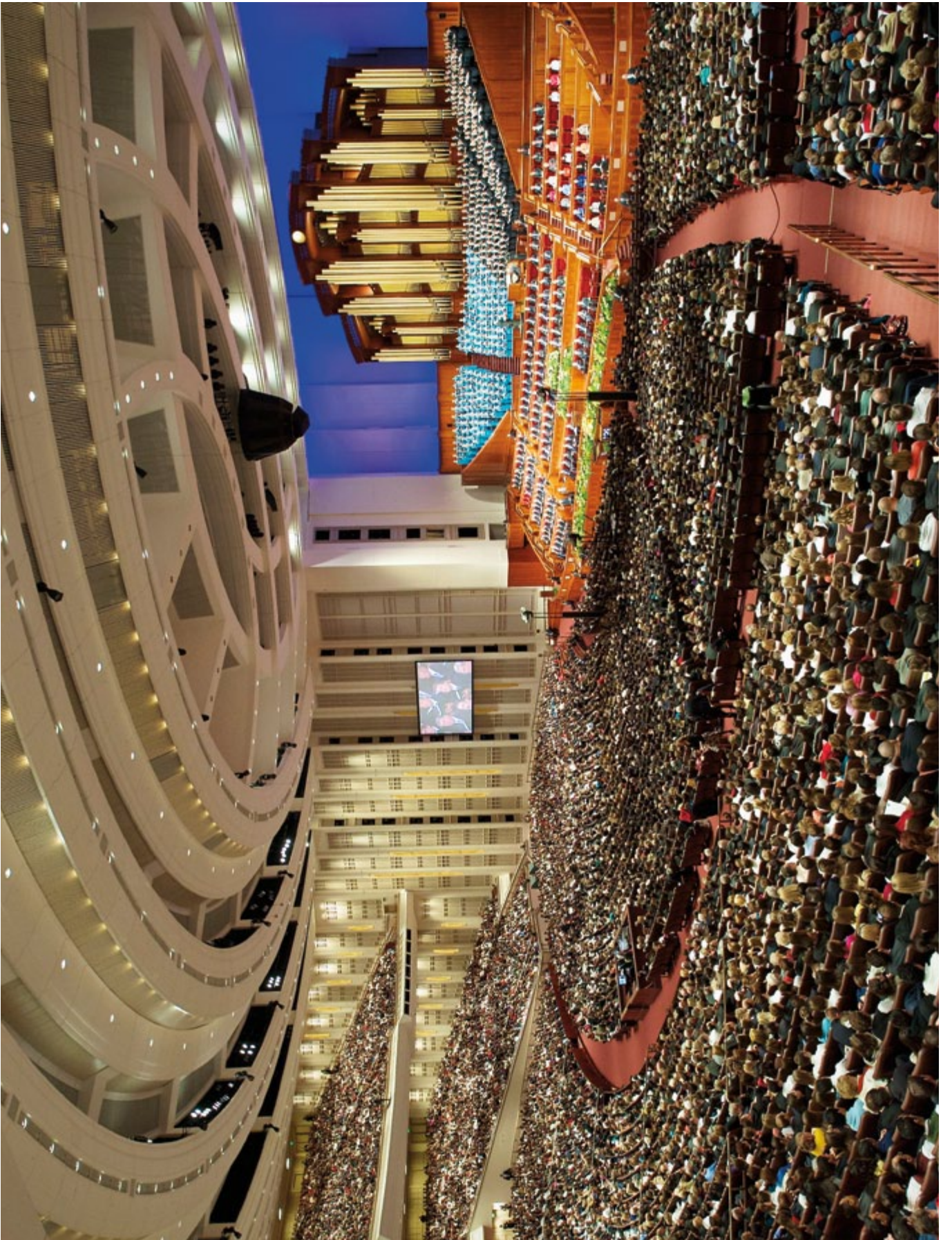
magában hordozott egy személyes fájdalmat. Évekkel korábban a lánya rövid betegség után meghalt, és ennek a tragédiának a sebei még mindig kísértették. Állandó kínt okoztak neki azok a kérdések, amelyek az ilyen események során merülnek fel. Nyíltan bevallotta, hogy a bizonysga már nem a régi. Úgy érezte, hogy ha a mennyek nem nyílnak meg előtte, akkor már soha többé nem tud hinni.

Várakozó álláspontra helyezkedett.

Nagyon sokan vannak, akik különféle okok miatt úgy találják, hogy várakoznak a Damaszkuszba vezető úton. Késlekednek teljes mértékben tanítványként elkötelezni magukat. Remélik, hogy megkapják a papságot, de tétováznak annak kiváltságaira érdemes életet élni. Él bennük a vágy, hogy belépjenek a templomba, de halogatják megtenni azt a hitből fakadó végső cselekedetet, amely feljogosítaná őket erre. Állandóan csak várják, hogy átadják nekik a Krisztust, úgy ahogy egy pompás Carl Bloch festményt lehet, hogy egyszer s mindenkorra megszűnjön minden kétségük és félelmük.

Az igazság az, hogy azok, akik szorgalmasan igyekeznek Krisztusról tanulni, végül megismerik Őt. Ők személyesen kapnak majd egy isteni arcképet a Mesterről. Ez a kép azonban leggyakrabban kirakó formájában, darabonként érkezik. Az egyes darabokat külön-külön nem lehet könnyen felismerni. Talán nem világos, hogyan illeszkednek az egészhez. Minden egyes darab segít nekünk abban, hogy kicsit tisztábban lássuk a végső képet. Végül, amikor már elegendő darabot illesztettünk egymáshoz, felismerjük a teljes kép lenyűgöző szépségét. Ezt követően, amikor visszatekintünk az élményünkre, láthatjuk, hogy a Szabadító tényleg eljött, hogy velünk legyen – nem egyszerre, hanem csendesen,

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottai

2017. április

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG

Henry B. Eyring
első tanácsos

Thomas S. Monson
elnök

Dieter F. Uchtdorf
második tanácsos

A TIZENKÉT APOSTOL KVÓRUMA

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

A HETVENEK ELNÖKSÉGE

Ronald A. Rasband

Claudio R. Costa

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Joy E. Jensen

Donald L. Hallstrom

A HETVENEK ELSŐ KVÓRUMA

(betűrendben)

Marcos A. Ajikajalis

José L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Arden

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Gérald Cossé

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

A HETVENEK MÁSODIK KVÓRUMA

(betűrendben)

Don R. Clarke

Gary J. Coleman

Carl B. Cook

Lawrence E. Conbridge

Ifj. Leórad R. Curtis

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Durcan

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Craig A. Condon

Bruce A. Carlson

J. Denn Cornish

Edward Gavarret

Carlos A. Goady

Ifj. Christoffel Golden

Gerrit W. Gong

C. Scott Grow

James J. Hamula

Keith K. Hilbig

Richard G. Hinckley

Martin K. Jensen

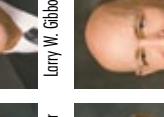
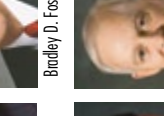
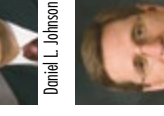
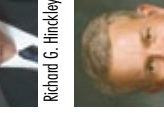
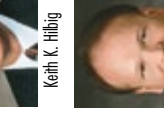
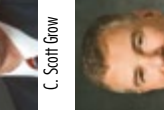
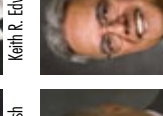
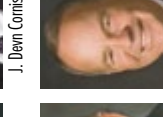
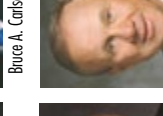
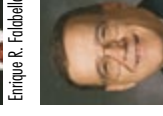
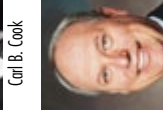
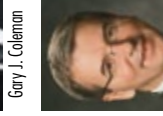
Daniel L. Johnson

Stanley G. Ellis

Bradley D. Foster

Larry W. Gibbons

O. Vincent Haleck

AZ ELNÖKLŐ PÜSPÖKSÉG

Richard C. Edgley
első tanácsos

H. David Burton
elnöklő püspök

Keith B. McMullin
második tanácsos

W. Christopher Weidell

William R. Walker

F. Michael Watson

Kazuhiko Yamashita

Jorge F. Zabala

Claudio D. Zúric

W. Craig Zwick

A „szentek polgártársai” (lásd Efézusbeliek 2:19) világszerte összegyűltek az egyház 181. Éves Általános Konferenciájára. A képeken utolsó napi szentek láthatók a következő helyekről (a bel felső sarokból indulva az óramutató járásával egyező irányban): Zambia, Lusaka; Ukrajna, Kijev; Jamaica, St. Catherine; Brazília, São Paulo; USA, Maryland, Odenton; Németország, Dortmund; és Portugália, Coimbra.

gyengéden, szinte észrevétlenül.

Ilyen élményben lehet részünk, ha hittel haladunk előre, és nem várakozunk túl sokáig a Damaszkuszba vezető úton.

Gondosan figyeljete és hallgassatok!

Bizonyágomat teszem nektek, hogy Mennyei Atyánk szereti az Ő gyermekeit. Szeret minket. Szeret benneteket. Szükség esetén az Úr még az akadályokon is átemel titeket, amennyiben megtört szívvel és bűnbánó lélekkel törekedtek az Ő békességére. Gyakran úgy szól hozzánk, hogy azt csak a szívünkkel tudjuk meghallani. Ahhoz, hogy jobban hallhassuk a hangját, bölcsen tesszük, ha az életünkben előforduló világi hangokat lehalkítjuk. Ha bármilyen ok miatt nem veszünk tudomást a Lélek sugalmazásairól, vagy kirekesztjük azokat, egyre észrevehetetlenebbé válnak számunkra, mígnem egyáltalán nem fogjuk meghallani őket. Tanuljunk meg figyelni a Lélek sugalmazásaira, és buzgón hallgassunk azokra!

Szeretett prófétánk, Thomas S. Monson, jó példát mutat erre. Rengeg történet szól arról, hogyan figyelt oda a Lélek halk suttogására. Jeffrey R. Holland elder elmesélt egy ilyen történetet:

Egyszer, amikor Monson elnök egy megbízást teljesített Louisianában, az egyik cövekelnök megkérdezte tőle, hogy lenne-e ideje meglátogatni egy 10 éves kislányt, Christalt, aki rákos betegsége utolsó stádiumában van. Christal családja régóta imádkozott azért, hogy Monson elnök meg tudja látogatni őket. A család azonban nagyon messze lakott, és Monson elnök napirendje annyira zsúfolt volt, hogy nem maradt idő a látogatásra. Ehelyett Monson elnök inkább megkérte azokat, akik imát mondtak a cövek-konferencián, hogy foglalják Christalt

is az imáikba. Az Úr és a lány családja biztosan meg fogja érteni.

A konferencia szombati ülésén, amikor Monson elnök felállt, hogy elmondja a beszédét, a Lélek azt súgta neki: „Engedjétek hozzám jóni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa.”³

„A jegyzetei elhomályosultak. Megpróbálta az előre megírtak szerint folytatni a gyűlést, de folyton bevillant neki a [kislány] neve és arca.”⁴

Hallgatott a Lélekre, és átírta a napirendjét. Másnap kora reggel Monson elnök elhagyta a kilencvenkilencet és hosszú mérföldeket utazott, hogy annak az egynek az ágya mellett lehessen.

Ott aztán „letekintett a gyermekre, aki túl beteg volt ahhoz, hogy felkeljen, és túl gyenge ahhoz, hogy beszéljen. A betegsége miatt a kislány már nem látott. Mivel Monson elnököt mélyen megérintette ez a jelenet és az Úr lelke..., megfogta a gyermek törekeny kezét. »Christal – suttogta – itt vagyok.«

A kislány összeszedte minden erejét, és halkán így szólt: »Monson testvér, tudtam, hogy eljössz!«⁵

Drága testvéreim, igyekezzünk azok közé tartozni, akikben az Úr bízhat, hogy meghallják a suttogásait, és úgy válaszolnak, ahogy Saul tette az ő Damaszkuszba vezető útján: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?”⁶

Szolgáljatek!

Van egy másik oka is annak, hogy néha nem ismerjük fel az Úr hangját az életünkben. Ez azért van, mert a Lélek kinyilatkoztatásai esetleg nem közvetlenül úgy érkeznek hozzánk, mint az imáinkra adott válaszok.

Mennyei Atyánk elvárja tőlünk, hogy először tanulmányozzuk a helyzetet, majd imádkozunk útmutatásért, amikor válaszokat keresünk a kérdéseinkre vagy a személyes életünkben felmerülő aggályokra. Mennyei Atyánk biztosított bennünket arról, hogy Ő hallja az imáinkat, és válaszol rájuk. A válasz egy bizalmas barát vagy családtag hangján és bölcsességén, a szentírásokból vagy a próféták szavain keresztül is érkezhethet.

Saját tapasztalatból tudom, hogy a legerőteljesebb sugalmazások némelyikét nem csupán a saját hasznunkra kapjuk, hanem azért, hogy az mások javára is váljon. Ha csupán magunkra gondolunk, elmulaszthatjuk életünk legerőteljesebb lelki élményeit és mélyre ható kinyilatkoztatásait.

Spencer W. Kimball elnök erre tanított bennünket, amikor ezt mondta: „Isten valóban odafigyel és vigyáz ránk. De általában egy másik emberen keresztül elégíti ki a szükségleteinket. Következésképpen létfontosságú, hogy szolgáljuk egymást.”⁷ Kedves testvérek, szövetségben fogadott kötelességünk, hogy érzékenyek legyünk

beszámolni, amelyeket családként éltünk meg a hétvégén. Inkább arról beszéltünk például, hogy mit mondott egy fiatal a beszédében a *Fiatalság erősségéért* normáiról, vagy mennyire megérintettek bennünket annak a fiatal férfinak a szavai, aki misszióba ment, vagy hogyan segített nekünk családként felülkerekedni egy sajátos kihíváson az evangélium vagy az egyház. Igyekeztünk nem prédikálni és nem erőszakosnak mutatkozni. A feleségem, Harriet, volt mindig a legjobb abban, hogy találjon valami inspirálót, felemelőt vagy humoros dolgot, amit megoszthatunk. Ez gyakran mélyebb beszélgetésekhez is vezetett. Érdekes módon, amikor a barátainkkal arról beszélgettünk, hogyan kell megbirkózni az élet kihívásaival, gyakran ezt a magyarázatot hallottuk: „Könnyű nektek! Nektek ott van az egyházatok.”

A rengeteg közösségi médiaforrással, és a rendelkezésünkre álló mennyi hasznos vagy kevésbé hasznos szerkentyűvel, sokkal könnyebben és szélesebb körben tudjuk megosztani az evangélium jó hírét, mint eddig valaha. Sőt, szinte attól tartok, hogy néhányan a hallgatóságból már küldtek is SMS-t, mondván: „Már 10 perce beszél, és sehol egy repüléssel kapcsolatos történet!” Fiatal barátaim, vajon lehetséges-e, hogy az Úr arra vonatkozó buzdítása, hogy ki kell nyitnod a szíved, napjainkban magába foglalja azt is, hogy „használd a kezedet”, és blogban és SMS-en keresztül küldd el az evangéliumot a világnak? De kérlek, ne feledjétek, hogy mindennek a megfelelő helyen és a megfelelő időben kell történnie!

Kedves testvérek, a modern technika áldásaival úgy fejezhetjük ki hálánkat és örömünket Isten nagyszerű tervéért, amelyet gyermekeink szán, hogy azt nem csupán a

mások szükségleteire, és úgy szolgálunk, ahogy a Szabadító szolgált, hogy karunkat kinyújtva megáldjuk és felemeljük a körülöttünk élőket.

Az imáinkra gyakran nem akkor jön a válasz, amikor még térdelünk, hanem amikor talpon vagyunk, és az Urat és a körülöttünk élőket szolgáljuk. A szolgálat önzetlen cselekedetei és az életünk felajánlása finomítja a lelkünket, eltávolítja a hályogot lelki szemünk elől, és megnyitja a menny ablakait. Gyakran azzal találjuk meg a választ a saját imáinkra, hogy mi magunk egy másik ember imájára adott válaszá válunk.

Osszuk meg másokkal!

Van, hogy az Úr olyan dolgokat nyilatkoztat ki számunkra, amelyeket kizárólag nekünk szán. Nagyon sokszor azonban olyanokra bízta az igazságról szóló bizonyosságot, akik megosztják azt másokkal. Így volt ez minden egyes próféta esetében, egészen Ádám napjaitól kezdve. Az Úr

azonban még inkább elvárja egyháza tagjaitól, hogy „[nyissák ki a szájukat], az örvendezés hangján hirdetve [evangéliumát]”⁸.

Ez nem mindig könnyű. Egyesek inkább keresztülhúznának egy kézikocsit a prérin, minthogy a barátaikkal vagy a munkatársaikkal való beszélgetés közben a hitre vagy a vallásra tereljék a szót. Tartanak attól, hogy mit fognak gondolni róluk, illetve attól, hogy ez a kapcsolatuk kárára lehet. Ennek nem kell így lennie, mivel az üzenet, amelyet meg szeretnénk osztani, örömteli üzenet – a boldogság üzenete.

Évekkel ezelőtt a családommal olyan helyen éltünk és dolgoztunk, ahol szinte kizárólag olyan emberek éltek, akik nem a mi hitünket vallották. Amikor megkérdezték tőlünk, hogy milyen volt a hétvégénk, igyekeztünk kikerülni az olyan szokásos témákat, mint a sportesemények, mozi vagy az időjárás, és megpróbáltunk azokról a vallásos élményekről

munkahelyünkön hallhatják, hanem az egész világon. Néha a bizonyág egyetlen mondata olyan eseményeket indíthat el, amelyek az egész örökkévalóságra hatással lehetnek egy másik ember életére.

Az evangélium prédikálásának leghatékonyabb módja a példamu-tatás. Ha a hitelveink szerint élünk, az emberek észre fogják venni. Ha Jézus Krisztus kép mását tükrözzük az

életünkkel,¹⁰ ha boldogok vagyunk és békében élünk a világgal, az emberek tudni akarják majd, hogy miért. Így hangzik a misszionáriusi munkáról szóló egyik legnagyobb prédikáció, amely egyszerű gondolatot Assisi Szent Ferencnek tulajdonítanak: „Mindig prédikáld az evangéliumot, és ha szükséges, használd szavakat is!”¹¹ Erre körös-körül találunk alkalmat. Ne szalasszuk el ezeket azért, mert túl

hosszú ideig várakozunk a Damaszkuszba vezető úton.

A mi Damaszkuszba vezető utunk

Tanúbizonyágomat teszem, hogy napjainkban az Úr szól az Ó prófétáihoz és apostolaihoz. Ő mindenkihez szól, aki őszinte szívvel és igaz szándékkal fordul Hozzá.¹²

Ne kételkedjete! Emlékezzetek: „[B]oldogok, a kik nem látnak és hisznek.”¹³ Isten szeret benneteket. Hallja az imáitokat. Szól a gyermekeihez, és vigaszt, békességet és megértést kínál azoknak, akik keresik Őt, és akik az Ő útjait járva tisztelik Őt. Szent tanúságomat teszem, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza jó úton halad. Van egy élő prófétánk. Ezt az Egyházat az vezeti, akinek a nevét viseli, vagyis a Szabadító Jézus Krisztus.

Fivérek és nőtestvérek, kedves barátaim, ne várakozunk túl sokáig a *mi* Damaszkuszba vezető utunkon. Ehelyett bátran haladjunk tovább hittel, reménnyel és jószívűséggel, és abban az áldásban lesz részünk, hogy felfedezhetjük azt a világosságot, amelyre a tanítványság ösvényén járva mindannyian törekszünk. Ezért imádkozom, és áldásomat adom rátok, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Cselekedetek 8:3.
2. Cselekedetek 9:3–4.
3. Márk 10:14.
4. Lásd Jeffrey R. Holland, “President Thomas S. Monson: Always ‘on the Lord’s Errand,’” *Tambuli*, Oct.–Nov. 1986, 20.
5. Jeffrey R. Holland, *Tambuli*, Oct.–Nov. 1986, 20.
6. Cselekedetek 9:6.
7. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* (2006), 89.
8. Tan és a szövetségek 28:16.
9. Lásd Tan és a szövetségek 60:2.
10. Lásd Alma 5:14.
11. In William Fay and Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear* (1999), 22.
12. Lásd Moróni 10:3–5.
13. János 20:29.

Brazília, São Paulo

Írta: Paul V. Johnson elder
a Hetvenektől

Felettébb diadalmaskodunk, Az által, a ki minket szeretett

A kihívások nem csak azért vannak, hogy próbára tegyenek bennünket. Létfontosságúak ahhoz a folyamathoz, mely során isteni természetet öltünk magunkra.

Földi életünkben vannak próbatételek és csapások, melyek közül néhány igen gyötrelmes is lehet. Lehet az betegség, áruulás, kísértések, egy szerettünk elvesztése, természeti csapások vagy valami egyéb megpróbáltatás. A szenvedés halandó életünk része. Sokan tündöttek már el azon, hogy miért kell szembenéznünk nehéz kihívásokkal. Tudjuk, hogy ennek egyik oka hitünk próbatétele, hogy vajon megtesszük-e mindazt, amit az Úr megparancsolt.¹ E földi élet szerencsére tökéletes hely arra, hogy szembenézzünk e próbatételekkel és legyőzzük azokat.²

Ezek a kihívások azonban nem csak azért vannak, hogy próbára tegyenek bennünket. Létfontosságúak ahhoz a folyamathoz, mely során isteni természetet öltünk magunkra.³ Ha ezeket a kihívásokat megfelelően kezeljük, azokat a javunkra szentelik majd.⁴

Orson F. Whitney elder ezt írta: „Semmilyen általunk elszenvedett fájdalom vagy megpróbáltatás sem hiábavaló. [...] Minden, amit elszenvedünk és amit eltűrünk – különösen akkor, ha türelemmel viseljük –, építi jellemünket, megtisztítja szívünket, kitágítja lelkünket, továbbá gyengédebbé és jószívűbbé tesz minket... A fájdalom és szenvedés, fáradtság és nehézségek által részesülünk abban a tanításban, melynek a megszerzéséért ide jöttünk.”⁵

Egy kilencéves fiúnál nemrégiben a csontrák egyik ritka válfaját állapították meg. Az orvos felvázolta a diagnózist és ismertette a kezelést, mely több hónapig tartó kemoterápiát és egy komoly műtétet igényel majd. Elmondta, hogy ez egy nagyon nehéz időszak lesz a fiú és családja számára, majd hozzátette: „Az emberek azt kérdik tőlem: »Ha túlleszek ezen,

ugyanolyan leszek majd?» Én pedig azt mondom nekik: »Nem, nem leszel ugyanolyan. Sokkal erősebb leszel. Bámulatos leszel.«”

Időnként úgy tűnhet, hogy a megpróbáltatásaink életünk és lelkünk azon részeire összpontosulnak, melyekkel látszólag a legkevésbé tudunk megbirkózni. Mivel e kihívások tervezett végeredménye a személyes növekedés, ne lepődjünk meg, ha azok a megpróbáltatások nagyon személyessé válhatnak, szinte hajszálpontosan az adott szükségleteink vagy gyengeségeink szerint adatnak. Senki sem kivétel, különösen azok a szentek, akik igyekeznek helyesen cselekedni. Néhány engedelmes szent felteheti a kérdést: „Miért pont én? Én próbálok jó lenni. Miért engedi az Úr, hogy ilyesmi történjen?” A próbatétel kemencéje még a legjobb szenteket is segít megtisztítani azáltal, hogy felémészti életük salakját, mely után már csak a tiszta arany marad.⁶ Minden nemes ércnek szüksége van finomításra, hogy a szennyező anyagokat eltávolítsák. Nem elég jónak lenni. A Szabadítóhoz szeretnénk hasonlóná válni, aki „mindenféle fájdalmat és megpróbáltatást és kísértést”⁷ elszenvedve tanult.

A Logan kanyonban lévő Crimson ösvény az egyik kedvenc kirándulóhelyem. Az ösvény fő része magas mészkő sziklák tetején vezet, ahonnan fenséges kilátás nyílik az alatta fekvő kanyonra és völgyre. A sziklák tetejére feljutni azonban nem könnyű feladat. Az ösvény folyamatosan emelkedik, és közvetlenül a csúcs elérése előtt a hegymászonak az emelkedő legmeredekebb szakaszával kell szembesülnie. Az onnan elénk táruló kanyon látképét maguk a sziklák takarják el. Az utolsó nekirugaszkodás minden erőfeszítést megér, mivel a csúcstról lélegzetelállító kilátás nyílik a hegymászó elé.

Ebben viszont csak a sziklák megmászása után gyönyörködhetünk.

A szentírásokban és az életünkben található minták azt mutatják, hogy sokszor a legsötétebb és legveszélyesebb próbák után azonnal következnek a legjelentősebb események, és a legnagyobb növekedés. „[S]ok megpróbáltatás után jönnek az áldások.”⁸ Izráel gyermekei csapdába estek a Vörös-tenger előtt, mielőtt az kettévált volna.⁹ Nefi veszéllyel, fivérei haragjával és számos kudarcral nézett szembe, mielőtt meg tudta volna szerezni a rézlemezeket.¹⁰ Joseph Smithen egy olyan hatalmas gonosz erő lett úrrá, mely szinte teljesen megsemmisíteni látszott őt. Amikor már majdnem teljesen felemészttette a kétség, erőt vett magán, és Istent hívta. Abban a pillanatban pedig az Atya és a Fiú látogatta meg.¹¹ A keresztelőjük közeledtével gyakran az érdeklődők is megpróbáltatásokkal és ellenállással néznek szembe. Az édesanyák tudják, hogy a születés csodáját is a vajúdas kihívásai előzik meg. Időről időre látunk olyan csodás áldásokat, melyek nagy próbatételek után következnek.

Amikor a nagymamám 19 éves volt, kifejlődött nála egy rendellenesség, amely nagyon lebetegítette. Később ezt mondta: „Még járni sem tudtam. Miután számos hónapot ágyban töltöttem, a bal lábam szinte elsorvadt. A csontjaim puhák voltak, mint a szivacs, amikor pedig letettem a lábam a padlóra, olyan volt, mintha áramütés ért volna.”¹² Míg ágyhoz volt kötve és leginkább csak szenvedett, hozzájutott Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza kiadványaihoz és tanulmányozni kezdte azokat. Megtért, majd később meg is keresztelkedett. Sokszor egy szokatlan kihívás segít felkészíteni bennünket valamilyen létfontosságú dologra.

A problémák közepette szinte lehetetlen látni, hogy az azt követő áldások messze felülmúlják majd az éppen akkor érzett fájdalmat, megaláztatást vagy csalódást. „Bármely fenytés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békeséges gyümölcseivel fizet azoknak, a kik általa gyakoroltatnak.”¹³ Pál apostol

ezt tanította: „Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk.”¹⁴ Érdekes, hogy Pál a „könnyű szenvedés” kifejezést használta. Egy olyan ember mondta ezeket, akit megvertek, megköveztek, aki hajótörést szenvedett, akit bebörtönöztek, és számos más megpróbáltatáson kellett átesnie.¹⁵ Kétlem, hogy közülünk túl sokan neveznék könnyűnek a megpróbáltatásaikat. Mégis, az ebben az életben és az örökkévalóságban végül elnyert áldásokkal és növekedéssel összehasonlítva, a szenvedéseink valóban könnyűek.

Nem törekszünk a próbatételekre és a szenvedésekre. Az életen át tartó személyes utazásunk során pont a megfelelő mennyiségben jut ki belőlük. Számos próbatétel egyszerűen csak a halandó létünk természetes részei, fejlődésünkben azonban nagyon fontos szerepet játszanak.

A Szabadító, halandó szolgálatának végéhez közeledve minden idők legnehezebb próbatételével nézett szembe – a Gecsemáné és a Golgota elképzelhetetlen szenvedésével. Ezt dicsőséges feltámadása, valamint az az ígélet követte, hogy egy nap majd minden szenvedésünk eltöröltetik. Az Ő szenvedése a húsvét reggelén talált üres sír, valamint a mi jövőbeli halhatatlanságunk és örök életünk előfeltétele volt.

Olykor kihívások nélkül akarunk növekedni és erőfeszítés nélkül akarunk erősebbek lenni. A növekedést azonban nem lehet a könnyebb utat választva elérni. Kétségtelenül tudjuk, hogy egy olyan sportoló, aki nem hajlandó keményen edzeni, soha nem lesz világszínvonalú sportember. Óvatosnak kell tehát lennünk, nehogy megtagadjuk azon dolgok megtételét, melyek segítenek mennyei természetünk elnyerésében.

Az általunk elszenvedett próbatételek és szenvedések egyike sem haladja meg tűrőképességünket, mivel jogosultak vagyunk az Úr segítségére. Mindenre van erőnk Krisztus által, aki megerősít bennünket.¹⁶

Miután felépült súlyos egészségügyi problémáiból, Robert D. Hales elder a következőt osztotta meg velünk az általános konferencián: „Néhány alkalommal elmondtam az Úrnak, hogy már bizonyára megtanultam a szükséges leckéket, és nincs szükség arra, hogy még több szenvedést viseljek el. Az ilyen esdeklések hatástalannak tűntek, mert világossá vált számomra az, hogy a próbatétel megtisztító folyamatát az Úr idejében és az Úr módján kell kibírni. [...] Azt is megtanultam, hogy nem maradok magamra, amikor szembenézek ezekkel a próbatételekkel és csapásokkal, hanem őrangyalok segítenek nekem. Orvosok, ápolók, és mindenekelőtt kedves társam, Mary személyében voltak olyanok, akik nagyon hasonlítottak az angyalokhoz. Időnként pedig, amikor az Úr úgy kívánta, mennyei seregek látogatása vigasztalt, ami vigaszt és örök megerősítést hozott nekem a szükség idején.”¹⁷

Mennyei Atyánk szeret bennünket, és tudja, hogy „aki Istenbe helyezi a bizalmát, az támogatva lesz a próbatételeiben és a gondjaiban és a

megpróbáltatásaiban, és felemeltetik az utolsó napon”¹⁸. Egy napon, amikor a fátjol másik oldalára kerülünk, többet akarunk majd annál, mint hogy valaki csupán annyit mondjon: „Nos, feladatod véget ért.” Azt szeretnénk, hogy az Úr azt mondja: „Jól vagyon jó és hű szolgám...”¹⁹

Nagyon szeretem Pál szavait:

„Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? nyomorúság vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? [...]”

De mindezekben felettből

Románia, Bukarest

diadalmaskodunk, Az által, a ki minket szeretett.”²⁰

Tudom, hogy Isten él, és hogy az Ő Fia, Jézus Krisztus él. Azt is tudom, hogy az Ő segítségével „felettből diadalmaskodunk” majd az életünkben átélt megpróbáltatások felett. Hozzánk hasonlóvá válhatunk majd. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 1 Péter 1:6–8; Ábrahám 3:25.
2. Lásd 1 Péter 2:20.
3. Lásd 2 Péter 1:4.
4. Lásd 2 Nefi 2:2.
5. Orson F. Whitney, in Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 98.
6. Lásd Ésaías 48:10; 1 Nefi 20:10.
7. Lásd Alma 7:11–12.
8. Tan és a szövetségek 58:42.
9. Lásd 2 Mózes 14:5–30.
10. Lásd 1 Nefi 3–4.
11. Lásd Joseph Smith története 1:15–17.
12. Amalie Hollenweger Amacher, unpublished history in possession of author.
13. Zsidók 12:11.
14. 2 Korinthusbeliek 4:17.
15. Lásd 2 Korinthusbeliek 11:23–28.
16. Lásd Filippibeliak 4:13.
17. Robert D. Hales: A keresztes szövetség: a királyságban és a királyságból valóknak lenni. *Liahóna*, 2001. jan. 6.
18. Alma 36:3.
19. Máté 25:21.
20. Rómabeliek 8:35, 37.

Írta: H. David Burton püspök
elnöklő püspök

A megszentelő jóléti munka

Az egymással való törődés, a „szegények iránti kedvesség” munkája megszentelő munka, amelyet az Atya parancsolt meg.

Jó reggelt fivérek és nőtestvérek! 1897-ben az ifjú David O. McKay szórólappal a kezében állt egy ajtó előtt. Sokadszor tette ezt, mivel misszionárius volt a skóciai Stirlingben. Ezen a napon azonban egy elgyötört asszony nyitotta ki az ajtót és állt előtte. Ruhája szegényes volt, arca beesett, haja fésületlen.

Elvette a szórólapot, melyet McKay elder felajánlott, majd három feledhetetlen szót mondott neki: „Vehetek ezen kenyeret?”

Ez a találkozás tartós hatással volt az ifjú misszionáriusra. Később azt írta: „Ebben a pillanatban mélyebben megértettem, hogy Krisztus egyháza az ember evilági megszabadításával is törődik, és kell is törődnie. Amikor elléptem attól az ajtótól, éreztem, hogy ez az [asszony], akinek... szívében keserűség van az emberek és Isten iránt, nincs abban a helyzetben, hogy befogadhatná az evangélium üzenetét. Evilági segítségre volt szüksége, és Stirlingben tudtommal nem volt olyan szervezet, amely ezt megadhatta volna neki.”¹

Néhány évtizeddel később a nagy gazdasági válság terheit nyögte a világ. Ebben az időszakban, 1936. április

6-án jelentette be Heber J. Grant elnök, valamint tanácsosai, J. Reuben Clark és David O. McKay azt, ami később az egyház jóléti programjaként vált ismertté. Érdekes módon, két héttel később kinevezték az első elnököt, Melvin J. Ballard eldert, és az első ügyvezető igazgatót, Harold B. Leet.

Nem mindennapi vállalkozás volt ez. Bár az Úr figyelemre méltó lelkeket nevelt fel ennek igazgatására, J. Reuben Clark elnök világosan megmondta, hogy „a Szentlélek által Grant elnöknek adott kinyilatkoztatás eredményeként került sor a [jóléti] rendszer felállítására, és azóta is az érte felelős fivéreknek adott hasonló kinyilatkoztatások viszik tovább”².

Az egyház vezetői éppen olyan szilárdan el voltak kötelezve az emberi szenvedés enyhítése mellett, amennyire ez visszavonhatatlan volt. Grant elnök olyan rendszert akart, „amely kinyújtja kezét és gondoskodik a népről, nem számít, mibe kerül”. Azt mondta, még odáig is elmenne, hogy „berekesztené a hitoktatást, egy időre leállítaná a misszionáriusi munkát, akár még a templomokat is bezárná, de nem enged meg, hogy éhen maradjanak az emberek”³.

Gordon B. Hinckley elnök mellett voltam a nicaraguai Managuában, amikor 1 300 egyháztagnak beszéltem, akik túlélték a 19 ezernél több életet követelő, pusztító orkánt. „Amíg az egyháznak vannak anyagi forrásai – mondta –, nem engedjük, hogy étel, ruházat vagy fedél nélkül maradjatok. Minden tőlünk telhetőt megteszünk azért, hogy oly módon segítsünk, ahogyan az Úr előírta, hogy így kell tenni.”⁴

Az ihletett evangéliumközpontú vállalkozás egyik ismertetőjegye az, hogy hangsúlyt fektet a személyes felelősségvállalásra és az önellátásra. Marion G. Romney elnök azt mondta erről: „Sok programot állítottak fel jó szándékú emberek a szűkölködők megsegítésére. E programok nagy része azonban azt a rövidtávú célt tűzte ki, hogy »segítsünk az embereken«, nem pedig azt, hogy »segítsünk nekik, hogy segítsenek magukon.«”⁵

Az önellátás az előrelátó életmód és a gazdasági önfegyelem gyakorlásának eredménye. Az egyház kezdettől fogva azt tanította, hogy – amilyen mértékben ez lehetséges – a családoknak kell felelősséget vállalniuk saját evilági jólétükért. Minden nemzedéknek újra és újra meg kell tanulnia az önellátás alapvető tanítéleit: kerüljük az adósságot, legyünk takarékosak, készüljünk fel az ínséges időkre, hallgassuk meg és kövessük azt, amit az élő szószólók mondanak, legyünk annyira fegyelmezettek, hogy különbséget tudjunk tenni a szükségletek és az igények között, és éljünk is e szerint.

A szegényekkel és szűkölködőkkel való törődés munkája mögött meghúzódó célok, ígéretek és tanítétek messze túlmutatnak a halandóság határain. Ez a szent munka nem csak a szenvedőknek és a szűkölködőknek válik javára, és nem csak őket áldja

meg. Isten fiaiként és leányaiként nem örökölhettek az örök élet teljességét, ha nem törődünk teljes mértékben egymással, míg e földön vagyunk. Az áldozathozatal jótékony gyakorlata által tanuljuk meg az áldozathozatal és a felajánlás celesztialis tantételeit, és azáltal, hogy másoknak adunk magunkból.⁶

A nagy Benjámín király azt tanította, hogy részben azért adunk javainkból a szegényeknek és nyújtunk számukra enyhülést adó szolgálatot, hogy napról napra megtarthassuk bűneink bocsánatát és ártatlanul járhasunk Isten előtt.⁷

A világ megalapítása óta a jószívűség aranyszálaiból szövődik az igazlelkű társadalmak szövete. Békés világra és virágzó közösségekre vágyunk. Kedves és erényes társadalmakért imádkozunk, ahol hátat fordítanak a gonoszságnak, ahol jóság és igazságosság uralkodik. Nem számít, hány templomot építünk, nem számít, mennyire nő meg az egyháztagságunk, nem számít, milyen pozitívan ítél meg bennünket a világ – ha kudarcot vallunk ebben a nagy és lényegi parancsolatban, mely szerint „segítsd a gyengéket, emeld fel a lecsüggesztett kezeket, és erősítsd meg az ellankadt térdeket”⁸, vagy ha elfordítjuk szívünket a szenvedőktől és a gyászolóktól, akkor kárhozzatás alá kerülünk, nem tudunk kedvére tenni az Úrnak,⁹ és örökre távol lesz

tőlünk szívünk ujjongó reménysége.

Világszerte közel 28 000 püspök keresi a szegényeket, hogy gondoskodjon a szükségleteikről. Minden püspököt papsági és segédszervezeti vezetőkből álló egyházközségi tanács segít, ahol ott van egy odaadó segítőegyleti elnök is. Ők képesek rá, hogy „az idegen segítségére siessenek; ... olajat és bort öntsenek a gyötrődők megtört szívére; ...felszárítsák az árvák könnyeit, és megörvendeztessék az özvegyek szívét”¹⁰.

Az egyház tagjainak és vezetőinek szívére világszerte pozitív hatással bír, és irányítja őket a felebaráti szeretet és törődés tana és isteni lelkülete.

Egy dél-amerikai papsági vezető igencsak aggasztott az, hogy kis cövekének tagjai éheznek és nélkülöznek. Nem volt hajlandó elnézni, hogy éhségtől szenvedjenek a gyermekek, ezért keresett egy üres földdarabot, és megszervezte, hogy a papság művelje meg és ültesse be azt. Találtak egy öreg lovat, utána kötöttek egy kezdetleges ekét, és művelni kezdték a földet. De mielőtt végezhetek volna, beütött a tragédia: elpusztult a ló.

A papsági testvérek nem hagyták annyiban, hogy éhezzenek a testvéreik, ezért saját hátukra erősítették a régi ekét, és ők húzták át a környéklen talajon. Szó szerint magukra vették testvéreik szenvedéseinek és terheinek igáját.¹¹

Saját családom történetében is van egy olyan esemény, amely jól példázza a szűkölködőkkel való törődés iránti elkötelezettséget. Sokan hallottak a Willie és Martin kézikocsis társaságokról, és arról, hogy miként szenvedtek és haltak meg ezek a hithű pionírok a tél hidegében, legyengülve a nyugat felé vezető útjukon. Robert Taylor Burton, egyik ükapám, azok között volt, akiket Brigham Young megkért, hogy lovagoljanak ki és mentsek meg ezeket a drága, elszánt szenteket.

Ükapám azt írta erről az időszakról naplójában: „Mély a hó, és nagy a hideg. [...] Olyan hideg van, hogy mozdulni sem tudunk. A hőmérő 24 fokkal fagypontra alatta van..., olyan hideg van, hogy nem lehet továbbmenni.”¹²

A megrekedt szentek között életmentő készleteket osztottak szét, „ennek ellenére, bár [a megmentők] minden [tőlük] telhetőt megtet[tek], sokakat az út mentén temet[tek] el”¹³.

Miközben a megmentett szentek

Jamaica, St. Catherine

útjuk során az Echo Canyonon [Visszhang-szurdok] haladtak át, jó néhány szekér félreállt, hogy segédkezzenek egy kisleány születésénél. Robert észrevette, hogy a kismamának nincs elegendő ruhája ahhoz, hogy melegen tartsa újszülöttjét. A fagy ellenére „levette házi szövésű ingét, és az édesanyának adta, hogy takarja be a csecsemőt”¹⁴. A gyermek, születésének helyére és körülményeire utalva az Echo nevet kapta – Echo Squires.

Később Robert elhívást kapott az egyház Elnöklő Püspökségében való szolgálatra, ahol több mint három évtizeden át szolgált. 86 évesen Robert Taylor Burton megbetegedett. Ágyához gyűjtötte a családját, hogy végső áldását adja rájuk. Utolsó szavai között ott volt ez az egyszerű de mélyreható tanács: „Legyetek kedvesek a szegényekhez!”¹⁵

Testvérek, tisztelettel hajtunk fejet a találékony lelki óriások előtt, akiket az Úr nevelt fel azon intézmény megszervezésére és irányítására, amely kinyújtja kezét egyháza szűkölködő tagjai felé. Tisztelettel hajtunk fejet azok előtt, akik napjainkban számtalan alkalommal, gyakran csendesesen „kedvesek a szegényekhez”, táplálják az éhezőket, felruházzák a mezíteleneket,

szolgálnak a betegeknek, és meglátogatják a foglyokat.

Ez az a szent munka, melyet a Szabadító elvár a tanítványaitól. Ezt a munkát szerette, amikor a földön járt. Tudom, hogy ebben a munkában fáradozva érnék tetten Őt, ha ma köztünk lenne.¹⁶

Hetvenöt évvel ezelőtt szerény kezdetekkel indult el az emberiség lelki és evilági szabadításának szentelt rendszer. Azóta nemesi rangra emelkedett, és emberek tízmillióinak életét áldotta meg szerzte a világon. A prófétai jóléti terv nem csupán érdekes lábjegyzet az egyház történelmében. A tantételek, amelyeken alapszik, elárulják, kik vagyunk mi mint nép. Ezek adják meg, kik vagyunk mi egyénekként, Szabadítónk és példaadónk, Jézus a Krisztus tanítványaiként.

Az egymással való törődés, a „szegények iránti kedvesség” munkája megszentelő munka; amelyet az Atya parancsolt meg, és isteni terve szerint megáldja, jobbá teszi és felmagasztalja gyermekeit. Kövessük a Szabadító tanácsát, amelyet annak a bizonyos törvénytudónak adott az irgalmas szamaritánus példázatában: „Eredj el, és te is a képen cselekedjél.”¹⁷ Erről

teszek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, comp. Clare Middlemiss (1955), 189.
2. J. Reuben Clark Jr., “Testimony of Divine Origin of Welfare Plan,” *Church News*, Aug. 8, 1951, 15; see also Glen L. Rudd, *Pure Religion* (1995), 47.
3. Glen L. Rudd, *Pure Religion*, 34.
4. “President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States,” *Ensign*, Feb. 1999, 74.
5. Marion G. Romney, “The Celestial Nature of Self-Reliance,” *Liahona*, Mar. 2009, 15.
6. Lásd Tan és a szövetségek 104:15–18; lásd még Tan és a szövetségek 105:2–3.
7. Lásd Móziás 4:26–27.
8. Tan és a szövetségek 81:5; lásd még Máté 22:36–40.
9. Lásd Tan és a szövetségek 104:18.
10. Joseph Smith, *History of the Church*, 4:567–68.
11. Interjú Harold C. Brownnal, a Jóléti Szolgáltatások Részlegének egykori ügyvezető igazgatójával.
12. Journal of Robert T. Burton, Church History Library, Salt Lake City, Nov. 2–6, 1856.
13. Robert Taylor Burton, in Janet Burton Seegmiller, *Be Kind to the Poor: The Life Story of Robert Taylor Burton* (1988), 164.
14. Lenore Gunderson, in Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, tellmystorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, in Seegmiller, “*Be Kind to the Poor*,” 416.
16. Lásd Dieter F. Uchtdorf: Ti vagytok a kezem. *Liahona*, 2010. máj.
17. Lukács 10:37.

Írta: Silvia H. Allred

első tanácsos a Segítőegylet általános elnökségében

A tanítványság lényege

Amikor másokkal való törődésünk hajtóerejévé a szeretet válik, akkor szolgálatunk a tettekre váltott evangélium lesz.

Az Úr az idők kezdete óta azt tanítja, hogy csak akkor válhatunk az Ő népévé, ha egy szív leszünk és egy elme.¹ A Szabadító azt is kifejtette, hogy két nagy parancsolat van a törvényben: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből”, és „szeresd felebarátodat, mint magadat”². Végül nem sokkal az egyház megszervezése után az Úr azt parancsolta a szenteknek: „[M]eg kell látogatnotok a szegényeket és a szűkölködőket, és a segítségükre kell sietnetek...”³

Mi az a közös szál, amely végigfut ezeken a parancsolatokon? Az, hogy szeretnünk és szolgálnunk kell egymást. Jézus Krisztus igaz egyházában tulajdonképpen ez a tanítványság lényege.

Az egyház jóléti programjának 75. évfordulóját ünnepeelve eszünkbe jut a jólét célja, ami az, hogy segítsen az egyháztagoknak önellátóvá válniuk, hogy törődjön a szegényekkel és a szűkölködőkkel, és szolgáljon. Az egyház úgy rendezte össze az erőforrásait, hogy segítsen tagjainak gondoskodni önmaguk, családjuk és mások fizikai, lelki, társadalmi és érzelmi jólétéről. A püspök hivatala különleges megbízással rendelkezik a szegényekről és a szűkölködőkről való gondoskodás, valamint annak terén, hogy ezekkel

az erőforrásokkal ellássa egyházközsége tagjait. Erőfeszítéseiben segítik a papsági kvórumok, a Segítőegylet, és leginkább a házi- és látogatótanítók.

A Segítőegylet mindig is fontos eleme volt a jólétnek. Amikor Joseph Smith próféta 1842-ben megszervezte a Segítőegyletet, azt mondta a nőknek: „Mostantól fogva jobb napoknak néznek elébe a szegények és a szűkölködők”⁴. Elmondta a nőtestvéreknek, hogy az egylet feladata, „hogyan segítse a szegényeket, a nélkülözőket, az özvegyeket és az árvákat, valamint minden jótékony cél gyakorlása. [...] Olajat és bort fognak önteni a gyötörődők megsebzett szívére; fel fogják szárítani az árvák könnyeit, és megörvendeztetik az özvegyek szívét...”⁵

Azt is kijelentette, hogy az egylet „jó cselekedetekre buzdíthatja a fivéreket azáltal, hogy gondoskodnak a szegények szükségleteiről, keresik azokat, akikkel jószívúságot gyakorolhatnak, és kielégítik szükségleteiket, elősegítik a közösség erkölcsének javítását, és erősítik annak erényeit...”⁶

Az egyházban ma a férfiak és a nők közösen segítenek azoknak, akiknek szükségük van erre. A papságviselők elengedhetetlen támogatást nyújtanak azoknak, akiknek lelki útmutatásra és segítségre van szükségük. Az ihletett házitánítók életet áldanak meg,

és minden családi egység számára elérhetővé teszik az evangélium áldásait. Ezenfelül akkor is rendelkezésre bocsátják erejüket és tehetségeiket, amikor például segítenek egy családnak a ház körüli javításokban, a költözködésben, avagy egy fivérüknek abban, hogy munkát találjon.

A segítőegyleti elnökök meglátogatják az otthonokat, hogy a püspök számára felmérjék a szükségleteket. Ihletett látogatótanítók őröködnék a nőtestvérek és családjaik felett, és törődnek velük. Amikor gyorsan van szükség valamire, akkor gyakran ők jutnak eszünkbe először. A segítőegyleti nőtestvérek ételt készítenek, könyörületes szolgálatot nyújtanak, és próbatételek idején állandó támaszt jelentenek.

Az egyház tagjait világszerte megörvendeztetették a mások szolgálatára nyíló lehetőségek a múltban, és ez most is így van. Összehangolt erőfeszítéseink enyhülést hoznak a szegényeknek, az éhezőknek, a szenvedőknek és az elkeseredetteknek, és ez által lelkeket mentenek meg.

Minden püspöknek rendelkezésére áll az Úr tárháza, melyet azok a „hithű egyháztagok hoznak létre, akik idejüket, tehetségeiket, képességeiket, könyörületességüket, anyagi és pénzügyi javaikat a püspöknek adva törődnek a szegényekkel és építik fel Isten királyságát a földön”⁷. Mindannyian hozzájárulunk az Úr tárházához, amikor fizetjük a böjti felajánlásainkat és minden erőforrásunkat a püspök rendelkezésére bocsátjuk, hogy segítse a szűkséget látókat.

Bár a világ gyorsan változik, a jóléti tantételek nem változnak az idő múlásával, mert Istentől ihletett, kinyilatkoztatott igazságokról van szó. Amikor az egyház tagjai és családjuk minden tőlük telhetőt megtesznek saját maguk fenntartásáért és mégsem

tudják kielégíteni az alapvető szükségleteiket, az egyház készen áll a segítségnyújtásra. A rövidtávú szükségleteket azonnal kielégíti, majd tervet készít, hogyan segíthet az illetőnek önellátóvá válni. Az önellátás annak képességét jelenti, hogy gondoskodni tudunk saját magunk és családunk lelki és fizikai szükségleteiről.

Ahogy növeljük önellátásunk szintjét, úgy növeljük a képességünket, hogy segítsünk másoknak és szolgáljuk őket úgy, ahogyan azt a Szabadító tette. A Szabadító példáját követjük, amikor szolgálunk a szűkölködőknek, a betegeknek és a szenvedőknek. Amikor másokkal való törődésünk hajtóerejévé a szeretet válik, akkor szolgálhatunk a tettekre váltott evangélium lesz. Az evangélium, annak legnehezebb pillanatában. Tiszta vallás.

Különböző egyházi feladatokban alázatossá tett, mikor láttam, milyen szeretetet és törődést tanúsítanak nyájuk iránt a püspökök és a segítőegyleti vezetők. Amikor az 1980-as évek elején cöveki segítőegyleti

elnökként szolgáltam Chilében, az ország gazdaságilag épp mélyponton volt, és 30 százalék volt a munkanélküliségi arány. Tanúja voltam, hogyan jártak széjjel „jót tévén”⁸ a hősies segítőegyleti elnökök és a hithű látogatónitók ilyen ádáz körülmények között. A Példabeszédek 31:20 szentírását jelenítették meg: „Markát megnyitja a szegénynek, és kezeit nyújtja a szűkölködőknek.”

Olyan nőtestvérek, akiknek családjai is igen kevéssel rendelkeztek, állandóan azokat segítették, akikről úgy gondolták, hogy még nagyobb szükségüket szenvednek. Akkor értettem meg világosabban, mit látott a Szabadító, amikor a Lukács 21:3–4-ben azt mondta:

„Igazán mondom néktek, hogy e szegény özvegy mindenkinél többet vete:

Mert mind ezek az ő fölöslegükből vetettek Istennek az ajándékokhoz: ez pedig az ő szegénységéből minden vagyonát, a mije volt, oda veté.”

Néhány évvel később ugyanezt

tapasztaltam cöveki segítőegyleti elnökként Argentínában, amikor hiperinfláció érte az országot, és az abból eredő gazdasági összeomlás sok hű egyháztagunkra csapást mért. Aztán újra megtapasztaltam ezt, amikor nemrég Kinshasában jártam, a Kongói Demokratikus Köztársaságban, majd Antananarivóban Madagaszkáron, és Bulawayóban Zimbabwében. Az egyházközségi tagok, különös tekintettel a segítőegyleti nőtestvérekre, mindenhol továbbra is építik a hitet, erősítik az egyéneket és a családokat, és segítenek azoknak, akik segítséget látnak.

Megdöbentő, ha belegondolunk abba, hogy egy egyházi elhívással rendelkező alázatos férfi- vagy nőtestvér beléphet egy szegénységgel, bánattal, betegséggel vagy elkeseredettséggel küszködő otthonba, és békét, enyhülést és boldogságot vihet abba. Függetlenül attól, hogy hol van az egyházközsége vagy a gyülekezete, mennyire nagy vagy kicsi az adott csoport, világszerte minden egyháztagnak lehetősége nyílik erre. Naponta

megtörténik ez, valahol akár most, ebben a pillanatban is.

Karla két gyermek ifjú édesanyja. Férje, Brent, késő estig dolgozik, és naponta egy-egy órát utazik munkába menet és jövet. Az édesanya nem sokkal második kislányuk születése után a következő élményt mesélte el: „Azon a napon, amikor elhívást kaptam, hogy tanácsosként szolgáljak egyházközségem Segítő-egyletében, úgy éreztem, sok minden szakadt rám hirtelen. Hogyan vállalhatnám annak felelősségét, hogy segítsek gondoskodni a nőtestvérekről az egyházközségemben, amikor azt is alig tudom megoldani, hogy eleget tegyek két szerepkörömnek feleségként, valamint egy nagyon mozgékony kétéves és egy újszülött gyermek édesanyjaként? Míg ezekkel az érzésekkel küszködtem, a kétéves gyermekem megbetegedett. Nem tudtam biztosan, hogyan lássam el őt is és a kisbabát is egyszerre. Ekkor váratlanul felbukkant az ajtóban Wasden nőtestvér, az egyik látogatótanítóm. Felnőtt gyermekek édesanyjaként pontosan tudta, mivel segíthet. Megmondta, mit kell tennem, és elment a patikába, hogy vegyen

néhány dolgot. Később elintézte, hogy valaki kimenjen a vasútállomáshoz a férjem elé, hogy hamarabb hazaérhessen és segíthessen nekem. Amit tett – úgy gondolom, a Szentlélek készítésére –, valamint a szolgálatkészsége, pontosan az a megerősítés volt, melyet az Úrtól vártam, hogy segítsen majd új elhívásom betöltésében.”

Mennyei Atyánk szeret minket, ismeri egyedi körülményeinket és képességeinket. Bár naponta imában az Ő segítségét kérjük, általában egy másik személyen keresztül elégíti ki a szükségleteinket.⁹

Az Úr azt mondta: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”¹⁰

Krisztus tiszta szeretetét juttatjuk kifejezésre, amikor önzetlenül szolgálunk. Egymás segítése megszentelő élmény, amely felemeli azt, aki kap, és alázatossá teszi azt, aki ad. Segít nekünk Krisztus igazi tanítványainvá válni.

A jóléti terv mindig is az evangélium örök tanítéleit alkalmazta. Valóban ez az Úr módján történő gondoskodás. Újítsuk meg mindannyian a vágyunkat, hogy az Úr tárházához

tartozva megáldjunk másokat.

Azért imádkozom, hogy az Úr mindannyiunkat több irgalommal, jószívúsággal és könyörületességgel áldjon meg. Azt kérem, hogy legyen bennünk még több vágy és készség arra, hogy kezünket kinyújtva segítsünk a kevésbé szerencséseknél, az elkeseredetteknek és azoknak, akik szenvednek, hogy szükségleteik kielégíttessenek, hitük megerősödjön, szívüket pedig hála és szeretet tölthesse be.

Ádjon meg az Úr mindannyiunkat, amint engedelmeskedünk a parancsolatainak, és az Ő evangéliumában, az Ő világhosszágában járunk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Mózes 7:18.
2. Lásd Máté 22:36–40.
3. Tan és a szövetségek 44:6.
4. Joseph Smith, in *History of the Church*, 4:607.
5. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007), 476.
6. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith*, 475.
7. *Providing in the Lord's Way: A Leader's Guide to Welfare* (1990), 11.
8. Cselekedetek 10:38; Hittételek 1:13.
9. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* (2006), 89.
10. János 13:35.

Írta: David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A kinyilatkoztatás lelke

A kinyilatkoztatás lelke valóságos – működhet és működik egyéni életünkben, és az egyházban.

Hálámat fejezem ki azért, hogy ilyen inspirált volt a beszédemet követő himnusz kiválasztása, melynek címe: „Cselekedtem-e valami jót e nap?” (*Hymns*, no. 223). Értem a célzást.

Gondoljátok végig, melyik az a két tapasztalat a világossággal kapcsolatban, melyben biztos, hogy mindannyiunknak vagy szinte mindannyiunknak része volt!

Az egyik az, amikor sötét szobába lépünk, majd felkapcsoljuk a villanyt. Látjátok, hogyan tölti be azonnal világosság a szobát, és űzi el a sötétséget? Világossá és felismerhetővé válik, ami korábban láthatatlan és bizonytalan volt. Ezt az élményt a világosság azonnali, intenzív felismerése jellemzi.

A második az, amikor figyeljük ahogy az éjszakát felváltja a hajnal. Emlékeztek rá, milyen lassan, majd nem észrevétlenül szokott egyre fényesebbé válni a horizont? A sötét szobában felkapcsolt világossággal ellentétben a felkelő nap fénye nem tör elő azonnal. Inkább fokozatosan, egyenletesen nő a fényerősség, és az éjszaka sötétjét felváltja a hajnal ragyogása. Végül a nap felbukkan az égbolton. A nap közeledő megjelenésének látható bizonyítékai azonban már órákkal azelőtt megjelennek, hogy az ténylegesen feltűnne az égbolton.

Ezt az élményt a világosság finom és fokozatos észrevétele jellemzi.

A világossággal kapcsolatos e két hétköznapi élményünkől sok mindent megtudhatunk a kinyilatkoztatás lelkéről. Azért imádkozom, hogy a Szentlélek ihlessen és oktasson minket, miközben megvizsgáljuk a kinyilatkoztatás lelkét és a kinyilatkoztatás elnyerésének alapmintáit.

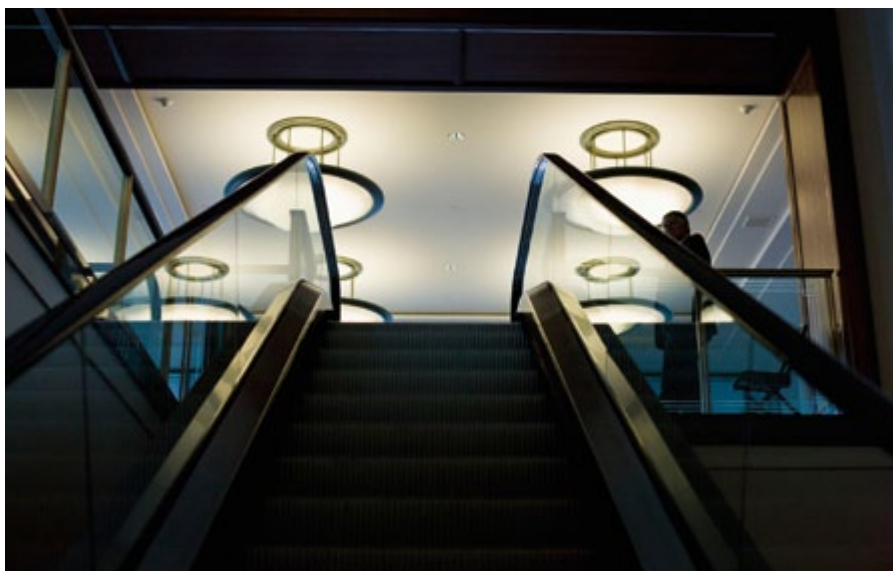
A kinyilatkoztatás lelke

A kinyilatkoztatás Isten közlése gyermekei számára a földön, és a Szentlélek ajándékával és állandó

társaságával kapcsolatos egyik legnagyobb ajándék. Joseph Smith próféta azt tanította: „A Szentlélek kinyilatkoztató”, és „senki nem kaphatja meg a Szentlelket anélkül, hogy kinyilatkoztatásokat ne kapna” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007], 137.).

A kinyilatkoztatás lelke minden olyan embernek elérhető, aki megfelelő papsági felhatalmazás által részesül a bűnök bocsánatára, alámerítéssel történő kereszteselés, valamint a Szentlélek ajándékát adományozó kézzel szabadító szertartásában, és aki hittel cselekedve eleget tesz a papsági felhatalmazásnak: „fogadd be a Szentlelket!” Az áldás nem korlátozódik az egyház elnöklő felhatalmazottaira, sőt, ott a helye és ki kellene fejtenie hatását minden olyan férfi, nő, és a felelősségre vonhatóság korát elérő minden olyan gyermek életében, aki szent szövetségeket köt. Az őszinte vágy és az érdemesség meghívja életünkbe a kinyilatkoztatás lelkét.

Joseph Smith és Oliver Cowdery a Mormon könyve fordítása során értékes tapasztalatokra tettek szert a

kinyilatkoztatás lelkéről. Ezek a férfiestvérek megtanulták, hogy minden olyan tudásra szert tehetnek, amelyre szükség van munkájuk elvégzéséhez, ha hittel, őszinte szívvel és abba vetett hittel kérnek, hogy kapni fognak. Idővel aztán egyre jobban megértették, hogy a kinyilatkoztatás lelke általában a Szentlélek által elménkbe és szívünkbe érkező gondolatok és érzések formájában nyilvánul meg (lásd T&Sz 8:1–2; 100:5–8). Az Úr nekik adott utasítása szerint: „Most íme, ez a kinyilatkoztatás lelke; íme, ez az a lélek, amely által Mózes száraz talajon hozta át Izráel gyermekeit a Vörös-tengeren. Ez tehát a te ajándékod, használd” (T&Sz 8:3–4).

A kinyilatkoztatás lelkével kapcsolatban ki szeretném hangsúlyozni a „használd” felszólítást. A szentírások gyakran illetik a Szentlélek hatását „halk, szelíd hang” (1 Királyok 19:12; 1 Nefi 17:45; lásd még 3 Nefi 11:3), valamint „tökéletesen szelíd” hang megnevezéssel (Hélamán 5:30). Mivel a Lélek gyengéden és finoman suttog nekünk, könnyű belátnunk, miért kell kizárnunk a helytelen médiákat, a pornográfiát, valamint a káros, rabul ejtő szereket és viselkedésmódokat. Az ellenség eszközei megrongálhatják, végül pedig elpusztíthatják a képességünket, hogy felismerjük azokat az Istentől kapott finom üzeneteket, és reagáljunk azokra, amelyeket az Ő Lelkének hatalma ad át. Komolyan át kell gondolnunk és imádságos lélekkel elmélkednünk kell azon, hogy miként fordíthatunk háttal az ördög csábításainak, és „használhatjuk” igazlelkűen a kinyilatkoztatás lelkét a személyes életünkben és a családukbán.

A kinyilatkoztatás mintái

Sokféleképpen érkezik kinyilatkoztatás, például álmok, látomások, mennyei hírnökökkel folytatott

beszélgetések vagy sugalmazás útján. Vannak azonnal és intenzíven kapott kinyilatkoztatások, és vannak fokozatosan és finoman felismerhetők. A fénnel kapcsolatos két élmény, amelyeket leírtam, segít nekünk a kinyilatkoztatás e két alapmintájának jobb megértésében.

A sötét szobában felkapcsolt villany ahhoz hasonlít, amikor gyorsan, teljesen és egyszerre kapunk üzenetet Istentől. Sokan megtapasztaltuk már ezt a kinyilatkoztatási formát, amikor választ kaptunk egy őszinte imára, illetve valamilyen szükséges útmutatásban vagy védelemben részesültünk Isten akarata és időzítése szerint. Ilyen azonnali és intenzív megnyilvánulásokat találhatunk a szentírásokban, feljegyzi őket az egyháztörténet, és látunk rájuk példát a saját életünkben. Igenis történnek ilyen hatalmas csodák. Ez a kinyilatkoztatási forma azonban ritkább, nem általános.

A felkelő nappól ragyogó világosság fokozatos erősödése ahhoz hasonlít, amikor Isten az üzenetét „sorrá, előírást előírásra” (2 Nefi 28:30) küldi. A kinyilatkoztatás leginkább időről időre, részenként érkezik, vágyaink, érdemességünk és felkészültségünk szerint. A Mennyei Atyánktól érkező ilyen közlések fokozatosan és finoman csapódnak le lelkünkön, „mint az égből érkező harmat” (T&Sz 121:45). Ez a kinyilatkoztatási forma sokkal általánosabb, és Nefi is megtapasztalta, amikor különféle módokon igyekezett megszerezni Lábántól a rézlemezeket, mielőtt sikerült volna neki (lásd 1 Nefi 3–4). Végül Jeruzsálemben vezette őt a Lélek, „nem tudván előre a dolgokat”, melyeket tennie kellett (1 Nefi 4:6). Azt sem egyszerre tanulta meg, hogyan kell mives kidolgozású hajót építeni, hanem „időről időre” mutatta meg neki az Úr, mi módon munkálja meg a hajógerendákat (1 Nefi 18:1).

Az egyháztörténet és saját életünk is tele van annak példáival, amikor az Úr a kinyilatkoztatást „sorrá, előírást előírásra” adja. Például a visszaállított evangélium alapvető igazságait sem egyszerre kapta meg a szent ligetben Joseph Smith próféta. E felbecsülhetetlen kincsek kinyilatkoztatására a körülmények függvényében és mindig a megfelelő időben került sor.

Joseph F. Smith elnök kifejtette, hogyan mutatkozott meg életében ez a kinyilatkoztatási forma: „Gyermekként... gyakran fordultam az Úrhoz és kértem őt, mutasson nekem néhány csodálatos dolgot, hogy bizonyosságot nyerhessek. De az Úr visszatartotta tőlem a csodákat, és az igazságot sorról sorra... mutatta meg nekem, amíg tudatta velem az igazságot egészen a fejem búbjától a lábujjamig, addig, amíg a kétség és a félelem teljesen ki nem tisztult belőlem. Nem kellett angyalt küldenie a mennyből, hogy megtegye ezt, s nem is kellett egy arkangyal harsonájával szólnia. Az élő Isten Lelkének halk, szelíd hangjával adta nekem azt a bizonyosságot, ami most birtokomban van. És ezzel az elvel és hatalommal fog tudást adni minden emberfiának az igazságról, amely velük marad majd, és megismerteti velük az igazságot úgy, ahogy azt Isten ismeri, és ráveszi őket, hogy az Atya akaratát tegyék úgy, ahogy Krisztus teszi. S nem csodálatos kinyilatkoztatásokkal fogják ezt elérni” (Conference Report, Apr. 1900, 40–41).

Az egyház tagjaiként hajlamosak vagyunk olyannyira kihangsúlyozni a csodás és drámai lelki megnyilvánulásokat, hogy nem értékeljük az általános módot, amelyen a Szentlélek elvégzi munkáját, és talán el is siklunk felette. „Az út egyszerűsége” (1 Nefi 17:41), amikor kicsi, járulékos lelki benyomásokat kapunk, amelyek idővel teljes mértékben megtestesítik

az áhított választ vagy a szükséges útmutatást, talán oda vezet, hogy „a célon túl” (Jákób 4:14) tekintünk.

Sok emberrel beszéltem már, akik megkérdőjelezik személyes bizonyosságuk erejét, és alábecsülik lelki képességeiket, mert nem kapnak gyakori, csodás vagy erős benyomásokat. Talán ha azokra az élményekre gondolunk, amelyekben Josephnek volt része a szent ligetben, Saulnak a damaszkuszi úton, vagy a fiatalabb Almának, ezek elhitetik velünk, hogy valami nincs rendben velünk vagy hiányzik belőlünk, ha nincsenek az életünkben ilyen jól ismert és lelkileg megdöbbentő példák. Ha felmerültek bennetek ilyen gondolatok vagy kételyek, kérlek, legyetek tudatában annak, hogy nincs veletek semmi gond. Haladjatok csak tovább előre, engedelmesen, a Szabadítóba vetett hittel!

Ha ezt teszik, „nem hibázhatjátok el” (T&Sz 80:3).

Joseph F. Smith elnök azt tanácsolta: „Mutassatok nekem olyan utolsó napi szenteket, akiket csak a csodák, jelek és látomások tartanak meg szilárdan az egyházban, és én olyan egyháztagnokat mutatok nektek..., akik nincsenek jó helyzetben Isten előtt, és akik csúszós utakon járnak. Nem a bámulatos jelenések győznek meg bennünket az igazságról, hanem az alázatosság, valamint Isten parancsolatainak és törvényeinek hű betartása” (Conference Report, Apr. 1900, 40).

A világosság egy másik általános megtapasztalása még egy igazságot megtanít nekünk a kinyilatkoztatás „sort sorra, előírást előírásra” mintájáról. Időnként felhős vagy ködös hajlalon kel fel a nap. Mivel borús az

idő, nehezebb észrevenni a fényt, és nem lehet meghatározni annak pontos percét, amikor a nap a látóhatár fölé emelkedik. Azonban az ilyen reggeleken is elegendő világosságunk van ahhoz, hogy felismerjük az új napot és végezzük a dolgunkat.

Hasonlóképpen, sokszor úgy kapunk kinyilatkoztatást, hogy nem ismerjük fel, pontosan hogyan vagy mikor kaptuk. Az egyháztörténet egyik fontos eseménye szemlélteti ezt a tantételt.

1829 tavaszán Oliver Cowdery tanár volt a New York állambeli Palmyrában. Amikor hallott Joseph Smithről és a Mormon könyve fordításának munkájáról, késztetést érzett, hogy felajánlja segítségét az ifjú profétának. A pennsylvaniai Harmonyba utazott hát, és Joseph írónka lett. Érkezésének időzítése és az általa nyújtott segítség elengedhetetlennek bizonyult a Mormon könyve előhozatalához.

A Szabadító később kinyilatkoztatta Olivernek, hogy amikor csak útmutatóként imádkozott, az Úr Lelkétől kapott útmutatást. „Ha nem így lett volna – jelentette ki az Úr –, nem jutottál volna el oda, ahol most vagy. Íme, te tudod, hogy kérdeztél engem, és én felvilágosítottam az elmédet; és most azért mondom el neked ezeket a dolgokat, hogy tudhasd, hogy az igazság Lelke világosított fel téged” (T&Sz 6:14–15).

Oliver tehát kinyilatkoztatást kapott Joseph Smith profétán keresztül, amely közölte vele, hogy már eddig is kapott kinyilatkoztatásokat. Úgy látszik, Oliver nem ismerte fel, mikor és hogyan kapott útmutatást Istentől, és szüksége volt erre a tanításra, hogy jobban megértse a kinyilatkoztatás lelkét. Oliver tulajdonképpen olyan világosságban járt, amelyet a felhős hajlalon felkelő nap ad.

Az életünkben előforduló számtalan bizonytalanság és kihívás

közepette Isten azt várja el tőlünk, hogy tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy önmagunk cselekedjünk, és ne velünk cselekedjenek (lásd 2 Nefi 2:26), és bízunk Őbenne. Lehet, hogy nem látunk angyalokat, nem hallunk mennyei hangot vagy nem kapunk lenyűgöző lelki élményeket. Gyakran úgy haladunk tovább, hogy csak reméljük és imádkozunk azért, hogy Isten akarata szerint cselekedjünk, de nem vagyunk biztosak benne. Azonban ha betartjuk a szövetségeinket és a parancsolatokat, és mindig egyre állhatatosabban törekszünk a jó cselekedetekre és a fejlődésre, annak bizonyosságával járhatunk, hogy Isten vezeti lépteinket. És annak bizonyosságával szólhatunk, hogy Isten ihleti az általunk elmondottakat. Részben ezt jelenti a szentírás, amely azt mondja: „Akkor majd megerősödik önbizalmad Isten színe előtt” (T&Sz 121:45).

Ha helyesen keresitek és alkalmazátok a kinyilatkoztatás lelkét, akkor megígérem nektek, hogy „az Úr világosságában” fogtok járni (Ésaiás 2:5; 2 Nefi 12:5). Időnként a kinyilatkoztatás lelke azonnal és intenzíven működik, máskor finoman és fokozatosan, és gyakran olyan gyengéden, hogy talán tudatosan fel sem ismerjük. Azonban függetlenül ezen áldás elnyerésének mintájától, az így kapott világosság beragyogja és kitágítja a lelkünket, és megvilágosítja az értelmünket (lásd Alma 5:7; 32:28), utat mutat és védelmet ad nekünk és családjainknak.

Apostoli tanúbizonyságot teszek arról, hogy az Atya és a Fiú élnek. A kinyilatkoztatás lelke valóságos – működhet és működik egyéni életünkben, valamint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában. Ezekről az igazságokról teszek bizonyságot az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Thomas S. Monson elnök

A szent templom – jelzötűz a világnak

Az egyháztagság mind közül legfontosabb és legnagyobb áldásai azok, melyeket Isten templomaiban nyerhetünk el.

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim, szeretetemet és üdvözetemet fejezem ki mindannyiótoknak, és imádkozom, hogy Mennyei Atyánk vezérelje gondolataimat és sugalmazza szavaimat, miközben ma hozzátok szólok.

Kezdeként hadd jegyezzenek meg néhány dolgot Allred nőtestvér és Burton püspök és mások ma délelőtt elhangzott szép üzeneteivel kapcsolatban az egyház jóléti programjáról. Ahogyan ők is említették, e sugalmazott program, mely már oly sok életet áldott meg, idén 75 éves. Kiváltságomban állt személyesen is ismerni néhányat azok közül, akik pionírként szolgáltak e hatalmas törekvésben – könyörületes és előrelátó emberek voltak ők.

Ahogyan Burton püspök, Allred nőtestvér és mások is említették, az egyházközség püspökének kötelessége, hogy gondoskodjon azokról a szükségét szenvedőkről, akik az egyházközsége határain belül élnek. Nekem is ebben a kiváltságban volt részem, amikor Salt Lake Cityben nagyon fiatal püspökként egy 1080 fős egyházközség felett elnököltem, melyben 84 özvegy is élt. Sokaknak

volt szüksége valamilyen segítségre. Mennyire hálás voltam az egyház jóléti programjáért, valamint a Segítőegylet és a papsági kvórumok segítségével!

Kijelentem, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza jóléti programja a Mindenható Isten sugalmazására született.

Kedves fivéreim és nőtestvéreim, ezen a konferencián lesz három éve, hogy az egyház elnökeként támogatatok. Ezek az évek természetesen nagyon dolgoosan teltek, melyekben akadtak bőven kihívások, de számtalan áldás is. Az a lehetőségem, hogy templomokat szentelhettem fel, a legörömtelibb és legszentebb áldások közé tartozott, így ma a templomokról szeretnék beszélni nektek.

Az 1902 októberében tartott általános konferencián az egyház akkori elnöke, Joseph F. Smith elnök, a nyitóbeszédében azon reményének adott hangot, hogy egy nap majd „templomok épülnek a [világ] különböző pontjain, mindenhol, ahol azokra szükség lesz az emberek kényelme szempontjából”¹.

Az egyház 1830-ban történt megalapítása után eltelt első 150 évben 21 templom épült, beleértve ebbe az

Ohioi Kirtland és a Nauvoo templomokat is Ezzel szemben tekintsünk vissza az 1980 óta eltelt 30 évre, mely során 115 templom épült és lett felszentelve. A tegnap bejelentett 3 új templommal együtt további 26 áll építés alatt, vagy építést előkészítő stádiumban. Ezek a számok pedig csak tovább növekednek.

Az a cél, melyben Joseph F. Smith elnök 1902-ben reménykedett, most valósággá válik. Azt szeretnénk, hogy amennyire csak lehetséges, elérhetővé tegyük a templomot az egyháztagjaink számára.

Az egyik jelenleg is építés alatt álló templom a Brazíliai Manaus templom. Sok évvel ezelőtt olvastam egy több mint száz egyháztagból álló csoportról, akik Manausból, mely az amazonasi esőerdők közepén fekszik, elutaztak a legközelebbi, mintegy 4000 kilométerre lévő templomba, a brazíliai São Paulóba. E hithű szentek négy napon és négy éjszakán át utaztak hajón az Amazonas folyón és annak mellékágain. A vízen történt utazásuk után buszokra szálltak, hogy további három napig utazzanak mindenféle göröngyös utakon, közben pedig sem túl sokat enni, sem pedig kényelmesen aludni nem tudtak. Hét nap és hét éjszaka után megérkeztek a São Paulóban lévő templomhoz, ahol örökkévaló szertartásokban részesültek. Természetesen a hazaútjuk is ugyanolyan nehéz volt. Mindezek ellenére azonban részesültek a templom szertartásaiban és áldásaiban, és bár pénztárcájuk kiürült, ők maguk a templom lelkületével, valamint az elnyert áldások iránti hálával tértek vissza.² Most pedig, sok évvel később, a Manausban élő egyháztagjaink örvendeznek, amint látják, ahogy saját templomuk lassan formát ölt a Rio Negro partjainál. A templomok,

bárhol is épülnek, örömet hoznak hithű egyháztagjaink számára.

A beszámolók olyan áldozatokról, melyeket emberek azért hoznak, hogy elnyerhessék a kizárólag Isten templomában elnyerhető áldásokat, mindig megérintik a szívemet, és megújult hálával töltenek el a templomok iránt.

Hadd osszam meg veletek Tihi és Tararina Mou Tham és 10 gyermekük történetét. Egy leányuk kivételével az egész család az 1960-as évek elején csatlakozott az egyházhoz, amikor misszionáriusok mentek a Tahititől mintegy 160 kilométerre délre fekvő szigetükre. Hamarosan vágy ébredt bennünk, hogy a templomi pecsételést által örökkévaló családdá váljanak.

A Mou Tham család számára akkoriban a legközelebbi templom a több mint 4000 kilométerre délnyugatra fekvő Új-Zélandi Hamilton templom volt, ahova csak egy költséges repülőúttal lehetett eljutni. A soktagú Mou Tham családnak, kiknek szerény megélhetését egy kis ültetvény biztosította, nem volt elég pénze a repülőjegyekre, sem esélye arra, hogy munkát kapjanak a kis csendes-óceáni szigetükön. Így hát Mou Tham testvér

a fiával, Gérarddal együtt meghozta azt a nehéz döntést, hogy közel 5000 kilométert utazzon azért, hogy Új-Kaledóniában dolgozzon, ahol már az egyik fiuk alkalmazásban állt. A munkáltató gondoskodott a dolgozók bányához való utazásáról, a visszautat azonban nem fizette.

A Mou Tham család három férfitagja négy évig dolgozott ott. Ez idő alatt egyedül Mou Tham testvér látogatott haza mindössze egyszer, az egyik leánya esküvőjére.

Négy év után Mou Tham testvér a fiaival elegendő pénzt tudott összespórolni ahhoz, hogy a család elmehessen az új-zélandi templomba. Egy leányuk kivételével, aki gyermeket várt, mindenki ott volt a családból, aki egyháztag volt. E leírhatatlan és örömteljes esemény során az időre és az örökkévalóságra is egymáshoz pecsételtek őket.

Mou Tham testvér a templomból közvetlenül Új-Kaledóniába tért vissza, ahol még további két évig dolgozott, hogy kifizethesse annak a leányknak, az ő férjének és gyermeküknek az utazási költségét is, akik előzőleg nem jutottak el velük a templomba.

A későbbi évek során Mou Tham testvér és felesége vágyat éreztek arra, hogy templomban szolgálhassanak. Addigra már felépült és felszentelték a Tahiti Papeete templomot is, ahol négyszer is szolgáltak missziót.³

Testvérek, a templomok többet jelentenek egy halom téglánál és malternál. Hit és böjt tölti meg őket. Próbatételek és bizonyágok építik azokat. Az áldozathozatal és a szolgálat pedig megszenteli őket.

Ennek az adományozási korszaknak az első temploma az ohioi Kirtlandben épült. Az akkori szentek nagyon szegények voltak, az Úr mégis megparancsolta nekik, hogy építsenek templomot, tehát megépítették. Heber C. Kimball elder így írt erről: „Csak az Úr ismeri a szegénység, a megpróbáltatás és a nélkülözés megnyilvánulásait, amelyeken át kellett mennünk ahhoz, hogy elérjük ezt a célt.”⁴ Azután pedig, hogy minden olyan lelkiismeretesen elkészült, a szenteket arra kényszerítették, hogy elhagyják Ohio államot és szeretett templomukat. Idővel Illinois államban, a Mississippi partjainál találtak átmeneti menedéket. Településüket Nauvoonak nevezték, és szilárd hittel újra hajlandók voltak mindent feláldozni, hogy újabb templomot emeljenek Istenüknek. Üldöztetések támadtak ellenük, és bár a Nauvo templom

már majdnem elkészült, újra kiűzték őket otthonaikból, és egy terméketlen területen kerestek menedéket.

Küzdelmük és áldozathozataluk újra kezdődött azzal a 40 évig tartó munkával, mely során felépítették a Salt Lake templomot, mely most is oly méltóságteljesen áll a Konferencia-központ déli oldalán.

A templomok építéséhez és a templomba járáshoz mindig is társult bizonyos mértékű áldozathozatal. Megszámíthatatlanul sokan vannak, akik azért küszködtek és dolgoztak, hogy saját maguk és családtagjaik számára elnyerjék azokat az áldásokat, melyek kizárólag Isten templomában találhatóak.

Miért hajlandók oly sokan oly sok mindent feláldozni azért, hogy elnyerjék a templom áldásait? Azok, akik megértik a templomból származó örökkévaló áldásokat, tudják, ahhoz, hogy elnyerjék ezeket az áldásokat egy áldozat sem túl nagy, és nincs az a teher vagy küzdelem, amely túl nehéz lenne. Soha nem kell túl sok kilométert utazni, túl sok akadályt leküzdeni vagy túl sok kényelmetlenséget elviselni. Tudják, hogy a templomokban elnyert szabadító szertartások, melyek lehetővé teszik számunkra, hogy egy nap majd örökkévaló családi egységben térhessünk vissza Mennyei Atyánkhoz, valamint a magasságból

jövő áldásokkal és hatalommal való felruházásunk minden áldozatot és erőfeszítést megér.

Napjainkban a legtöbbszörünknek nem kell hatalmas nehézségeket elszenvednie, hogy eljuthasson a templomba. Az egyháztagság nyolcvanöt százaléka él legfeljebb 300 kilométerre egy templomtól, sokunk számára a távolság még ennél is kisebb.

Ha magatokért már voltatok a templomban, és viszonylag közel éltek hozzá, áldozat lehet a részetekekről az is, hogy rohanó életetekből egy kis időt arra szakítotok, hogy rendszeresen ellátogassatok a templomba. Oly sok munkát kell még elvégezni a templomainkban azokért, akik a fátyol túloldalán várakoznak. Miközben elvégezzük értük a munkát, tudni fogjuk, hogy olyat tettünk, amit ők maguk nem tudtak volna elvégezni. Joseph F. Smith elnök egy rendkívüli kijelentésében ezt mondta: „Az értük tett erőfeszítéseink által rabláncaik lehullanak róluk, s eloszlik az őket körülvevő sötétség, hogy fény ragyoghassa be őket, és a [lélekvilágban]

hallani fognak arról a munkáról, melyet gyermekeik végeztek el itt értük, s ők veletek együtt fognak örvendezni azért, mert eleget tettetek ezeknek a kötelességeknek.”⁵ Testvérek, nekünk kell elvégezni a munkát.

Saját családomban néhány legszen-
tebb és legbecesebb élményünk ab-
ból származott, amikor a templomban
együtt végeztünk pecsételő szertartá-
sokat az elhunyt őseinkért.

Ha még nem voltatok a templom-
ban, vagy *már* voltatok, de jelenleg
nincs érvényes ajánlásotok, nincs
fontosabb cél számotokra annál, mint
azon munkálkodni, hogy érdemesek
legyetek eljutni a templomba. Áldozat-
hozatalotok valószínűleg összhangba
hozza majd az életeteket mindazzal,
ami ahhoz szükséges, hogy ajánlást
kaphassatok. Mindehhez pedig lehet,
hogy el kell hagynotok olyan régóta
meglévő szokásokat, melyek jelenleg
távol tartanak benneteket a templom-
tól. Lehet, hogy hitre és fegyelemre van
szükségetek, hogy fizessétek a tizedet.
Akármi is legyen az, váljatok érde-
messé arra, hogy beléphessetek Isten
templomába! Tartsátok biztonságban
az ajánlásotokat, és becses tulajdono-
tokként tekintsetek rá, mert az is.

Amíg nem voltatok az Úr házában,
és nem nyertétek el az ott rátok váró
összes áldást, addig nem részesültetek
mindabban, amit ez az egyház tartogat
számotokra. Az egyháztagság mind
közül legfontosabb és legnagyobb
áldásai azok, melyeket Isten templo-
maiban nyerhetünk el.

Most pedig, tizenéves korú fiatal
barátaim, mindig legyen szemetek
előtt a templom. Ne tegyetek semmi
olyat, ami megakadályozhat abban,
hogy belépjetez annak kapuján, és
részesüljetez az ott elérhető szent és
örökkévaló áldásokban. Megdicsérlek
benneteket, akik már most is rend-
szeresen jártok a templomba, hogy

kereszteléseket végezzetek a halot-
takért, nagyon korán reggel felkelve,
hogy ezeket a szertartásokat még az
iskola kezdete előtt elvégezhesétek.
Nem is tudom, hogy lehetne-e ennél
jobban kezdeni egy napot.

Veletek pedig, akik fiatal gyerme-
kek szülei vagytok, hadd osszak meg
egy bölcs tanácsot Spencer W. Kimball
elnöktől, aki ezt mondta: „Nagyszerű
lenne, ha a szülők az otthonuk összes
hálószobájába kitennék egy templom
képét, hogy [gyermekeik] már újszülött
[koruktól] fogva mindennap láthassák
a képet, míg az [életük] részévé nem
válík. Így, amikor [elérik] majd azt a
kort, amikor [meghózzák] azt [a] na-
gyon fontos döntést, hogy [elmennek
a templomba], a kérdés igazából már
el is dőlt.”⁶

Gyermekeink ezt éneklík az
Elemiben:

*A templomot szeretem,
Egy nap majd belépek,
Hogy szövetséget kössek,
És szolgáljak híven.*⁷

Könyörgöm nektek, hogy tanít-
sátok gyermekeiteket a templom
fontosságáról!

A világ, melyben élünk, kihívá-
sokkal és nehézségekkel teli hely-
nek tűnhet. Gyakran vesznek körül
olyan dolgok, melyek visszatartanak

bennünket. Amikor elmegyünk Isten e
szent házaiba és emlékezünk a szent
szövetségekre, melyeket ott kötünk,
képesek leszünk minden megpró-
báltatást jobban elviselni, és minden
kísértést legyőzni. E szent menedék-
ben békére lelünk, megújulunk és
megerősödünk.

Most pedig, kedves testvérek,
zárásként hadd említsek meg még egy
templomot. A nem túl távoli jövőben,
miközben világszerte új templomok
öltenek formát, az egyik egy olyan vá-
rosban fog a magasba emelkedni, mely
több mint 2500 évvel ezelőtt született.
Arról a templomról beszélek, mely je-
lenleg Olaszországban, Rómában épül.

Mindegyik templom Isten háza,
mind ugyanazt a funkciót tölti be, és
ugyanolyan szertartásokat és áldásokat
kínál. Az Olaszországi Róma templom
azonban egyedi módon, a világ törté-
nelmileg egyik legjelentősebb pontján,
egy olyan városban épül, ahol az ősi
Péter és Pál apostol hirdette Krisztus
evangéliumát, és ahol később mártír-
halált is szenvedtek.

Tavaly októberben, amikor
összegyűltünk e csodálatos helyszínen
Róma északkeleti részén, az első ka-
pavágás előtt nekem volt lehetőségem
elmondani a felszentelő imát. Sugal-
mazást kaptam arra, hogy felkérjem
Lucio Malan olasz szenátort, valamint
Róma alpolgármesterét, Giuseppe
Ciardit, hogy legyenek az elsők között,
akik ásóikkal kifordítják az első adag
földet. Mindegyikük részt vett abban a
döntésben, mely lehetővé tette, hogy
templomot építsünk a városukban.

Az ég felhős volt, de az idő meleg,
és bár aznapra esőt jósoltak, csupán
néhány csepp esett. Miközben a cso-
dálatos kórus tolmácsolásában olaszul
felcsendültek az „Istennek a Lelke”
című himnusz sorai, úgy éreztük,
mintha a menny és a föld összefogva
egyetlen dicshimnuszban fejeznék ki

Írta: **Richard G. Scott** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

háláját a Mindenható Istennek. Nem tudtuk visszatartani könnyeinket.

A hithűek egy eljövendő napon majd itt, az örök városban fogják Isten egy szent házában elnyerni az örökkévaló szertartásokat.

Szüntelen hálámat fejezem ki Mennyei Atyámnak a temploméért, melyet most Rómában építenek, valamint minden templomunkért, akárhol is legyenek. Mindegyikük jelzőtűzként ragyog a világnak, azon bizonyosságunk kifejezéséeként, hogy Isten, a mi Örökkévaló Atyánk él, hogy Ő szeretne megáldani bennünket és az Ő összes gyermekét minden nemzedékben. Mindegyik templomunk azon bizonyosságunk kifejeződése, hogy a síron túli élet valós, és legalább annyira biztos, mint a jelenlegi földi életünk. Erről tanúságomat teszem.

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim, bármilyen áldozatra is van szükség, hozzuk meg azt, hogy beléphessünk a templomba, és hogy a templom lelkülete ott legyen a szívünkben és az otthonainkban. Járjunk a mi Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus nyomdokaiban, aki a legnagyobb áldozatot hozta meg értünk, hogy elnyerjük az örök életet és a felmagasztosulást Mennyei Atyánk királyságában. Ez az én őszinte imám, Szabadítónk, az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Joseph F. Smith, in Conference Report, Oct. 1902, 3.
2. Lásd Vilson Felipe Santiago and Linda Ritchie Archibald, "From Amazon Basin to Temple," *Church News*, Mar. 13, 1993, 6.
3. Lásd C. Jay Larson, "Temple Moments: Impossible Desire," *Church News*, Mar. 16, 1996, 16.
4. Heber C. Kimball, in Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 67.
5. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* (1998), 247.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 301.
7. Janice Kapp Perry, "I Love to See the Temple," *Children's Songbook*, 95.

A házasság örökkévaló áldása

Az élet kibontakozásával a templomi pecsételések egyre jelentőségteljesebb lesz. Segíteni fog nektek, hogy minden eddiginél közelebb kerüljetek egymáshoz, és nagyobb örömet és beteljesedést találjatok.

Úgy vélem, e nagyszerű kórus gyönyörű üzenete remekül leírja sokunk életének célját: megpróbálni olyanná válni, mint Jézus.

1953. július 16-án, szeretett Jeanene-emmel fiatal párként a Utahi Manti templom egyik oltáránál térdeltünk. Lewis R. Anderson elnök pecsételők hatalmát gyakorolva férjé és feleségé nyilvánított bennünket az időre és az örökkévalóságra. Szavakkal nem is tudom kifejezni azt a békességet és nyugalmat, mely azon bizonyosságból ered, hogy miközben továbbra is érdemesen élek, az Úr házában történt megfelelő papsági felhatalmazás által elvégzett szertartás következtében örökké együtt lehetek szeretett Jeanene-emmel és gyermekeinkkel.

A templom szent szertartásai által mind a hét gyermekünk hozzánk kötött. Drága feleségem, Jeanene, és két gyermekünk már a fátyol másik oldalán vannak. Ők hatalmas erővel motiválják családunk megmaradt tagjait, hogy úgy éljünk, hogy

együtt mindannyian elnyerjük majd a templomban megígért örökkévaló áldásokat.

Mennyei Atyánk boldogságtervének két létfontosságú pillére a házasság és a család. Kiemelkedő jelentőségüket Sátán azon fáradságtalan erőfeszítései hangsúlyozzák ki, amelyek a családokat megpróbálják darabokra zúzni. A templomi szertartások jelentőségét pedig, amelyek a családot az örökkévalóságra kötik össze, igyekeznek minél inkább aláásni. Az élet kibontakozásával a templomi pecsételések egyre jelentőségteljesebb lesz. Segíteni fog nektek, hogy minden eddiginél közelebb kerüljetek egymáshoz, és nagyobb örömet és beteljesedést találjatok a halandóságban.

Egyszer egy fontos leckét tanultam a feleségemtől. A munkám miatt rengeteget kellett utaznom. Egy alkalommal majdnem két hét távollét után szombat reggel értem haza. Volt még négy óráam a következő találkozóm előtt. Észrevettem, hogy a mi kis

mosógépünk elromlott, a feleségem pedig kézzel mossa a ruhákat. Azonnal hozzáláttam a gép megjavításához.

Jeanene odajött hozzám, és ezt mondta: „Rich, mit csinálsz?”

„A mosógépet javítom, hogy ne kelljen kézzel mosnod” – válaszoltam.

Erre ő: „Ne tedd. Inkább menj, és játszd a gyerekekkel!”

Mire én: „Akármikor játszhatok a gyerekekkel. Én neked akarok segíteni.”

Erre így felelt: „Richard, kérlek, menj, és játszd a gyerekekkel!”

Amikor ilyen ellentmondást nem tűrő hangon szól hozzám, engedelmeskedtem.

Csodálatos időt töltöttem a gyermekeinkkel. Kergetőztünk, és a lehullott falevelekben hemperegtünk. Később pedig elmentem a gyűlésemre. Ezt az élményemet valószínűleg elfelejttem volna, ha nem származott volna belőle egy olyan lecke, melyet a feleségem akart, hogy megtanuljak belőle.

Másnap hajnalban, úgy 4 óra felé megébredtem, mikor azt éreztem, hogy két kicsi kéz átkarolja a nyakam, pusztít nyom az arcomra, és belesuttogja a fülembe azokat a szavakat, melyeket soha nem fogok elfelejteni: „Szeretlek, apa! Te vagy a legjobb barátom.”

Ha vannak ilyen élmények a családotokban, akkor ti is átélhetitek az élet mennyei örömeit.

Ha megfelelő korú fiatal férfi vagy és még nem vagy házas, akkor ne haszontalan tevékenységre pazarold az idődet. Szedd össze magad, és összpontosíts a házasságra! Ne csak átsodródj az élet ezen időszakán. Fiatal férfiak, szolgáljatok becsületesen missziót, majd legyen a legfontosabb a számotokra, hogy érdemes, örökkévaló társat találjatok! Amikor rájöttök, hogy kezdtek érdeklődni egy fiatal nő iránt, mutassátok meg neki, hogy milyen kivételes személyek vagytok,

felkeltve benne az érdeklődést, hogy jobban meg akarjon ismerni titeket. Vigyétek el őt értelmes helyekre! Legyetek kreatívak! Ha csodálatos feleséget szeretnétek, akkor csodálatos férfinak és jövődöbéli férjnek kell, hogy lásson benneteket.

Ha találtatok valakit, akkor rendkívül csodálatos lehet az udvarlásotok és a házasságotok, és rendkívüli örök boldogságra tehettek szert, ha az Úr által meghatározott érdemességi határokon belül maradtok.

Ha házas vagy, mind gondolatban, mind pedig testileg hűséges vagy-e a házastársadhoz? Hűséges vagy-e a házassági szövetségitekhez azáltal, hogy soha nem keveredsz egy másik személlyel olyan beszélgetésbe, melyet nem szeretnél, hogy a házastársad is halljon? Kedvességet és szeretetet mutatsz-e házastársad és a gyermekeitek iránt?

Fivérek, kezdeményezitek-e az olyan családi tevékenységeket, mint

például a szentírásolvasás, családi ima és a családi est, vagy a feleségetek hidalja át az otthonotokban a ti figyelmetlenségetek által ütött réseket? Gyakran elmondjátok-e feleségeteknek, hogy milyen nagyon szeretitek? Ez nagyon boldoggá teszi majd. Hallottam már férfiakat erre annyit mondani, hogy „ő, a feleségem úgyis tudja”. Nektek kell elmondanotok neki! A nők ettől a megerősítéstől fejlődnek és hatalmas áldásokban részesülnek. Fejezzétek ki hálátokat mindazért, amit a házastársatok tesz értetek! Fejezzétek ki gyakran a szereteteket és a hálátokat. Ez mindennél gazdagabbá, sokkal kellemesebbé és céltudatosabbá teszi majd az életet. Ne tartsátok vissza a szeretet e természetes kifejezését! Ez sokkal jobban fog működni, ha közben szorososan magatokhoz is ölelitek.

A feleségemtől tanultam meg a szeretet kifejezésének fontosságát. A házasságunk korai szakaszában gyakran előfordult, hogy amikor egy gyűlésen beszéd közben fel akartam olvasni a szentírásaimból, a könyvet kinyitva találtam benne egy szeretetteljes, támogató üzenetet, amelyet Jeanene csúsztatott a lapok közé. Ezek néha annyira megérintettek, hogy alig tudtam megszólalni. E drága üzenetek, amelyeket szerető feleségemtől kaptam, mindig is felbecsülhetetlen vigaszt nyújtottak és nyújtanak azóta is.

Aztán elkezdtem én is ugyanezt tenni vele, fel sem ismerve, hogy ezek valójában milyen sokat is jelentenek számára. Emlékszem az egyik évben nem volt elég pénzünk, és nem tudtam neki valentín-napi ajándékot venni, ezért elhatároztam, hogy festek egy akvarellt a hűtőszekrényünk ajtajára. Beleadtam apait-anyait, csak egy hibát vétettem: vízfesték helyett zománccfestéket használtam. Soha nem hagyta, hogy megpróbáljam

eltávolítani a maradandó festményt a hűtőről.

Emlékszem egy nap fogtam egy marékra valót azokból az apró papírdarabkákból, amelyek akkor keletkeznek, amikor lyukakat ütünk egy papírlapon, és 1-től 100-ig beszámoztam őket. A hátoldalukra írtam neki egy üzenetet. Minden egyes darabra egy szót. Ezt követően a kör alakú papírdarabkákat beleszórtam egy borítékba. Azt hittem, majd jót nevet ezen.

Amikor feleségem meghalt, a személyes dolgai között észrevettem, hogy mekkora becsben tartotta azokat az egyszerű üzeneteket, amelyeket egymással megosztottunk. Megtaláltam azt a papírlapot is, amelyre gondosan felragasztotta ezeket az apró papírdarabkákat. Nem csupán megtartotta ezeket az üzeneteket, de kis műanyag tokba is beletette őket, mint valami értékes kincset. Csak egy olyan üzenet volt, melyet nem tett be a többi közé. Még mindig ott van a konyhai óránk üveglapja mögött. Ez áll rajta: „Jeanene, itt az idő, hogy elmondjam neked, mennyire szeretlek.” Ott is fog maradni ez az üzenet, hogy emlékeztessen engem Mennyei Atyánk e kivételes leányára.

Amikor visszagondolok az együtt eltöltött életünkre, rájövök, hogy milyen áldottak is voltunk. Soha nem veszekedtünk az otthonunkban, és soha nem beszélünk rosszindulatúan

egymással. Most már tudom, hogy ez az áldás neki volt köszönhető, és ez abból fakadt, hogy mindig kész volt adni, megosztani, és megfélekezni önmagáról. Együtt töltött életünk későbbi szakaszában megpróbáltam követni a példáját. Azt javaslom, hogy férjként és feleségként, ti is ezt tegyétek otthon.

A tiszta szeretet a jóság semmihez sem fogható hatalmas ereje. A sikeres házasság alapjait az igazlelkű szeretet fekteti le. Elsődlegesen ennek köszönhető, ha a családban elégedettek és jól fejlődnek a gyermekek. Ki tudná kelően felmérni egy anya szeretetének igazlelkű hatását? Milyen maradandó gyümölcsöt fognak teremni az igazság azon magjai, amelyeket egy anya ültet el, és gondoz szeretettel saját gyermeke bizalommal teljes elméjének és szívének termékeny talaján? Anyaként rendelkez azokkal az isteni sugalmazásokkal, amelyek segítenek felismerned gyermekeid különleges tehetségeit és képességeit. Férjeddal együtt táplálhatjátok, megerősíthetitek és felvirágoztathatjátok ezeket a jellemvonásokat.

Ó, mennyire érdemes házasságnak lenni! A házasság csodálatos. Idővel elkezdtek majd egyként gondolkodni, és ugyanazok az ötleteitek és benyomásaitok támadnak majd. Lesznek időszakok, amikor kimondottan boldogok lesztek, és olyanok is,

amelyeket próbatételek és nehézségek öveznek majd. Az Úr azonban át fog vezetni benneteket ezeken a megerősítő élményeken.

Az egyik éjjel a kisfiunk, Richard, aki szívproblémával küszködött, sírva ébredt fel. Mindketten meghallottuk. Általában mindig a feleségem kelt fel, hogy gondoskodjon a síró gyermekről. Ezúttal viszont ezt mondtam: „Majd én megyek, és megnézem.”

A betegsége miatt, amikor elkezdett sírni, a kicsi szíve nagyon gyorsan kezdett verni. Ilyenkor általában hányt is, összepiszkolva az ágyát. Azon az éjszakán szorosan magamhoz öleltem, hogy megpróbáljam lecsillapítani hevesen verő szívét, és elállítani a sírását, miközben kicseréltem a ruháját és új ágyneműt húztam fel. Mindaddig a karomban tartottam, amíg el nem aludt. Akkor még nem tudtam, hogy néhány hónappal később meg fog halni. Soha nem fogom elfelejteni, ahogy az éjszaka közepén a karomban tartottam.

Még mindig élénken emlékszem arra a napra, amikor elhunyt. Miközben Jeanine és én kocsival hazafelé tartottunk a kórházból, lehúzódtunk az út szélére. Megöleltem őt. Mindketten sírtunk, de tisztában voltunk azzal, hogy a templomban kötött szövetségeknek köszönhetően a fiunk velünk lesz a fátyolon túl. Ettől egy kicsit könnyebben tudtuk feldolgozni az elvesztését.

Jeanene kedvessége számos értékes dolgot tanított meg nekem. Én annyira éretlen voltam, ő pedig annyira fegyelmezett és lelki beállítottságú. A házasság ideális környezetet teremt az önzés vagy az énközpontúság legyőzésére. Úgy vélem, hogy a tanácsnak, miszerint fiatalon köss házasságot, az egyik oka az, hogy így nem fogsz olyan helytelen jellemvonásokat kialakítani, amelyeken nehéz változtatni.

Sajnálom azokat a férfiakat, akik még nem döntöttek úgy, hogy megke- resik az örökkévaló társukat, és szívből sajnálom azokat a nőtestvéreket, akiknek még nem volt lehetőségük a házasságra. Néhányan úgy érez- hetitek, hogy magányosak vagytok és senki sem becsül meg titeket, és nem látjátok, miként lenne lehetsé- ges számotokra, hogy részesüljete a házasság, a gyermekek vagy egy saját család adta áldásokban. Az Úr által minden lehetséges, Ő pedig minden ígérését betartja, az Ő prófétáit pedig arra inspirálja, hogy ezt ki is jelentsék. Az örökkévalóság hosszú idő. Legyen hitetek ezekben az ígéretekben, és éljeteztek érdemesen rájuk, hogy az Ő saját idejében az Úr valóra váltsa azo- kat az életetekben. Minden bizonytal el fogtok nyerni minden olyan áldást, melyre érdemesek vagytok.

Kérlek, bocsássátok meg nekem, hogy drága feleségemről, Jeanene-ről beszélek, de mi örökkévaló család va- gyunk. Ő mindig ragyogott az örömtől, ami sokszor a mások szolgálatából fakadt. Még akkor is, amikor már nagyon beteg volt, minden reggel arra kérte Mennyei Atyját, hogy vezesse el őt va- lakihez, akinek segíthet. Ez az őszinte esdeklés újra és újra válasza talált. Sokaknak a terhét megkönnyítette, és sokak életét ragyogóbbá tette. Állan- dóan részesült annak áldásában, hogy az Úr által irányított eszköz lehetett.

Tudom, mit jelent Mennyei Atyánk egy olyan leányát szeretni, aki méltó- ságteljesen és odaadóan élt, igazlelkű női mivoltának teljes, nőies ragyogásá- val. Biztos vagyok abban, hogy amikor a jövőben majd újra látom őt a fátylon túl, mindketten rá fogunk jönni, hogy még inkább szeretjük egymást. Sokkal jobban fogjuk becsülni egymást annak köszönhetően, hogy a fátylon egy ideig elválasztott bennünket. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: D. Todd Christofferson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

„A kiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem”

A dorgálás elviselésének élménye is csiszolhat minket, és nagyobb lelki kiváltságokra készíthet fel bennünket.

Mennyei Atyánk sokat vár el tőlünk. Ezen elvárásokat Fia, Jézus Krisztus által fejezte ki a következő szavakkal: „Azt akarom tehát, hogy legyetek tökéletesek, éppen úgy, ahogyan én, vagy Atyá- tok, aki a mennyben van, tökéletes” (3 Nefi 12:48). Szeretne szentté tenni bennünket, hogy celesztális dicső- ségünk legyen, és az Ő jelenlétében élhessünk (lásd T&S 88:22 és Mózes 6:57). Ismeri a követelményeket, ezért, hogy lehetővé tegye a változásunkat, parancsolatokat és szövetségeket, a Szentlélek ajándékát, valamint a leg- fontosabbat, az Ő szeretett Fia engesz- telését és feltámadását adja nekünk.

Isten célja mindezzel az, hogy az Ő gyermekeiként megtapasztalhassuk a legnagyobb örömet, hogy örökre Vele lehessünk, és akár olyanokká váljunk, mint Ő maga. Néhány évvel ezelőtt Dallin H. Oaks elder a következőket mondta: „Ezekből a tanításokból arra következtethetünk, hogy a végső ítélet nem csupán a jó és a rossz cseleke- detek teljes kiértékelése – azé, amit

tettünk, hanem tetteink és gondolai- naink végső hatásának az elismerése – azé, akivé *váltunk*. Senki esetében nem elég a dolgok pusztá elvégzése. Az evangélium parancsolatai, szer- tartásai és szövetségei nem betétek listáját alkotják, melyekre szükség van valamely mennyei számlán. Jézus Krisztus evangéliuma olyan terv, mely megmutatja nekünk, hogyan váljunk azzá, akivé Mennyei Atyánk szeretné, hogy váljunk.”¹

Sajnálatos módon a modern ke- reszténység nem ismeri el, hogy Isten bármilyen valós elvárást is támasztana a Benne hívőknek, inkább egyfajta ko- mornyikként tekintenek rá, aki „ami- kor szólítják, kielégíti szükségleteiket”, vagy mintha egy lélekgyógyász lenne, akinek az a dolga, hogy segítsen az embereknek „jó érzésekkel lenni önmaguk iránt”². Ez egy olyan vallási szemlélet, mely „még látszólag sem próbálja meg megváltoztatni az embe- rek életét”³. Ezzel ellentétben egy író kijelenti, hogy „a héber és keresztény szentírásokban bemutatott Isten nem

csupán elkötelezettségünket, hanem az egész életünk alárendelését kívánja. A Biblia Istene az étellel és a halállal törődik, nem pedig a kedvességgel, és áldozatkész szeretettel, nem pedig erőtlen közönyösséget követel.”⁴

Most egy konkrét hozzáállásról és gyakorlatról szeretnék beszélni, melyet alkalmaznunk kell ahhoz, hogy eleget tehesünk Mennyei Atyánk magas elvárásainak. Ez pedig nem más, mint készségesen elfogadni a helyreigazítást, sőt törekedni arra. A helyreigazítás létfontosságú, ha életünkben szeretnénk eljutni az „érett férfiúságra, [azaz] a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére” (Efézusbeliek 4:13). Pál ezt mondta az isteni kiigazításról és dorgálásról: „Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja” (Zsidók 12:6). Bár gyakran nehéz kitarítani, valójában örvendeznünk kell abban, hogy Isten úgy gondolja, érdemes időt és fáradságot áldozni a helyreigazításunkra.

Az isteni dorgálásnak legalább három célja van: (1) bűnbánatra ösztönözzön, (2) megtisztítson és megszenteljen bennünket, valamint (3) hogy időnként átszabja életünk haladását egy olyan irány felé, melyről Isten tudja, hogy jobb nekünk.

Vegyük csak az elsőt, a bűnbánatot, a megbocsátás és megtisztulás szükséges feltételét. Az Úr kijelentette: „A kiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg” (Jelenések 3:19). Majd ezt is mondta: „És népemnek szükségképpen fenytést kell kapnia, míg engedelmisséget nem tanul, ha szükségképpen úgy kell lennie, akkor az elszenvedett dolgok által” (T&S 105:6; lásd még T&S 1:27). Egy utolsó napi kinyilatkoztatásban az Úr megparancsolta négy rangidős egyházi vezetőnek (ahogyan nekünk is megparancsolhatja), hogy tartsanak bűnbánatot, mivel nem megfelelően

tanították gyermekeiket „a parancsolatok szerint”, és mert nem voltak elég szorgalmasak és gondosak az otthonaikban (lásd T&S 93:41–50). A Mormon könyvében Járed fivére akkor bánta meg bűneit, amikor az Úr egy felhőn állva „három órán keresztül beszélt [vele], és megfenyítette őt, mivel nem emlékezett rá, hogy szólítsa az Úr nevét” (Ether 2:14). Mivel annyira készségesen reagált erre a súlyos dorgálásra, Járed fivérének később megadatott az a kiváltság, hogy láthassa és utasításokat kaphasson a földi élet előtti Megváltótól (lásd Ether 3:6–20). A bűnbánat Isten dorgálásának gyümölcse, mely igazlelkűséghez vezet (lásd Zsidók 12:11).

Bűnbánatunk serkentésén túl, a dorgálás elviselésének élménye is csiszolhat minket, és nagyobb lelki kiváltságokra készíthet fel bennünket. Az Úr ezt mondta: „Népemet minden dologban próbára kell tenni, hogy felkészülhessenek azon dicsőség elnyerésére, amit nekik tartogatok, még hozzá Sion dicsőségére; és aki nem viseli el a fenytést, az nem méltó a királyságomra” (T&S 136:31). Egy másik alkalommal ezt mondta: „Mert mindazokat, akik nem viselik el a fenytést, hanem megtagadnak engem, nem lehet megszentelni” (T&S 101:5; lásd még Zsidók 12:10). Ahogan Paul V. Johnson elder mondta ma reggel, óvatosnak kell lennünk, nehogy megtagadjuk azon dolgok megtételét, melyek segítenek mennyei természetünk elnyerésében.

Alma követői megalapították Sion közösségét Héliában, azután

azonban fogságba kerültek. Kissé ellentmondásos ugyan, mivel nem szolgáltak rá szenvedésükre, a feljegyzés azonban így szól:

„Mindazonáltal az Úr jónak látja, hogy megfegyvelje a népét; igen, próbára teszi a türelmüket és a hitüket.

Mindazonáltal – aki belé helyezi bizalmát, az felemeltetik az utolsó napon. Igen, és így volt ez ezzel a néppel” (Móziás 23:21–22).

Az Úr megerősítette őket, és terheiket annyira megkönnyítette, hogy azokat már alig érezték magukon, majd pedig idővel kiszabadította őket (lásd Móziás 24:8–22). Hitük mérhetetlenül megerősödött a tapasztalataik által, utána pedig egy különleges köteléket élvezhettek az Úrral.

Isten egy másfajta dorgálást vagy helyreigazítást is használ, hogy egy olyan jövőhöz vezéreljen bennünket, melyet most még nem tudunk elképzelni, de amiről tudja, hogy jobb lesz nekünk. Hugh B. Brown elnök, a Tizenkettek és az Első Elnökség korábbi tagja, egy személyes példát osztott meg ezzel kapcsolatban. Elmesélte, hogy sok évvel azelőtt megvett egy lepusztult farmot Kanadában. Az ingatlan takarítása és helyrehozatala közben egy ribizlibokorra akadt, mely már két méteres volt, mégsem hozott gyümölcsöt, így könyörtelenül visszametszette, és csupán rövid csonkokat hagyott rajta. Ezután látta, amint mindegyik apró csonkon egy csepp nedv jelent meg, mint a bokor könnyezett volna, és szinte hallotta, hogy ezt mondja neki:

„Hogy tehetted ezt velem? Olyan csodásan nagyra nőtem..., most pedig visszavágsz engem? A kertben lévő összes növény most le fog nézni engem. [...] Hogy tehetted ezt velem? Azt hittem, hogy te vagy itt a kertész.”

Brown elnök így válaszolt: „Tudod, kis ribizlibokrom, én vagyok itt a kertész, és tudom, hogy mivé akarom, hogy válj. Nem azt akartam, hogy gyümölcsfa vagy árnyékot adó fa legyél. Azt akarom, hogy ribizlibokor legyél. Egy nap pedig, kis bokrom, amikor tele leszel gyümölcssel, azt fogod nekem mondani: »Köszönöm, kertészem, hogy eléggé szeretted ahhoz, hogy megmetssz...«”

Évekkel később Brown elnök a kanadai hadsereg törzstisztjeként Angliában szolgált. Amikor egy előljáró parancsnok megsérült a harc során, Brown elnököt tábormoknak nevezték ki, majd Londonba hívták. Azonban annak ellenére, hogy tökéletesen megfelelt az előléptetés feltételeinek, mégis megtagadták tőle, mivel mormon volt. A vezérezredes tömören ezt mondta: „Megérdemli az előléptetést, de nem adhatom magának.” Mindaz, amiben Brown elnök tíz éven át reménykedett, amiért imádkozott és amire készült, egy pillanat alatt elérhetetlenné vált egy nyilvánvaló diszkrimináció miatt. Történetét folytatva Brown elnök így emlékezett vissza:

„Felszálltam a vonatra, és megtört szívvel, lelkemben pedig keserűséggel indultam el visszafelé. [...] Amikor a sátramhoz értem, sapkámat az ágyamra dobtam, majd összeszorított ökleimet az ég felé rázva ezt mondtam: »Istenem, hogy tehetted ezt velem? Mindent megtettem, hogy megfeleljek. Nincs semmi, amit ne tettem volna meg, vagy amit meg kellett volna, de mégsem tettem meg. Hogy tehetted ezt velem?« Elöntött a keserűség.

Ezután egy hangot hallottam, mely már nagyon ismerős volt. Saját hangom volt, és ezt mondta: »Én vagyok itt a kertész. Én tudom, hogy mit kell tenned.« A keserűség elhagyta lelkemet, térdre borultam az ágyam mellett, és bocsánatért esedeztem a hálátlanságom miatt. [...]

Most pedig, 50 évvel később, [Istenre] emelve tekintetem ezt mondom: »Köszönöm, Kertészem, hogy megmetszettél, hogy szeretted annyira, hogy fájdalmat okozz nekem.«⁵

Isten tudta, hogy Hugh B. Brownnak mivé kellett válnia, és ehhez mi-nek kellett történnie. Útját pedig úgy igazította az Úr, hogy felkészítse a szent apostolságra.

Ha őszintén vágyunk és törekszünk arra, hogy megfeleljünk Mennyei Atyánk magas elvárásainak, Ő gondoskodni fog arról, hogy megkapjuk a szükséges segítséget, akár vigasz, akár megerősítés, akár pedig dorgálás

formájában. Ha nyitottak vagyunk rá, a szükséges helyreigazítás számos módon és számos forrásból fog érkezni. Jöhet ima útján is, miközben Isten a Szentlelken keresztül elménkhez és szívünkhöz szól (lásd T&S 8:2). Érkezhet olyan imák formájában, melyekre nemleges, vagy az elvárttól eltérő választ kapunk. Dorgálásban akkor is részünk lehet, amikor a szentírások olvasása közben azok emlékeztetnek bennünket hiányosságainkra, engedetlenségünkre, vagy egyszerűen csak elhanyagolt dolgokra.

Helyreigazítás mások által is érkezhethet, különösen azoktól, akiket Isten sugalmaz a boldogságunk elősegítésére. Az ősi időkhez hasonlóan napjainkban is apostolok, próféták, pátriárkák, püspökök és mások lettek az egyházba helyezve „a szentek tökéletesbbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére” (Efézusbeliek 4:12). Talán ezen a

konferencián is elhangzik néhány dolog, amely bűnbánatra vagy változásra szólít titeket, s melyek, ha megszívlelitek azokat, magasabb szintre emelnek benneteket. Az egyház tagjaiként egymásnak is segíthetünk. A Szabadító többek közt ezért alapította az egyházat. Még ha olyan emberektől is kapunk rosszindulatú kritikát, akiket nem nagyon érdeklünk vagy akik nem szeretnek bennünket, hasznos lehet, ha elegendő szelídség gyakorlásával kiválogatjuk belőle azt, ami esetleg a javunkra válhat.

Helyreigazítás, mely remélhetőleg gyengéd, házastársunktól is érkezhetsz. Richard G. Scott elder, aki az imént szólt hozzánk, emlékszik egy alkalomra, amikor házassága korai szakaszában felesége, Jeanene azt tanácsolta neki, hogy nézzen az emberek szemébe, amikor hozzájuk beszél. „Mindig a padlóra, a plafonra az ablakra, mindenfelé nézel, de soha nem a szemükbe” – mondta. Ő pedig megszívlelte e gyengéd dorgálást, mely sokkal hatékonyabbá tette az emberekkel való kommunikációját és munkáját. Mivel jómagam is szolgáltam teljes idejű misszionáriusként Scott elnök irányítása alatt, tanúsíthatom, hogy a beszélgetések során ő valóban egyenesen a másik fél szemébe néz. Azt is hozzátenném, hogy amikor valakinek

helyreigazításra van szüksége, egy ilyen nézés nagyon átható lehet.

A szülők is képesek rá és kötelességük is helyreigazítani, sőt meg is dorgálni gyermekeiket, hogy azok ne sodródjanak a könyörtelen gonosz és az ő követői karmaiba. Boyd K. Packer elnök megfigyelte, hogy amikor egy ember, akinek lehetősége lenne helyreigazítani egy másikat, nem teszi ezt meg, akkor saját magából indul ki. Emlékezzetek arra, hogy a feddésnek kellő időben, élesen és világosan kell megtörténnie, „amikor a Szentlélek arra készlet; azután pedig fokozott szeretetet mutatva az iránt, akit megfeddtél, nehogy ellenségének tartson téged” (T&Sz 121:43).

Ne feledjük, hogy ha ellenszégülünk mások helyreigazításának, előfordulhat, hogy többé már nem fognak élni ezzel a mi javunkra, bármennyire is szeretnek bennünket. Ha sorozatosan figyelmen kívül hagyjuk egy szerető Isten feddését, akkor Ő is eláll attól. Ezt mondta: „Lelkem nem bajlódik mindig az emberrel” (Ether 2:15). A helyreigazításnak végső soron belülről kell kiindulnia – saját magunkat kellene helyreigazítanunk. Az egyik mód, amely által szeretett munkatársunk, a néhai Joseph B. Wirthlin elder olyan tiszta és alázatos szolgává vált, az volt, hogy minden feladat és

megbízatás során kielemezte saját teljesítményét. Azon vágya miatt, hogy Isten kedvében járjon, elkötelezetten vizsgálta, hogy mit tehetett volna jobban, majd szorgalmasan átültette a gyakorlatba a tanult leckéket.

Mindannyian eleget tudunk tenni Isten magas elvárásainak, akármilyen képességekkel vagy tehetséggel is rendelkezünk. Moróni ezt mondta: „...ha minden istentelenségtől megtartóztatjátok magatokat, és teljes lelketekkel, elmétekkel és erőtökkel szeretitek Istent, akkor elegendő számotokra a kegyelme, hogy kegyelme által tökéletesek lehessetek Krisztusban” (Moróni 10:32). A mi részünkről egy szorgalmas és elkötelezett erőfeszítés az, ami életre hívja ezt a felhatalmazó kegyelmet. Egy olyan erőfeszítés, melyhez minden bizonnal hozzátartozik, hogy alávessük magukat Isten dorgáló kezének, valamint hogy őszinte és feltétlen bűnbánatot tartunk. Imádkozunk hát az Ő szeretetteljes helyreigazításáért.

Isten tartson meg benneteket, miközben arra törekedtek, hogy megfeleljetek az Ő magas elvárásainak, és adja meg nektek az utána természetesen következő boldogságot és békességet. Tudom, hogy mindannyian eggyé válhatunk Istennel és Krisztussal. Alázattal és magabiztossággal teszem bizonyosságomat Mennyei Atyánkról és Szeretett Fiáról, valamint az Általuk elérhető örömteli lehetőségeinkről. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Dallin H. Oaks: A kihívás, hogy váljunk valakivé. *Liahóna*, 2001. jan. 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church* (2010), 17.
3. Dean, *Almost Christian*, 30; see also Christian Smith and Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005), 118–71.
4. Dean, *Almost Christian*, 37.
5. Hugh B. Brown, “The Currant Bush,” *Liahona*, Mar. 2002, 22, 24.

Írta: Carl B. Pratt elder
a Hetvenektől

Az Úr áldásainak legjava

Ha hűen fizetjük a tizedünket, az Úr megnyitja az egek csatornáit, és áldásai legjavát árasztja ránk.

Hálás vagyok azokért az igazlelkű ősökért, akik már jóval azelőtt tanították gyermeiknek otthon az evangéliumot, hogy formailag lettek volna családi esték. Anyai nagyszüleim Ida Jespersen és John A. Whetten voltak. Mexikóban, a chihuahuai Colonia Juárez kis közösségében laktak. A Whetten gyermekek nevelés és a szüleik példája által is tanultak.

Nehéz idők jártak Mexikóban az 1920-as évek elején. Épp csak véget ért a véres forradalom. Kevés pénz volt használatban, leginkább ezüstérmék. Az emberek főként cserekereskedelmet folytattak, akár árucikkek és szolgáltatások között is.

Egy nyárvégi napon John nagyapa azzal jött haza, hogy nyélbe ütött egy üzletet, melyért 100 pezó értékű ezüstpénzt kapott. A pénzt Idának adta, azzal az utasítással, hogy a gyermekek közelgő iskolai költségeit kell fedeznie.

Ida hálás volt a pénzért, de emlékeztette Johnt, hogy egész nyáron nem fizettek tizedet. Nem volt ugyan készpénz bevételük, de Ida felhívta rá a figyelmét, hogy az állatok adtak húst, tojást és tejet. Kertjükben rengeteg gyümölcs és zöldség termett, és voltak

olyan csereüzleteik, amelyek során pénz nélkül árucikkekhez jutottak. Ida azt javasolta, hogy a pénzt adják oda a püspöknek, a tizedüket fedezve ezzel.

John kissé csalódott volt, mivel a készpénz sokat segített volna a gyermekek iskoláztatásában, azonban készségesen egyetértett azzal, hogy ki kell fizetniük a tizedüket. A nehéz erszényt elvitték a tizedhivatalba, és rendezték a püspökkel.

Nem sokkal később hírt kaptak róla, hogy a következő héten érkezni fog egy Hord nevű úr, gazdag üzletember az Egyesült Államokból, jó néhány emberrel együtt, és pár napig halászni és vadászni fognak a hegyekben.

John nagyapa a Colonia Juáreztól nem messze található vasútállomáson várta őket. Vitt magával egy sor felnyergelt lovat, és a szükséges teherhordó állatokat, hogy csomagjaikat és a tábori felszerelésüket a hegyekbe szállítsák. A következő hét folyamán kalauza volt az embereknek, ellátta a tábor és az állatokat.

A hét végén az emberek visszatértek a vasútállomáshoz, hogy vonatra szállva visszamenjenek az Egyesült Államokba, Johnnak pedig kifizették

a munkáját, és az egyéb költségek fedezésére adtak neki egy erszény ezüstpezót. Miután Johnt és embereit kifizették, John a maradék pénzt átadta Hord úrnak, aki meglepődött, mert nem számított rá, hogy marad pénz. Alaposan kikérdezte Johnt, hogy minden költséget fedezett-e, és azt a választ kapta, hogy az út minden költsége ki lett fizetve, és ez a pénz megmaradt.

Megszólalt a vonatfűtő, Hord úr menni készült, de egy pillanatra visszafordult, és odadobta Johnnak a nehéz pénzzel teli erszényt. „Tessék, vidd haza a fiaidnak!” – mondta. John elkapta az erszényt, és visszament Colonia Juárezbe.

Amikor azon az estén vacsora után összegyűlt a család, hogy meghallgassa az út történeteit, Johnnak eszébe jutott az erszény, elővette és az asztalra tette. John azt mondta, nem tudja, mennyi pénz van benne, így hát a móka kedvéért az asztalon üritették ki – jó kis kupac lett belőle, és amikor megszámlolták, látták, hogy pontosan 100 pezó ezüstpénz van ott. Természetesen hatalmas áldásnak bizonyult, hogy Hord úr eljött erre az útra. John és fiai is jó pénzt kerestek, a megmaradt 100 pezó pedig arra emlékeztette őket, hogy egy héttel korábban pontosan ennyi tizedet fizettek be. Lehet, hogy valaki ezt véletlen egybeesésnek vélné, de a Whetten család számára egy világos lecke volt az Úrtól arra, hogy Ő emlékszik a hűséges tizedfizetőknek tett ígéreteire.

Gyermekként imádtam ezt a történetet, mert volt benne lovastábor a hegyekben, vadászat és halászat. De azért is szerettem, mert megtanítja nekünk, hogy ha engedelmeskedünk a parancsolatoknak, akkor áldottak leszünk. Számos tanulságot levonhatunk a tizedfizetésről ebből a történetből.

Először is, észrevehetitek, hogy a

tizedfizetés ez esetben nem kapcsolódott a pénzbevétel összegéhez. A Whetten család úgy döntött, hogy az első pénzbevételüket tizedfizetésre fordítják, mert állataik, valamint termékeny gyümölcs- és zöldségeskertjük révén jól éltek. Nyilvánvalóan az Úr adósainak érezték magukat áldásaik miatt.

Ez az Úr szavainak jelentéstartamára emlékeztet minket, amikor azt kérdezi: „Avagy az ember csalhatja-e az Istent? ti mégis csaltatok engem”. Mire az emberek megkérdezik: „Mivel csalunk téged?” Az Úr pedig mennydörgés hangján válaszol: „A tizeddel és az áldozni valóval” (Malakiás 3:8). Igen, testvéreim, ahogyan John és Ida Whetten felismerte azon az évtizedekkel ezelőtti nyáron, mi is mindannyian adósai vagyunk az Úrnak. Ne érjen minket az a vád, hogy meglopjuk Istent! Legyünk tisztességesek, és fizessük ki adósságainkat az Úrnak! Ő csupán a tíz százalékot kéri. Ha feddhetetlenül kifizetjük az Úrnak, amivel tartozunk neki, az segít, hogy felebarátainkkal is becsületesek legyünk.

A következő dolog, ami kitérünk

a történetből, hogy nagyszüleim a családjuk anyagi nehézségei ellenére is fizettek tizedet. Ismerték az Úr parancsolatát, magukra vonatkoztatták a szentírásokat (lásd 1 Nefi 19:23–24), és engedelmeskedtek a törvénynek. Az Úr mindenkitől, egész népétől ezt várja el. Elvárja tőlünk, hogy fizessünk tizedet, nem a bőségünkből, nem a családi költségvetés „maradékából”, hanem az ősi parancsolat értelmében bevételünk „zsengejéből”, legyen az kevés vagy sok. Az Úr azt parancsolta: „ne késlekedjél” az elsőszülött és a zsengek felajánlásával (2 Mózes 22:29). Személyes tapasztalatom, hogy a hűséges tizedfizetés legbiztosabb módja az, hogy amint bevételhez jutok, fizetek. Tulajdonképpen ezt találom az egyetlen módnak.

Whetten nagyszüleim példájából megtanulhatjuk, hogy a tizedfizetés igazából nem pénz, hanem hit kérdése – az Úrba vetett hité. Ő áldásokat ígér nekünk, ha betartjuk a parancsolatait. Nyilvánvaló, hogy John és Ida Whetten nagy hitet tanúsított a tizedfizetésben. Mutassuk ki mi is az Úrba vetett hitünket azzal, hogy

fizetjük a tizedünket! Fizessük rögtön, fizessük becsületesen! Tanítsuk meg gyermekeinknek a tizedfizetést, akár a zsebpénzükön vagy más bevételükön, majd vigyük el őket a tizedrendezésre, hogy lássák példánkat és az Úr iránti szeretetünket!

Az is előfordulhat, hogy félreértelmezzünk valamit a nagyszüleim történetében. Arra a következtetésre juthatunk, hogy mivel pénzben fizetünk tizedet, az Úr mindig pénzzel áld meg minket. Gyermekeként hajlottam rá, hogy ezt gondoljam. Azóta viszont megtanultam, hogy ez nem szükségszerűen van mindig így. Az Úr áldásokat ígér azoknak, akik fizetik a tizedüket. Megígéri nekik, hogy megnyitja az eget csatornáit, és olyan bőséges áldást áraszt ránk, hogy nem is lesz elég hely annak befogadására (lásd Malakiás 3:10). Tanúbizonyosságot teszek arról, hogy Ő eleget tesz az ígéreteinek, és ha hűségesen fizetjük a tizedünket, akkor nem szűkölködünk az élethez szükséges dolgokban, azonban gazdagságot nem ígér nekünk. Nem a pénz és a bankszámlák jelentik áldásai legjavát.

Bölcsességgel áld meg minket, hogy kezelni tudjuk korlátozott anyagi áldásainkat, olyan bölcsességgel, amely lehetővé teszi számunkra, hogy bevételünk 90 százalékából jobban éljünk, mint a 100 százalékából. Így a hithű tizedfizetők megértik az előrelátó életet, és hajlamosabbak önellátóbbak lenni.

Most már értem, hogy az Úr áldásainak legjava lelki áldásokat jelent, amelyek gyakran kapcsolódnak a családhoz, a barátokhoz és az evangéliumhoz. Úgy tűnik, gyakran azzal áld meg, hogy különlegesen fogékonnyak vagyunk a Szentlélek hatására és útmutatására, különösen a házasság és a gyerekneveléshez hasonló családi ügyek terén. Ez a lelki fogékonyság segíthet nekünk abban, hogy az összhang és a békesség áldásait élvezzük otthon. James E. Faust elnök felvetette, hogy „a tizedfizetés kiváló biztosíték a válás ellen” (Tedd gazdagabbá a házasságodat! *Liahóna*, 2007. ápr. 5.).

A tizedfizetés segít nekünk, hogy engedékeny és aláztos szívvel tegyünk szert, valamint hálás szívvel, amely hajlik rá, hogy „minden dologban [elismerje] a kezét” (T&Sz 59:21). A tizedfizetés nagylelkű és megbocsátó szívvel táplál bennünk, adakozó szívet, amely telve van Krisztus tiszta szeretetével. Az Úr akaratának alávetett engedelmes szívvel buzgón mások szolgálatára és megáldására fogunk törekedni. A rendszeres tizedfizetők hite megerősödik az Úr Jézus Krisztusban, és erős, maradandó bizonyosságra tesznek szert evangéliumáról és egyházáról. Ezen áldások egyike sem pénzületi vagy anyagi, de bizony ezek alkotják az Úr áldásainak legjavát.

Tanúbizonyosságot teszek arról, hogy ha hűen fizetjük a tizedünket, az Úr megnyitja az egek csatornáit és áldásai legjavát árasztja ránk. Jézus Krisztus nevében, amen. ■

Írta: Lynn G. Robbins
a Hetvenektől

Milyen embereknek kell hát lennetek?

Legyetek sikeresek a krisztusi tulajdonságok kifejlesztésére irányuló erőfeszítéseitekben, hogy megjelenésetek az Ő képmását, viselkedésetek pedig az ő jellemvonásait tükrözze.

A „lenni vagy nem lenni?” tulajdonképpen egy kitűnő kérdés.¹ A Szabadító ezt a kérdést sokkal mélyebb értelemben tette fel, így létfontosságú elvi kérdéssé tette mindannyiunk számára: „Milyen embereknek kell hát lennetek? Bizony mondom nektek, hogy éppen olyanok, amilyen én *vagyok*” (3 Nefi 27:27; kiemelés hozzáadva). A *lenni* ige jelen idejű, egyes szám első személyű alakja a *vagyok*. Arra hív minket, hogy vegyük fel magunkra az Ő nevét és az Ő természetét.

Ahhoz, hogy olyanná váljunk, mint Ő, azokat a dolgokat is kell *tennünk*, amiket Ő *tett*: „Bizony, bizony mondom nektek, ez az én evangéliumom; és tudjátok, hogy milyen dolgokat kell *megtennetek* az én egyházamban; mert azokat a cselekedeteket, melyeket engem *tenni* láttatok, nektek is azokat kell *megtennetek*” (3 Nefi 27:21; kiemelés hozzáadva).

A *lenni* és a *tenni* igék elválaszthatatlanok. Egymástól kölcsönösen függő tanokként megerősítik és előmozdítják egymást. Például a hit imára ösztönöz, az ima pedig megerősíti a hitünket.

A Szabadító gyakran hívta képmutatóknak azokat, akiknek a *cselekedetei* jók voltak ugyan, de a *lelkületük* nem: „Ez a nép ajkaival tisztel engem, a szívök pedig távol van tőlem” (Márk 7:6). A *tenni* a *lenni* nélkül, vagyis annak látszani, amik nem vagyunk, képmutatás vagy színlelés.

Ez fordítva is igaz, hiszen a *lenni* a *tenni* nélkül is érvénytelen, csakúgy mint „a hit is, ha cselekedetei nincsenek, *megholt* ő magában” (Jakab 2:17; kiemelés hozzáadva). Ha csupán *vagyunk*, de nem *teszünk* semmit, az önámítás – elhisszük, hogy jók vagyunk, azért mert jók a szándékaink.

A *tenni* a *lenni* nélkül (azaz a képmutatás) hamis képet mutat másoknak, a *lenni* a *tenni* nélkül pedig önmagunknak fog hamis képet mutatni.

A Szabadító megfeddte az írástudókat és a farizeusokat a képmutatásukért: „Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert [tizedet fizettek] a mentá[ból], a kapor[ból] és a kömény[ből] – ez valami, amit *tettek* –, és elhagyjátok a mik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az irgalmasságot és a hívséget” (Máté 23:23). Azaz

más szóval, elbuktak abban, hogy azok *legyenek*, akiknek lenniük kellett volna.

Mindamellet, hogy elismerte a *tenni* fontosságát, a Szabadító a *lenni* részt nevezte a „nehezebb” dolognak. E nagyobb fontosságú részt a következő példák is jól szemléltetik:

- A keresztlő vízbe belépés az, amit *teszünk*. A *lenni*, amelynek követnie kell a cselekvést, a Jézus Krisztusba vetett hit, és a hatalmas szívbeli változás.
- Az úrvacsorából való vétel valami, amit *teszünk*. Az azonban, hogy érdemesek is *legyünk* arra, már egy sokkal fontosabb rész.
- A papságba történő elrendelés egy *tett*. A nehezebb dolog azonban a papság hatalma, amely „az igazság tantétele[ín]” alapszik (T&Sz 121:36), vagyis ez a *lenni* rész.

Sokan szoktunk listát írni a *tennivalókról*, ami emlékeztet az elvégzendő dolgokra. *Lennivalókról* azonban csak ritkán készítenek listát az emberek. Miért? A *tennivalók* olyan tevékenységek, vagy események, melyeket ki lehet pipálni, amikor *megtörténtek*. A *lenni* részt azonban soha nem lehet késznek jelölni. A *lennivalók* mellé nem lehet pipát tenni. Elvihetem a feleségemet egy kellemes péntek esti randevúra, mely egy *tennivaló*. Jó férjnek *lenni* azonban nem egy esemény; természetem, jellemem részének kell *lennie*, vagyis annak, aki vagyok.

Vagy szülőként mikor tudok *készként* kipipálni egy gyermeket? Jó szülővé *válni* egy véget nem érő feladat. Ahhoz pedig, hogy jó szülők legyünk, az egyik legfontosabb dolog, hogy megtanítsuk gyermekeinket arra, hogy egyre inkább olyanok *legyenek*, mint a Szabadító.

A krisztusi *lennivalók* nem láthatók, de motiváló erőként állnak a *tetteink* mögött, melyek pedig már láthatóak. Például, amikor egy szülő a gyermekét járni tanítja, látjuk a szülőt *megtenni* bizonyos dolgokat, úgy mint a gyermek dicsérete vagy támogatása. E *cselekedetek* fedik fel szívük láthatatlan szeretetét, valamint a gyermekük jövőjébe vetett láthatatlan hitüket és reményüket. Erőfeszítéseik nap mint nap folytatódnak, melyek a *lennivalók* listáján a láthatatlan türelmet és szorgalmat bizonyítják.

Mivel a *lenni*-ből ered a *tenni*, és ez motiválja a *cselekvést* is, a *lenni* tanítása hatékonyabban fejleszti a viselkedést, mint a *tenni*-re való összpontosítás.

Amikor a gyerekek rosszkodnak, vagy mondjuk veszekednek egymással, gyakran rossz irányultsággal fegyelmezzük: a *cselekvést* vagyis a látottakat vesszük figyelembe. A *cselekvésük* – a viselkedésük – azonban csupán a szívükben lévő láthatatlan motiváció tünete. Feltehetjük magunknak a kérdést: „Milyen jellemvonások – amennyiben a gyermek megérti azokat – tudnák a jövőben helyreigazítani az ilyen viselkedést? Legyünk türelmesek és megbocsátóak, amikor bosszankodunk? Szeressünk és legyünk béketeremtők? Viseljünk felelősséget a tetteinkért és ne másokat hibáztassunk?”

Hogyan tudják a szülők megtanítani gyermekeiknek ezeket a tulajdonságokat? Soha nem lesz jobb lehetőségünk krisztusi tulajdonságokat tanítani a gyermekeinknek, mint amikor fegyelmezzük őket. A *fegyelmezés* szó ugyanabból a latin szótövből ered, mint a *tanítvány* szó, és magában foglalja az általunk gyakorolt türelmet és tanítást. Nem szabad haraggal végezni. Amikor fegyelmezzük, azt a Tan és a szövetségek 121. szakaszában leírtak

szerint lehet és kell tennünk: „meggyőzéssel, hosszútűréssel, gyengédséggel és szelídséggel, és színleletlen szeretettel; kedvességgel és színtiszta tudással” (41–42. versek). Ezek mind olyan krisztusi *lennivalók*, melyeknek lényünk részét kell képezniük, mind annak, amik *vagyunk* szülőkként és Krisztus tanítványaként.

Fegyelmezés által a gyermek a következményekből is tanul. Ilyen pillanatokban hasznos, ha a negatív élményeket pozitívvá ellensúlyozzuk. Ha a gyermek bevallja a helytelen cselekedetét, dicsérjük meg a bátorságáért, hogy be merte vallani. Kérdezzük meg tőle, hogy mit tanult a hibájából vagy a vétségéből, ami majd lehetőséget ad számunkra, és ami még fontosabb, a Lélek számára, hogy megérintse és tanítsa a gyermeket. Amikor a Lélek által tanítunk a gyermekeknek egy tant, annak hatalmában áll majd idővel az egész természetüket – *lényüket* – átformálni.

Alma is felfedezte ugyanezt az alapelvet, miszerint „az ige prédikálása nagy valószínűséggel igazságos dolgok *megtételére* vitte rá az embereket – igen, erősebb hatása volt az emberek elméjére, mint a kard” (Alma 31:5; kiemelés hozzáadva). Miért? Mivel a kard csupán egy fenyítő magatartásra – *cselekvésre* – összpontosított, míg az ige prédikálása az emberek természetét formálta át abból, akik *voltak*, azzá, akivé *válhattak*.

Egy aranyos és engedelmes gyermek a szüleit csak a szülői mivolt alaptanfolyamára íratja be. Ha azonban egy olyan gyermekkel vagytok megáldva, aki a türelmeteket már sokadszorra tette próbára, akkor már a haladó szinten vagytok. Ahelyett, hogy azon gondolkodtok, hogy vajon mit tehetetek rosszul a földi életek előtt, amivel ezt kiérdemeltétek, inkább áldásként tekintetek egy nagyobb

kihívást jelentő gyermekre, aki lehetőséget ad arra, hogy Istenhez még inkább hasonlóbbá váljatok. Vajon melyik gyermek fogja a türelmeteket, hosszútűréseteket és más krisztusi tulajdonságokat leginkább próbára tenni, fejleszteni és csiszolni? Lehet, hogy erre a gyermekre legalább akkora szükségetek van, mint neki rátok?

Mindannyian hallottuk már azt a tanácsot, hogy a bűnt ítéljük el, ne a bűnöst. Hasonlóképpen, amikor a gyermekeink rosszkodnak, vigyáznunk kell, nehogy olyan dolgokat mondjunk, melyek által azt hisszük, hogy a helytelen *tetteiket velük* azonosítjuk. „Ne engedjük, hogy kudarc származzon egy cselekedetből”, mely az embert a „buta”, „lassú”, „lusta” vagy „kétbalkezes” jelzőkkel „azonosítja”.² A mi gyermekeink Isten gyermekei. Ez az ő valódi azonosságuk és lehetőségük. Az Ő terve az, hogy segítsen gyermekeinek felülkerekedni a hibáikon és vétkeiken, hogy olyaná válhassanak, mint Ő maga. A csalódást okozó viselkedést éppen ezért átmenetinek kell tekintenünk, nem állandónak; tettek, nem pedig jellemvonásnak.

Vigyáznunk kell tehát, hogy fegyelmezésünk során ne használjunk olyan állandóságra utaló kifejezéseket, mint a „te mindig...” vagy „te soha...”. Legyünk óvatosak az olyan kifejezésekkel, hogy „te soha nem vagy tekintettel az érzéseimre” vagy „miért kell mindig rád várni?”. Az ilyen kifejezések jellemvonásokként tüntethetnek fel cselekedeteket, és rossz irányba befolyásolhatják a gyermek önértékelését és önbecsülését.

Az azonosságtudat zavara akkor is kialakulhat, amikor egy gyermektől megkérdezzük, hogy mi szeretne *lenni*, amikor felnő, mintha ez azt jelentené, hogy amit valaki *tesz* a megéretté válás érdekében, az meghatározza,

hogy kivé is *lesz*. Semmilyen szakma vagy vagyontárgy ne határozza meg egy személy azonosságát vagy értékét. A Szabadító, például, alázatos ács volt, ez azonban nemigen határozta meg az életét.

Amikor segítünk a gyermekeknek felfedezni, hogy kik is ők valójában, és megerősítjük az önbecsülésüket, akkor megfelelően tudjuk értékelni a teljesítményüket vagy viselkedésüket – a *tenni* részt. Egy még ennél is bölcsőbb dolog azonban az volna, ha dicséretünk elsődlegesen a jellemükre és a hitelveikre összpontosítana – arra, *akik* ők maguk.

A sport világában gyermekeink teljesítményét – *cselekvését* – a legbölcsebb módon az olyan *tulajdonságaikon* keresztül lehet elismerni, mint az erőnlétük, kitartásuk, állhatatosságuk stb. Ezzel pedig a *lenni* és a *tenni* részt egyaránt elismerjük.

Amikor a gyermekeket megkérjük, hogy *végezzenek el* egy házimunkát, mindig keressünk módot arra, hogy a *jellemüket* dicsérjük. Például: „Annyira boldoggá tesz, amikor ilyen készsége-sen végzed a feladataidat.”

Amikor a gyermekek hazaviszik az iskolai bizonyítványukat, megdicsérhetjük őket a jó jegyeikért, de még hasznosabb és tartósabb, ha a *szorgalmukért* dicsérjük meg őket: „Minden dolgozatod jól sikerült. Te aztán tudod, hogyan győzd le a nehéz feladatokat! Büszke vagyok rád.”

Családi szentírás-tanulmányozás során keressünk és beszéljünk meg olyan példákat a jellemvonásokra, melyeket az aznapi olvasás során találtunk. Mivel a krisztusi tulajdonságok Isten ajándékai, és az Ő segítségével nem lehet őket kifejleszteni,³ imádkozzatok ezekért az ajándékokért a családokkal és egyénileg is.

Vacsoránál időnként beszéljünk e tulajdonságokról, különösen azokról, melyeket a reggeli olvasás során fedtünk fel. „Miként voltál ma jó barát? Miként mutattál könyörületet valaki iránt? Hogyan segített a hited szembenézni a mai kihívásokkal? Miként voltál megbízható? Becsületes? Nagylelkű? Alázatos?” A szentírások hemzsegek az olyan tulajdonságoktól, melyeket meg kell tanítanunk és tanulnunk.

A *lenni* rész megtanításának legfontosabb része az, hogy olyan szülei *legyünk* gyermekeinknek, mint amilyen számunkra Mennyei Atyánk. Ő a tökéletes szülő, és megosztotta velünk a szülői mivolt kézikönyvét – a szentírásokat.

Mai gondolataim zöme a szülőkhöz szólt ugyan, a tantételek azonban mindenkire vonatkoznak. Legyetek sikeresek a krisztusi tulajdonságok kifejlesztésére irányuló erőfeszítéseitekben, hogy megjelenésetek az Ő képmását, viselkedésetek pedig az ő jellemvonásait tükrözze. Így, amikor gyermekeitek és mások is érzik a szereteteteket és látják a viselkedésedeteket, az majd a Szabadítóra fogja emlékeztetni őket, és közelebb vonzza őket Hozzá. Ez az én imám és bizonyosságom, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. William Shakespeare: *Hamlet, dán királyfi*, 3. felvonás, 1. szín, 66. sor.
2. Carol Dweck, quoted in Joe Kita, “Bounce Back Chronicles,” *Reader’s Digest*, May 2009, 95.
3. Lásd *Prédikáljatók evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008), 115–116.

Írta: **Benjamín De Hoyos elder**
a Hetvenektől

Szenteknek neveztetni

Milyen áldottak vagyunk, hogy az utolsó napi szentek e közösségéhez tartozhatunk!

Drága fivéreim és nőtestvéreim, imádkozom, hogy a Szentlélek segítsen átadni üzenetemet.

A különböző cövek-, egyházközségi-, és gyülekezeti konferenciákat látogatva mindig a mélységes öröm érzése tölt el, amikor találkozom az egyház tagjaival. Azokkal, akiket az idők delén és most is szenteknek hívnak. Az a békés és szeretetteljes lelkület, melyet mindig érzek a társaságukban, segít felismernem, hogy Sion egyik cövéjében vagyok.

Bár sokuk olyan családokból származik, akik két vagy több nemzedék óta az egyház tagjai, számos új megtérten is találkozom. Őket Pál apostolnak az Efézusbeliekhez intézett szavaival köszöntjük:

„Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek,

Kik fölépítettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus” (Efézusbeliek 2:19–20).

Néhány évvel ezelőtt, amikor az egyház közönségkapcsolati részlegében szolgáltam Mexikóban, meghívtak bennünket egy rádióműsorba beszélgetni. A műsor célja az volt, hogy bemutassa a világ különböző vallásait, és beszélgessenek azokról. Kettőnket jelöltek ki, hogy képviseljük

az egyházat, és válaszoljunk a műsorban esetleg feltett kérdésekre. Jó néhány reklámszünet után, hogy rádiós zsargonnal éljek, a műsorvezető a következőket mondta: „Ma este itt van velünk két elder Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházából.” Ezután megállt egy pillanatra, majd azt kérdezte: „Miért ilyen hosszú az egyház neve? Miért nem használnak egy rövidebb, jobban eladható nevet?”

Társammal elmosolyodtunk e nagyszerű kérdésen, majd elmagyaráztuk, hogy az egyház nevét nem ember választotta. A Szabadítótól származik, ezt pedig egy prófétán keresztül

tudatta ezekben az utolsó napokban: „Mert neveztétek így egyházamat az utolsó napokban, méghozzá Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának” (T&Sz 115:4). A műsorvezető azonnal és tiszteletteljesen így reagált: „Akkor mi is örömmel fogjuk mindig így mondani.” Nem emlékszem, hány alkalommal ismételte el az egyház nevének jelentőségét, emlékszem azonban arra a csodás lelkületre, mely akkor volt jelen, amikor nemcsak az egyház nevét magyaráztuk el, hanem azt is, hogy az miként utal az egyháztagokra, az utolsó napi szentekre is.

Az Újszövetségben azt olvashatjuk, hogy Jézus Krisztus egyházának tagjait először Antióchiában nevezték keresztényeknek (lásd Cselekedetek 11:26), *egymást* azonban szenteknek hívták. Milyen nagy hatással lehetett rájuk, amikor Pál apostol a szentek polgártársainak és Isten házanépének, (lásd Efézusbeliek 2:19), majd pedig „*hivatalos szenteknek*” nevezte őket (Rómabeliek 1:7–7; kiemelés hozzáadva).

Attól függően, hogy az egyháztagok mennyire élnek az evangélium szerint, és mennyire követik a próféták

Argentína, Ushuaia

tanácsait, fokozatosan és akár észrevétlenül megszentelődnek. Az egyház azon szerény tagjai, akik naponta családi imákat tartanak és tanulmányozzák a szentírásokat, családtörténeti kutatást végeznek, valamint idejükből gyakran áldoznak a templomi szolgálatra, szentekké válnak. Ők azok, akik elkötelezték magukat az örökkévaló családok megalapítása mellett. Továbbá ők azok, akik rohanó életükből időt szakítanak azok megmentésére, akik eltávolodtak az egyháztól, és biztatják őket, hogy térjenek vissza és üljenek az Úr asztalához. Ők azok az elderek és nővérek, valamint idősebb házaspárok is, akik válaszolnak az Úr hívására, hogy misszionáriusokként szolgáljanak. Igen, fivéreim és nőtestvéreim, ők olyan mértékben szentté válnak, hogy kialakul bennük az a csodálatos, melengető érzés, melyet jószívúságnak vagy Krisztus tiszta szeretetének hívunk (lásd Moróni 7:42–48).

A szentek, vagyis az egyház tagjai, szenvedés és megpróbáltatás által is megismerik a Szabadítót. Ne feledjük, hogy még Neki is el kellett szenvednie minden dolgot. „És magára veszi a halált, hogy megoldhassa a halál kötelekeit, amelyek népét lekötözik; és magára veszi a gyengeségeiket, hogy bensője irgalommal telhessen meg, a test szerint, hogy a test szerint tudhassa, hogyan segítse meg népét a gyengeségeik szerint” (Alma 7:12).

Az elmúlt évek során számos ember, köztük saját szentjeink szenvedésének is tanúja voltam. Folyamatosan imádkozunk értük az Úr közbenjárását kérve, hogy hitük ne gyengüljön el, és türelemmel folytathassák útjukat. Nekik ismétljük el a Mormon könyvből Jákób próféta vigasztaló szavait:

„Ó akkor, szeretett testvéreim, jöjjetek az Úrhoz, a Szenthez. Emlékezzetek rá, hogy az ő ösvényei igazlelkűek. Íme, keskeny az út az ember számára,

de egyenes irányban fekszik előtte, és a kapu őrzője Izráel Szentje; és ő nem tart ott szolgát; és nincs másik út, csak a kapun keresztül; mert őt nem lehet félrevezetni, mert Úristen az ő neve.

És aki kopogtat, annak ki fogja nyitni...” (2 Nefi 9:41–42).

Nem számít, milyen körülmények, próbatételek vagy kihívások vesznek körül bennünket, a Jézus Krisztus tanáról és engeszteléséről való tudás lesz erőnk és békénk forrása – igen, testvérek, az a Lélek által nyert belső nyugalom lesz ez, melyet az Úr az Ő hithű szentjeinek ad. E szavakkal biztat bennünket: „Békességemet adom néktek... Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, se ne féljen” (János 14:27).

Sok éve vagyok már tanúja az egyháztagnak hithűségének. Azokról az utolsó napi szentekről beszélek, akik a Mennyei Atyánk tervébe, valamint a Szabadítónk, Jézus Krisztus engesztelésébe vetett hitük által bátran és hatalmas lelkesedéssel győzték le megpróbáltatásaikat és szenvedéseiket, ami pedig állhatatossá tette őket, hogy tovább haladhassanak a megszentelődés egyenes és keskeny ösvényén. Nem tudom szavakkal eléggé

kifejezni a hálámat és csodálatomat azokért a hithű szentekért, akikkel kiváltságomban áll együtt dolgozni.

Bár az evangéliumról való tudásunk lehet, nem annyira elmélyült, mint az annak igaz voltáról való bizonyosságunk, ha az Úrba vetjük bizalmunkat, minden nehézségünkben, próbatételünkben és szenvedésünkben támogatásra lelünk (lásd Alma 36:3). Az Úr az Ő szentjeinek adott ezen ígérete nem jelenti azt, hogy felmentést kapunk a szenvedések és próbatételek alól, azt viszont igen, hogy azokat képesek leszünk átvészelni, és tudjuk, hogy mindezt az Úr teszi lehetővé.

Drága fivéreim és nőtestvéreim, milyen áldottak vagyunk, hogy az utolsó napi szentek e közösségéhez tartozhatunk! Mennyire áldottak vagyunk, hogy a Szabadítóról való bizonyosságunk ott található a múlt és a jelen prófétáinak bizonyosságai mellett.

Bizonyágomat teszem arról, hogy az Úr, Izráel Szentje él, és hogy Ő az egyházát, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát szeretett prófétánk, Thomas S. Monson elnök által vezeti. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: **C. Scott Grow** elder
a Hetvenektől

Az engesztelés csodája

*Nincs olyan bűn vagy véték, fájdalom vagy bánat,
amely kívül esne engesztelésének gyógyító hatalmán.*

Miközben erre a konferenciái beszédre készültem, megrendítő telefonhívást kaptam édesapámtól. Elmondta, hogy reggelre álmában meghalt az öcsém. Összetört a szívem. Még csak 51 éves volt! Míg rá gondoltam, az a benyomás ért, hogy osszam meg veletek életének néhány eseményét. Ezt engedéllyel teszem.

Fiatalként az öcsém jóképű volt, barátságos és nyitott – teljesen elkötelezett az evangélium mellett. Becsületessé missziót szolgált, majd feleségül vette kedvesét a templomban. Egy fiúval és egy leánygyermekkel áldottak meg. Nagyon ígéretes volt a jövője.

De aztán engedett egy bizonyos gyengeségnek. Élvezeteket hajszóli életmódot választott, ami az egészségébe, a házasságába és az egyháztag-ságába került.

Messze költözött az otthonától. Több mint egy évtizeden át folytatta önpusztító életmódját, azonban a Szabadító nem felejtette el őt, és nem hagyta magára. Végül kétségbeesésének fájdalma utat engedett lelkében az alázatosság szellemének. Kezdték szertefoszlni benne a düh, a lázadás és a harciasság érzései. A tékozló fiúhoz hasonlóan „magába szállt”¹.

Kezdte a Szabadító felé nyújtani a kezét, és elindult haza, hithű szüleihez, akik soha nem mondtak le róla.

Végigjárta a bűnbánat ösvényét. Nem volt könnyű. 12 évnyi távollét után újrakeresztelkedett, és újra elnyerte a Szentlélek ajándékát. Végül vissza lett állítva a papsága és a temp-lomi áldásai.

Abban az áldásban volt része, hogy talált egy olyan nőt, aki hajlandó volt eltekinteni korábbi életmódjából adódó betegségeitől, és egymáshoz pecsételték őket a templomban. Két gyermekük született. Éveken át hűen szolgált a püspökségben.

Az öcsém március 7-én, hétfőn reggel hunyt el. Az előző péntek estén feleségével együtt a templomban voltak. Vasárnap reggel, a halála előtti napon, papsági leckét tanított a főpapi csoportjában. Aznap este nyugovóra tért, hogy aztán ebben az életben soha ne ébredjen fel, de előjőjön az igazak feltámadásakor.

Hálás vagyok az engesztelés csodájáért az öcsém életében. A Szabadító engesztelése mindig mindannyiunk rendelkezésére áll.

Az engeszteléshez bűnbánat által férünk hozzá. Ha bűnbánatot tartunk,

az Úr lehetővé teszi számunkra, hogy magunk mögött hagyjuk a múlt hibáit.

„Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsáttatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé.

Erről tudhatjátok, hogy valaki megbánta-e bűneit – íme, beismeri és elhagyja azokat.”²

Mindannyian ismerünk legalább egy embert, aki komoly kihívásokkal küszködött vagy küszködik az életben – aki letért az útról vagy megintgott. Az illető lehet egy barátunk vagy rokonunk, szülőnk vagy gyermekünk, férjünk vagy feleségünk. Akár te is lehetsz az.

Mindenkihez szólok, hozzád is. Az engesztelés csodájáról beszélék.

A Messiás azért jött, hogy megváltsa az embereket Ádám bukásától.³ Jézus Krisztus evangéliumában minden a Messiásnak, Isten Fiának engesztelő áldozatára mutat.⁴

Engesztelés nélkül nem vihető véghez a szabadulás terve. „...Isten tehát maga hoz engesztelést a világ bűneiért, hogy megvalósítsa az irgalom tervét, hogy kielégítse az igazságosság követelményeit, hogy Isten egy tökéletes, igazságos Isten legyen, és irgalmas Isten is.”⁵

Az engesztelő áldozatot Isten büntelen Fiának kellett végrehajtania, mert a bukott ember nem engesztelhet ki saját bűneiért.⁶ Az engesztelésnek végtelennek és örökkévalónak kellett lennie ahhoz, hogy az egész örökkévalóságon át minden emberre vonatkozzon.⁷

Szenvedésével és halálával a Szabadító minden ember bűneiért kiengesztelt.⁸ Engesztelése a Gecsemánéban kezdődött és a kereszten folytatódott, majd a feltámadásban teljesedett ki.

„Igen, ...így vezetik el, feszítik keresztre és ölik meg, és a test alá lesz vetve még a halálnak is, és a Fiú akaratát felemészti az Atya akarata.”⁹

Engesztelő áldozatával „lelkét [felajánlotta] a bűnökért”¹⁰.

Isten Egyszülött Fia lévén hatalmat örökölt a fizikai halál felett. Ez lehetővé tette számára, hogy életben maradjon, miközben többet szenvedett, „mint amit ember el tud szenvedni, hacsak meg nem hal; mert íme, minden pórusból vér fakad, oly nagy [volt] az ő kínja népe gonoszsága és utálatossága miatt”¹¹.

Nemcsak minden ember bűnéért fittette meg az árat, hanem magára vette „népének fájdalmait és betegségeit” is. És magára vette „a gyengeségeiket, hogy bensője irgalommal telhessen meg..., hogy a test szerint tudhassa, hogyan segítse meg népét a gyengeségeik szerint”¹².

A Szabadító érezte az egész emberiség gyötrelmének a súlyát – a bűn és a bánat gyötrelmét. „Bizonyára viselte a gyötrelmeinket, és hordozta a fájdalmainkat”¹³.

Engesztelése által nemcsak a vétkest gyógyítja meg, hanem a vétkek miatt szenvedő ártatlant is. Ha az ártatlanok hitet gyakorolnak a Szabadítóban és az Ő engesztelésében, és megbocsátanak a vétkesnek, akkor ők is meggyógyulhatnak.

Vannak olyan időszakok, amikor mindannyiunknak szüksége van menedékre „a büntudat elől, mely a hibák és bűnök eredménye”¹⁴. Ha bűnbánatot tartunk, akkor a Szabadító eltávolítja lelkünkéből a büntudatot.

Engesztelő áldozata által bűneink megbocsáttathatnak. A veszedelem finnak kivételével mindenkinek, mindig rendelkezésére áll az engesztelés, „a bűnbánat feltételeivel”¹⁵, függetlenül attól, hogy nagy vagy kis bűnről van-e szó.

Végtelen szeretete miatt Jézus Krisztus hív minket, hogy bánjuk meg bűneinket, és ne kelljen elszenvednünk saját bűneink teljes terhét.

„[T]arts bűnbánatot – tarts bűnbánatot, különben... szenvedéseid keservesek lesznek – hogy milyen keservesek, azt nem tudod, hogy milyen áthatóak, azt nem tudod, igen, hogy milyen nehezen elviselhetők, azt nem tudod!

Mert íme, én, Isten, mindenkiért elszenvedtem ezeket a dolgokat, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek;

De ha nem hajlandók bűnbánatot tartani, akkor úgy kell szenvedniük, ahogyan nekem;

Amely szenvedés nyomán még én, Isten, mindenek közt a legnagyobb is reszkettem a fájdalomtól, és minden pórusból véreztem, és testben és lélekben is szenvedtem...”¹⁶

A Szabadító gyógyulást ajánl azoknak, akik büntől szenvednek. „[N]em tértek-e most vissza hozzám, és bánjátok meg bűneiteket, és tértek meg, hogy meggyógyíthassalak benneteket?”¹⁷

Jézus Krisztus lelkünk Nagy Gyógyítója. A kárhozat bűneinek kivételével nincs olyan bűn vagy véték,

fájdalom vagy bánat, amely kívül esne engesztelésének gyógyító hatalmán.

Ha bünt követünk el, a Sátán azt mondja nekünk, hogy elvesztünk. A Megváltó ezzel szemben mindenkinek, nektek is és nekem is megváltást kínál, függetlenül attól, hogy mit tettünk rosszul.

Ha átgondoljátok az életeteket, vannak olyan dolgok, melyeken változtatni kellene? Követtetek el olyan hibákat, amelyeket még ki kellene javítani?

Ha a bűn vagy a büntudat, a keserűség vagy harag érzéseitől, illetve hitetek elvesztése miatt szenvedtek, akkor hívlak benneteket, hogy keressetek enyhülést! Tartsatok bűnbánatot, és hagyjátok el a bűneiteket! Aztán imában kérjétek Istentől megbocsátást! Kérjétek bocsánatot azoktól, akikkel rosszat tettetek! Bocsássatok meg azoknak, akik veletek tettek rosszat! Bocsássatok meg magatoknak!

Keressétek fel a püspököt, ha szükséges! Ő az Úr irgalmának hírnöke. Segíteni fog nektek a küzdelemben, hogy

tisztává váljatok a bűnbánat által.

Merítkeztek meg az imában és a szentírások tanulmányozásában! Ha ezt teszitek, érezni fogjátok a Lélek megszentelő hatását. A Szabadító azt mondta: „...szenteljétek meg magatokat; igen, tisztítsátok meg a szíveteket, és tisztítsátok meg előttem a kezeteiket és a lábatokat, hogy tisztává tehesselek benneteket.”¹⁸

Míg engesztelésének hatalma által tisztává tétetünk, a Szabadító szószólónkká válik az Atyánál, és így könyörög:

„Atyám, tekintsd annak szenvedéseit és halálát, aki bünt nem cselekedett, akivel nagyon elégedett voltál; tekintsd a te Fiadnak vérét, amely kiontatott, annak vérét, akit odaadtál, hogy te magad megdicsőülhess;

Ezért, Atyám, kíméld meg ezeket a testvéreimet, akik hisznek az én nevemben, hogy énhozzám jöhessenek és örökké tartó életük lehessen.”¹⁹

Mindannyian megkaptuk az erkölcsi önrendelkezés ajándékát. „Az emberek... szabadon választhatják a szabadságot és az örök életet, minden ember nagy Közbenjárója által, vagy választhatják a fogságot és a halált, az ördög... hatalma szerint”²⁰.

Évekkel ezelőtt az öcsém az önrendelkezését gyakorolta, amikor olyan életmódot választott, ami az egészségesébe, a családjába és az egyháztagságába került. Évekkel később ugyanezt az önrendelkezést gyakorolta, amikor úgy döntött, hogy bűnbánatot tart, megkeresztelkedik, összhangba hozza életét a Szabadító tanításaival, és az engesztelés hatalma által szó szerint újjászületik.

Tanúbizonyosságot teszek az engesztelés csodájáról. Láttam gyógyító

hatalmát az öcsém életében, és éreztem a saját életemben. Az engesztelés gyógyító és megváltó hatalma mindig, mindannyiunk rendelkezésére áll.

Tanúbizonyosságot teszek arról, hogy Jézus a Krisztus – lelkünk Gyógyítója. Azért imádkozom, hogy döntsünk mindannyian úgy, hogy válaszolunk a Szabadító hívására: „...nem tértek-e most vissza hozzám, és bánjátok meg bűneiteket, és tértek meg, hogy meggyógyíthassalak benneteket?”²¹ Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lukács 15:17.
2. Tan és a szövetségek 58:42–43.
3. Lásd 2 Nefi 2:25–26.
4. Lásd Alma 34:14.
5. Alma 42:15.
6. Lásd Alma 34:11.
7. Lásd Alma 34:10.
8. Lásd Alma 22:14.
9. Móziás 15:7.
10. Móziás 14:10.
11. Móziás 3:7.
12. Alma 7:11–12.
13. Móziás 14:4.
14. *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008), 2.
15. Tan és a szövetségek 18:12.
16. Tan és a szövetségek 19:15–18.
17. 3 Nefi 9:13.
18. Tan és a szövetségek 88:77.
19. Tan és a szövetségek 45:4–5.
20. 2 Nefi 2:27.
21. 3 Nefi 9:13.

Írta: Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Zászló a nemzeteknek

Ha a Lélek által tanítunk, ti pedig a Lélek által hallgattok, akkor némelyikünk érinteni fogja a körülményeiteket.

Olyannyira megérintett minden egyes elénekelt hang, és elhangzott szó, hogy azért imádkozom, képes legyek megszólalni.

Mielőtt 1846 telén elhagyta volna Nauvoot, Brigham Young elnök álomban látott egy kúp alakú dombon álló angyalt, valahol nyugaton, amint rámutat az alant elterülő völgyre. Amikor mintegy 18 hónappal később belépett a Nagy-sóstó völgyébe, e hely fölött, ahol most összegyűltünk, megpillantotta a látomásban látott dombot.

Amint az már oly gyakran elhangzott erről a szószékről, Brigham testvér egy maroknyi vezetővel megmászta ezt a dombot, és Zászló-csúcsnak nevezte el, amely vallási jelentéssel bír a mai izráeliták számára. Huszonöt évszázaddal korábban Éσαιás próféta kijelentette, hogy az utolsó napokban „erősen fog állani az Úr házának hegye, hegyeknek felette... És [ott az Úr] zászlót emel a pogányok előtt”¹.

A Fivérek érezték, hogy ez a perc részben betölti ezt a próféciát, ezért valamiféle zászlót szerettek volna bontani, hogy az szó szerint zászló legyen a nemzetek előtt. Heber C. Kimball eldernél volt egy sárga kendő. Brigham testvér Willard Richards elder sétabotjára erősítette, majd leszúrta az így rögtönzött zászlót, és kijelentette, hogy a Nagy-sóstó völgye és a

környező hegyek az a megjövendőlt hely, ahonnan az Úr munkája előrehalad ezekben az utolsó napokban.

Testvérek, ez az általános konferencia, valamint annak félévente tartott változatai továbbra is beteljesítik a világnak tett e régi kijelentést. Tanúságot teszek róla, hogy az elmúlt két nap eseményei további bizonyosággá szolgálnak arra, hogy – himnuszunk szavaival élve – „Íme, zászlót bontott Sion”². Biztos célja van annak, hogy a *standard* szónak kettős jelentése van [zászló, norma]. Az sem véletlen, hogy az általános konferenciai beszédek angolul egy olyan folyóiratban jelennek meg, melynek neve *Ensign*, vagyis Zászló.

Végéhez közeledik a konferenciánk, és én arra kérlek titeket, hogy a következő napokban gondolkozzatok el a hallott üzenetek mellett azon is, hogy milyen egyedi jelenség maga az általános konferencia – hogy minek tartjuk mi, utolsó napi szentek ezeket a konferenciákat, és mire szólítjuk fel a világot, mit halljanak meg, és mire figyeljenek oda mindebből. Minden nemzetnek, nemzetségnek, nyelvnek és népnek bizonyoságot teszünk arról, hogy Isten nemcsak él, de szól is hozzánk, hogy a Szentlélek irányítása alatt elhangzott tanácsok korunk számára és napjainkban „az

Úr akarata..., az Úr szava..., az Úr hangja..., és Isten szabadulásra vezető hatalma”³.

Talán már tudjátok (de ha nem, akkor tudnotok kell), hogy az itt beszédet mondó férfiak és nők közül – nagyon ritka kivétellel – senkinek nem jelölnek ki témát. Mindenki böjtöl, imádkozik, tanulmányoz és keres, nekilát, megáll, majd újból nekilát, mígnem biztossá válik abban, hogy személyes óhajoktól eltekintve az adott konferencián, az adott időben ez a téma az, aminek előadását az Úr elvárja tőle. Az általános konferencia elmúlt tíz órája során hallott férfiak és nők mindegyike megpróbált hűnek bizonyulni az érzett készítéshez. Mind egyikük ontott könnyeket, aggódott és buzgón az Úr útmutatását kereste a gondolataihoz, és azok kifejezésre juttatásához. És miként Brigham Young angyalt látott e hely felett állni, én is angyalokat látok itt. Az egyház általános tisztségviselőihez tartozó fivérem és nővérem zavarban lesznek ettől a megnevezéstől, de én ilyeneknek látom őket: halandó hírvivőknek angyali üzenetekkel, olyan férfiaknak és nőknek, akik küszködnek mindazon testi, pénzügyi és családi nehézségekkel, amelyeket ti és én is megtapasztalunk, de akik hittel szentelték az életüket a kapott elhívásnak, és annak a kötelességnek, hogy Isten szavát prédikálják, ne a sajátjukét.

Gondoljatok csak bele a hallott üzenetek sokféleségébe! Annál csodásabb ez így, hogy a menny útmutatásán kívül nem volt más egyeztetés. De miért is ne lennének sokfélék? Az itt és a világon bárhol lévő gyülekezeteink nagy része az egyház tagjaiból áll. A kommunikáció csodálatos új eszközei révén azonban konferenciánk közönségének egyre nagyobb része nem tagja az egyháznak – még. Azokhoz is szólunk kell tehát, akik nagyon

jól ismernek minket, és azokhoz is, akik egyáltalán nem ismernek. Csak az egyházon belül szólnunk kell a gyermekekhez, a fiatalokhoz és a fiatal felnőttekhez, a középkorúakhoz és az idősekhez. Szólnunk kell családokhoz, szülőkhöz, otthon lévő gyermekekhez, és szólnunk kell azokhoz, akik nem házasok, akiknek nincsenek gyermekeik, és akik talán nagyon messze vannak otthonról. Az általános konferencián mindig kihangsúlyozzuk a hit, a remény és a jószívűség⁴ örök igazságait, valamint a keresztre feszített Krisztust⁵, akkor is, amikor nyíltan napjaink nagyon is konkrét erkölcsi témáiról beszélünk. A szentírásokban azt a parancsot kapjuk, hogy „semmi mást ne [hirdessünk] ennek a nemzedéknek, csak bűnbánatot”⁶, ugyanakkor jó híreket kell prédikálnunk a szelídeknek, és be kell kötöznünk „a megtört szívűeket”. Bármilyen formát öltsenek is, ezeknek a konferenciái üzeneteknek „szabadulást” kell hirdetniük „a foglyoknak”⁷, és ki kell jelenteniük „Krisztus [végtelen] gazdagságát”⁸. A beszédek sokféleségével azt reméljük, hogy mindenki talál bennük valamit. Ezt szerintem Harold B. Lee elnök fogalmazta meg

legtalálóbban évekkkel ezelőtt, amikor azt mondta, „az evangéliumnak nyilvánvalóan vigaszt, kényelmet kell nyújtania a sanyargatottaknak, és sanyargatnia kell a kényelmeseket”⁹.

Szeretnénk, ha általános konferenciái tanításaink olyan bőségesek és hívogatóak lennének, ahogyan Krisztus is tanított annak idején, arról a nevelésről sem feledkezve el, amely mindig benne rejtett üzeneteiben. A valaha is elhangzott leghíresebb beszédet Jézus csodálatosan gyengéd áldások felsorolásával kezdte, olyanokkal, amelyekre mindannyian vágyunk – áldásokat ígért a lélekben szegényeknek, a tisztaszívűeknek, a béketeremtőknek és a szelídeknek.¹⁰ Mily felemelőek ezek a boldogmondások, és mily nyugtatóak a léleknek! Igazak. Ugyanebben a beszédben azonban a Szabadító azzal folytatta, milyen egyenessé kell egyre inkább válnia a béketeremtő és a tisztaszívű útjának. „Hallottátok, hogy megmondattok a régieknek: Ne ölj...” – mondta. Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz, a ki haragszik az ő atyjafiára..., méltó az ítéletre...”¹¹

Valamint:

„Hallottátok, hogy megmondattok a régieknek: Ne paráználkodjál!

Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében.”¹²

Nyilvánvalóan minél feljebb megyünk a tanítványi mivolt útján, annál keskenyebbé válik az ösvény, mígnem eljutunk a beszéd térdre kényszerítő csúcspontjához, amelyről Christofferson elder az előbb beszélt: „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.”¹³ Ami a kezdeti hűség alföldjén még oly gyengéd volt, az igaz tanítványság csúcán nagyon kimerítővé és megerőltetővé válik. Nyilvánvaló, hogy aki azt gondolja: Jézus olyan teológiát tanított, amelyben az emberek nem vonhatók felelősségre bűneikért, az nem olvasta el a szerződés apróbetűs részét! Nem, a tanítványi mivolt kérdéseiben az egyház nem gyorséterem, nem rendelhetünk saját ízlésünk szerint. Egy napon *minden* térd meghajlik és *minden* nyelv megvallja, hogy Jézus a Krisztus, és csakis az Ő módján jó szabadulás.¹⁴

Miközben megpróbáltok eleget tenni annak, amit szigorúan mondtunk, és be akarjátok fogadni azt, ami megnyugtat az általános konferenciái üzeneteinkben, kérlek, legyetek tudatában annak, hogy amikor bonyolult témákat hozunk fel, akkor tudjuk, hogy nem mindenki néz pornográfiát, vagy vonakodik a házasságtól, vagy folytat törvénytelen nemi kapcsolatot. Tudjuk, hogy nem mindenki szegi meg a sabbatot, tesz hamis tanúbizonyságot, vagy bántalmazza házastársát. Tudjuk, hogy a hallgatóság nagy része *nem* vétkes ezekben a dolgokban, de komoly kötelezettségünk figyelmeztetni azokat, akik vétkesek, bárhol legyenek is a világon. Ha tehát igyekeztek minden töletek telhetőt megtenni – például azon fejetlenség ellenére, amelyet időnként a sok kis rendetlenkedő okoz otthonaitokban,

miközben megpróbáltok családi estét tartani –, akkor adjatok magatoknak jó jegyet, ha ehhez a témához érünk, és keressetek egy másik témát, amely arról szól, aminek még híján vagytok. Ha a Lélek által tanítunk, ti pedig a Lélek által hallgattok, akkor némelyikünk érinteni fogja a körülményeitek, és személyes prófétai levelet küld csak nektek.

Testvéreim, az általános konferencián elmondjuk bizonyosságunkat, amelyek más, eljövendő bizonyosságokhoz csatlakoznak, mert Isten így vagy úgy, *hallatni fogja a hangját*. „Kiküldtelek titeket, hogy tanúságot tegyetek és figyelmeztessétek az embereket” – mondta az Úr a prófétáinak.¹⁵

„[És] a ti bizonyágtételek után földrengések bizonyágtétele jön, ... mennydörgés[eké], ... villámlások[é] ... és ... viharok[é], valamint a tenger, háttáiraikon túlcsapó hullámai hangjának bizonyágtétele is eljön.

És angyalok... [kiáltanak] hangos szóval..., megszólaltatva Isten harsonáját”¹⁶.

Románia, Bukarest

Nos, az ehhez a szószékhez járuló halandó angyalok a maguk módján mind megszólaltatták „Isten harsonáját”. Természeténél fogva minden egyes beszéd egyszerre szeretetteljes tanúbizonyosság és figyelmeztetés, ahogyan maga a természet is egyszerre tesz szeretetteljes tanúbizonyágot és figyelmeztet is bennünket az utolsó napokban.

Pár percen belül Thomas S. Monson elnök idejön a szószékhez, hogy beárja ezt a konferenciát. Hadd mondjak valami személyeset erről a szeretett emberről, a rangidős apostolról, azon korszak prófétájáról, amelyben élünk. A korábban említett feladatok miatt, melyeket mindannyian hallottatok ezen a konferencián, nyilvánvaló, hogy a próféták élete nem könnyű, így Monson elnök élete sem az. Erre konkrétan tegnap este, a papsági gyűlésen utalt. 36 évesen hívták el apostolnak, akkor 12, 9 és 4 évesek voltak a gyermekei. Monson nőtestvér már több, mint ötven éve az egyháznak és kötelességeinek adja a férjét, gyermekei pedig az édesapjukat. Átvészeltek betegségeket és nehézségeket, a halandóság zökkenőit és zúzóadásait, amelyekben mindenkinek része van, és amelyek közül néhány még bizonyára előttük áll. Monson elnök azonban mindezek folyamán tántoríthatatlanul vidám maradt. Semmi nem hangolja le. Figyelemreméltó hittel és életerővel rendelkezik.

Monson elnök, az egész gyülekezet nevében, akár jelen vannak,

akár távolabb, hadd mondjam el, hogy szeretünk és tisztelünk. Odaadásod példaértékű számunkra. Köszönjük a vezetésedet! Tizennégyen, akik rendelkezünk az apostoli hivatallal, és mások ezen az emelvényen, az előttünk ülő hallgatóság, és szerte a világon összegyűlt emberek sokasága mondja, hogy szeretünk, támogatunk, és vállvetve állunk melletted ebben a munkában. Ahogy csak tudunk, könnyítünk a terhedben. Azon angyali hírnökök egyike vagy, aki már a világ megalapítása előtt elhívást kapott, hogy lengesse meg Jézus Krisztus evangéliumának zászlaját az egész világ előtt. Oly pompásan teszed ezt! Erről a hirdetett evangéliumról és az általa lehetővé tett szabadulásról, és arról, aki ezt lehetővé tette, teszek bizonyágot az Úr Jézus Krisztus magasztos és dicsőséges nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Ésaías 2:2; 11:12.
2. “The Morning Breaks,” *Hymns*, no. 1.
3. Tan és a szövetségek 68:4.
4. Lásd 1 Korinthusbeliek 3:13.
5. Lásd 1 Korinthusbeliek 1:23.
6. Tan és a szövetségek 6:9; 11:9.
7. Ésaías 61:1.
8. Efézusbeliek 3:8.
9. Lásd Harold B. Lee, in “The Message,” *New Era*, Jan. 1971, 6.
10. Lásd Máté 5:3–12.
11. Máté 5:21–22; lásd 3 Nefi 12:22.
12. Máté 5:27–28.
13. Máté 5:48.
14. Lásd Rómabeliek 14:11; Móziás 27:31.
15. Tan és a szövetségek 88:81.
16. Tan és a szövetségek 88:89–90, 92.

Írta: Thomas S. Monson elnök

Búcsúzóul

Egyikünk sem képes tökéletesen felfogni annak a jelentőségét, amit Krisztus értünk tett a Gecsemánéban, mindazonáltal életem minden napján hálás leszek az engesztelő áldozatáért.

Fivéreim és nőtestvéreim, szívem csordultig van telve most, hogy a konferencia végéhez közeledünk. Gazdagon kiáradt ránk az Úr Lelke. Hálámat fejezem ki az egyház minden tagja nevében mindazoknak, akik közreműködtek, beleértve azokat is, akik az imákat mondták. Sokáig emlékezzünk még a hallott üzenetekre! Amikor megkapjuk az *Ensign* és a *Liahóna* folyóiratokat, melyek e beszédeket írott formában tartalmazzák, olvassuk és tanulmányozzuk azokat!

A zene ismét csodálatos volt mindegyik ülésen. Szeretném személyesen kifejezni hálámat mindazoknak, akik megosztották velünk nagyszerű tehetségeiket, melyek által megérintettek és felemeltek bennünket az események folyamán.

Felemelt kézzel támogattuk azokat a Fivéreket, akiket új pozíciókba hívtunk el a konferencia során. Szeretnénk, ha tudnák, hogy már nagyon várjuk, hogy velük együtt folytathassuk a Mester munkáját.

Szeretetemet és nagyrabecsülésemet fejezem ki odaadó tanácsosaim, Henry B. Eyring elnök és Dieter F. Uchtdorf elnök iránt. Nagy bölcsességű és nagy tudású emberek ők. Szolgáltatuk felbecsülhetetlen értékű.

Szeretem és támogatom a Tizenkét Apostol Kvórumában lévő Fivéreimet. Nagyon hatékony szolgálatot végeznek, és tökéletesen elkötelezték magukat a munka mellett. Szeretetemet fejezem ki a Hetvenek és az Elnöklő Püspökség tagjai iránt is.

Számos kihívással kell szembenéznünk a mai világban, ám biztosíthatlak benneteket, hogy Mennyei Atyánk figyel ránk. Ő szeret mindannyiunkat, és meg fog áldani bennünket, ha ima által keressük Őt, és törekszünk rá, hogy betartsuk a parancsolatait.

Világméretű egyház vagyunk. Egyháztagjaink a világ minden táján megtalálhatóak. Legyünk jó polgárai annak a nemzetnek, amelyben élünk! Legyünk jó szomszédok a lakóközösségünkben, kinyújtva kezünket azok felé, akik más hitet vallanak, és azok felé is, akik a mi hitünket vallják. Legyünk példák becsületességben és feddhetetlenségben, bárhová is menjünk, és bármit is tegyünk!

Fivérek és nőtestvérek, köszönöm az értem, valamint az egyház általános felhatalmazottaiért mondott imáitokat. Mély hálánkat fejezzük ki értetek, és mindazért, amit az Úr munkájának előmozdításáért tesztek.

Kívánom, hogy ma biztonságban

megérkeztek az otthonotokba. A menny áldásai nyugodjanak rajtatok!

Nos, mielőtt elválnánk egymástól, hadd osszam meg veletek a Szabadító és az Ő nagyszerű, értünk hozott engesztelő áldozata iránt érzett szeretetemet. Három hét múlva az egész keresztény világ a húsvétot fogja ünnepelni. Hiszem, hogy egyikünk sem képes tökéletesen felfogni annak a jelentőségét, amit Krisztus értünk tett a Gecsemánéban, mindazonáltal életem minden napján hálás leszek az értünk hozott engesztelő áldozatáért.

Az utolsó pillanatban is visszafordulhatott volna. De nem tette. Mindennek alá ereszkedett, hogy mindenkit megmentsen. Ezáltal olyan életet adott nekünk, mely túllép e halandó léten. Visszakövetelt bennünket Ádám bukásából.

Szívem mélyéből hálás vagyok Neki. Megtanította nekünk, hogyan éljünk. Megtanította nekünk, hogyan haljunk meg. Biztosította a szabadulásunkat.

Zárásként hadd osszam meg veletek Emily Harris megindító szavait, melyek oly hűen tükrözik saját érzéseimet is most, a húsvét közeledtével:

*Üres a gyolcs, mely egykor takarta.
Ott hever –
Újan, tisztán és fehéren.
A sír szája tárva-nyitva,
A kő elhengerítve.
Már hallom az angyalok dicsőítő dalát
szinte.
Gyolcs nem tarthatja vissza.
Kő nem tarthatja vissza.
„Nincs itt” –
visszhangoznak a szavak a mészkö
üregből.
Most üres a gyolcs, mely egykor
takarta.
Ott hever –
Újan, tisztán és fehéren.
És, ó, halleluja, üresen!¹*

Áldásomat adom rátok, fivéreim és nőtestvéreim. Jézus Krisztus, a Szabadítónk nevében, ámen. ■

JEGYZET

1. Emily Harris, "Empty Linen," *New Era*, Apr. 2011, 49.

Írta: Ann M. Dibb

második tanácsos a Fialat Nők Általános Elnökségében

Hiszek abban, hogy tisztességesnek és igaznak kell lennem

Ha akkor is hűek vagyunk a hitünkhöz, amikor hűnek lenni nem túl népszerű, könnyű vagy szórakoztató, akkor ez a hűség tart azon az ösvényen, mely a Mennyei Atyánkkal való örök élethez vezet.

Drága fiatal nők, nagyszerű kiváltság számomra, hogy ma este itt állhatok előttetek. Inspiráló és csodás látványt nyújtotok!

A 2011. év közös tevékenységének mottója a tizenharmadik hittétel. Amikor idén fiatalok összejövetelien és úrvacsorai gyűléseken vettem részt, hallottam fiatal férfiakat és fiatal nőket arról beszélni, hogy a tizenharmadik hittétel mit jelent számukra, és az miként alkalmazható az életükre. Sokan csak annyit tudnak róla, hogy ez az utolsó, a leghosszabb, a legnehezebben megjegyezhető hittétel, és reményeik szerint a püspök soha nem fogja kérni tőlük, hogy bármikor is felmondják neki. Sokan azonban azt is tudjátok, hogy a tizenharmadik hittétel ennél sokkal többről szól.

Ez a hittétel az igazlelkű, keresztényi élet útmutatója. Képzeljétek el egy pillanatra, hogy milyen is lenne

a világ, ha mindenki úgy döntene, hogy a tizenharmadik hittétel tanításai szerint fog élni: „Hiszünk abban, hogy tisztességesnek, igaznak, erkölcsösnek, jóakarátúnak, erényesnek kell lennünk, és minden emberrel jól kell cselekednünk; tulajdonképpen mondhatnánk, hogy Pál intését követjük – Mindent hiszünk, mindent remélünk, sok mindent elviseltünk már, és reméljük, hogy mindent el tudunk majd viselni. Ha van bármi, ami erényes, szép, jónak mondott vagy dicséretre méltó, akkor törekszünk azokra a dolgokra.”

Azon a vasárnap reggeli konferencia ülésen, amikor Thomas S. Monson elnököt először hallottuk prófétaként beszélni, Pál a Filippibeliekhez 4:8-at idézte, mely a tizenharmadik hittétel számos alapelvét inspirálta. Monson elnök elismerte, hogy kihívásokkal teli időket élünk, majd így biztatott. Ezt mondta: „Ebben a néha veszélyes

Fülöp-szigetek, Montalban

utazásban, mely a halandóságon át vezet, kövessük Pál apostol tanácsát is, mely segíteni fog nekünk biztonságban az ösvényen maradnunk.”¹

Ma este a tizenharmadik hittételhez szorosan kapcsolódó két olyan tantételre szeretnék összpontosítani, mely biztosan segíteni fog „az ösvényen maradnunk”. Erős bizonyosságom van róla és elköteleztem magam a tisztesség és igazlelkűség mellett.

Először tehát, hiszek abban, hogy tisztességesnek kell lennem. Mit jelent tisztességesnek lenni? A *Hűek a hithez* című könyv ezt tanítja: „Tisztességesnek lenni annyit tesz, hogy mindig őszinték, szavahihetők és hamiságtól mentesek vagyunk.”² Tisztességesnek lenni egy Istentől jövő parancsolat³, a szabadulásunkhoz pedig elengedhetetlen, hogy „teljesen becsületesek legyünk”⁴.

Howard W. Hunter elnök is azt tanította, hogy készségesen és szigorúan el kell köteleznünk magunkat a tisztesség mellett. Ezt mondta:

„Sok évvel ezelőtt a kápolnáink bejáratainál és folyosóin plakátok voltak kifüggesztve, melyeken az állt: »Légy tisztességes magaddal szemben!« Legtöbbjük az élet hétköznapi, apró dolgaira utalt. A tisztességet pontosan ilyen dolgokban kell kifejleszteni.

Vannak néhányan, akik elismerik, hogy erkölcsileg helytelen nagy dolgokban tisztességtelennek lenni, a kevésbé fontos dolgokban azonban ez

megbocsátható. De vajon van-e valamilyen különbség aközött, hogy valaki egy több ezer dollárral kapcsolatos dologban tisztességtelen, vagy egy tízcentessel kapcsolatban? [...] Vannak-e igazán fokozatai a tisztességtelenségnek attól függően, hogy annak tárgya kicsi vagy nagy dolog?”

Hunter elnök így folytatta: „Ha szeretnénk, hogy társunk legyen a Mester és a Szentlélek, becsületesnek kell lennünk saját magunkkal, Istennel, valamint embertársainkkal is. Ez az öröm valódi forrása.”⁵

Amikor mindenben tisztességesek vagyunk – kicsi vagy nagy dologban egyaránt –, elménk nyugodt, lelkiismeretünk pedig tiszta lesz. Kapcsolataink tartalmasabbak lesznek, mivel a bizalomra épülnek. A tisztességből származó legnagyobb áldás pedig az, hogy élvezhetjük a Szentlélek társaságát.

Szeretnék megosztani egy egyszerű történetet, amely megerősített azon elkötelezettségemben, hogy mindenben tisztességes legyek:

„Egy férfi egy este elment kukoricát lopni a szomszédja földjére. Kisfiát elvitte magával, hogy a kerítésen ülve őrködjön neki, és figyelmeztesse, ha valaki arra járna. A férfi, kezében egy nagy zsákkal átugrott a kerítésen, és mielőtt hozzálátott volna a kukorica szedéshez, körülnézett. Először az egyik, majd a másik irányba, és mivel senkit sem látott, elkezdte megtölteni a zsákját. A fiú ekkor így kiáltott:

»Apa, az egyik irányba még nem néztél! [...] Elfelejtettél felfelé is nézni.«”⁶

Amikor kísértést érzünk arra, hogy tisztességtelenek legyünk – ez pedig mindannyiunkkal előfordul –, azt hihetjük, hogy soha senki sem fogja majd megtudni. Ez a történet emlékeztet bennünket arra, hogy Mennyei Atyánk mindig tudja, végül pedig majd számot kell adnunk Neki. Ez a tudás állandóan segít abban, hogy igyekezzek e parancsolat szerint élni: Hiszek abban, hogy tisztességesnek kell lennem.

A tizenharmadik hittételben található második tantétel az, hogy hiszek abban, hogy igaznak kell lennem. Az értelmező szótár szerint az *igaz* szó azt jelenti, hogy „állhatatos”, „hűséges”, „pontos”, „egyenest”⁷.

Egyik kedvenc könyvem egy brit klasszikus, melyet Charlotte Brontë írt 1847-ben, a címe *Jane Eyre*. A könyv főszereplője, Jane Eyre, egy szegény, tizenéves árva, aki kiválóan példázza, mit is jelent igaznak lenni. Ebben a kitalált történetben egy Mr. Rochester nevű férfi szerelmes lesz Eyre

kisasszonyba, de nem tudja feleségül venni. Ehelyett arra kéri őt, hogy a házasság köteléke nélkül éljen vele. A főhős viszonszereti a férfit, és az egyik pillanatban még a következő gondolat is megkísérti: „Ugyan ki törődik *veled* a világon? És kinek ártasz vele, ha megteszed, amit kíván tőled?”

Jane lelkiismerete hamar választ ad a kérdésre: „...*én* törődöm magammal. Minél társtalanabb, minél magányosabb vagyok, minél kevesebb a jóakaróm, a pártfogóm, annál többre kell becsülnöm önmagamat.. Megtartom az isteni törvényt... Törvények, elvek, parancsok nem a nyugodt, kísértésmentes időkre adattak, hanem a mostanihoz hasonló viharok idejére... Ha tetszésem szerint áthágom vagy kijátszom a törvényt, akkor ugyan mire jó? Én hiszek [a] sérthetlenségében, mindig is hittem benne. [...] Régi eszményekbe, régi elhatározásokba kell most kapaszkodni: [ezek talaján vetem meg a lábam].”⁸

A kísértés egy gyötrelmes pillanatában Jane Eyre hú volt hitéhez, bízott az Isten által adott törvényben, szilárdan megvetette a lábát, és ellenállt a kísértésnek.

Ha akkor is hűek vagyunk a hitünkhöz, amikor hűnek lenni nem túl népszerű, könnyű vagy szórakoztató, akkor ez a hűség tart azon az ösvényen, mely a Mennyei Atyánkkal való örök élethez vezet. Tetszik nekem ez a kép, melyet egy fiatal nő rajzolt magának emlékeztetőül azon vágyára, hogy megtapasztalja a Mennyei Atyánkkal való örökké tartó élet örömét.

Amikor igazak vagyunk,

lehetőségünk van mások életére is pozitív hatást gyakorolni. Nemrégiben hallottam a következő inspiráló történetet egy fiatal nőről, aki a hitelveihez való elkötelezettsége és hűsége miatt nagyszerű hatással volt más fiatal nők életére is.

Sok évvel ezelőtt Kristi és Jenn együtt jártak a középiskolai kórusba a texasi Hurstben. Bár nem ismerték egymást közelebbről, Jenn egy nap hallotta, amikor Kristi és a barátai vallásról, különféle hitelveikről és a kedvenc bibliai történeteikről beszélgettek. Amikor Jenn nemrégiben újra találkozott Kristivel, a következő történetet mesélte el:

„Szomorú voltam, mivel semmit sem tudtam arról, amiről a barátaiddal beszélgettetek, így a szüleimtől karácsonyra egy Bibliát kértem. Amikor megkaptam, elkezdtem olvasni. Ezzel kezdetét vette vallásos utazásom, és az igaz egyház utáni kutatásom. [...] Tizenkét év telt el. Ez idő alatt számos egyházba ellátogattam, és rendszeresen jártam istentiszteletre, de még mindig úgy éreztem, hogy ennél többre vágyom. Az egyik este térdre borultam, és könyörögtem, hogy megtudjam, mit kell tennem. Azon az éjjelen rólad álmodtam, Kristi. A középiskolai ballagásunk óta nem láttalak. Bár az álom furcsa volt, semmilyen jelentőséget nem tulajdonítottam neki. Az ezt követő

három éjszaka is rólad álmodtam. Sok időt töltöttem az álmaim jelentésén gondolkodva. Eszembe jutott, hogy te mormon vagy. Ellátogattam a mormonok honlapjára. Az első dolog, amivel találkoztam, a Bölcsesség szava volt. Az édesanyám két évvel az előtt halt meg tüdőrákban. Édesanyám is dohányzott, így a bölcsesség szava igencsak szíven talált. Később meglátogattam édesapámat. Ott ültem a nappalijában és elkezdtem imádkozni. Kértem, hogy tudhassam, hova menjek és mit tegyek. Abban a pillanatban megjelent a tévében az egyház egyik reklámfilmje. Leírtam a telefonszámot, és még aznap este felhívtam. A misszionáriusok három nappal később felhívtak, és megkérdezték, hogy elhozhatnak-e nekem személyesen egy példányt a Mormon könyvéből. Igent mondtam nekik. Három és fél hónappal később megkeresztelkedtem. Két évvel utána találkoztam jövődöbéli férjemmel az egyházban. A Dallas templomban kötöttünk házasságot. Mostanra két csodálatos kisgyermek szülei vagyunk.

Szerettem volna köszönetet mondani neked, Kristi. A középiskolai éveink alatt olyan csodálatos példa voltál. Kedves és erényes voltál. Ugyan a misszionáriusok tanították nekem a leckéket, és hívtak, hogy keresztelkedjek meg, de *te* voltál a harmadik misszionáriusom. Cselekedeteid által

te ültetted el a magot, és valóban jobbá tetted az életem. Most örökkévaló családom van. Gyermekeim az evangélium teljességének ismeretében fognak felnőni. Ez a legnagyszerűbb áldás, melyet bármelyikünk valaha is kaphat. Te segítettél ezt az életem részévé tennem.

Amikor felvettem Kristivel a kapcsolatot, ezt írta nekem: „Időnként úgy vélem, hogy amikor halljuk a tizenharmadik hittételben felsorolt tulajdonságokat, azok teljesen erőt vesznek rajtunk. Tudom azonban azt is, hogy amikor e normák szerint élünk, és igyekszünk Krisztus példáját követni, képesek vagyunk változást előidézni. [...] Úgy érzem magam, mint az Alma 26:3-ban Ammon, amikor azt mondja: »És ezzel az áldással halmozott el minket, hogy eszközökké lettünk Isten kezében e jelentős munka elvégzésére.«”

Imádkozom azért, hogy mindannyian ne csak kijelentsétek, hogy hisztek abban, hogy „tisztességesnek és igaznak” kell lennetek, hanem el is kötelezzétek magatokat amellet, hogy minden egyes nap ezen ígéret szerint éltek. Imádkozom azért, hogy miközben ezt teszitek, Mennyei Atyánk ereje, szeretete és áldásai tartsanak meg benneteket, amint elvégzitek mindazt, amiért mindannyiunkat ideküldtek. Mindezeket pedig Jézus Krisztus nevében mondom, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: Visszatekintve és előre haladva. *Liahóna*, 2008. máj. 90.
2. *Hűek a hithez* (2004). 198–199.
3. Lásd 2 Mózes 20:15–22.
4. *Az evangélium tanítételei*, 195.
5. Howard W. Hunter, „Basic Concepts of Honesty,” *New Era*, Feb. 1978, 4, 5.
6. William J. Scott, „Forgot to Look Up,” *Scott's Monthly Magazine*, Dec. 1867, 953.
7. Lásd *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11th ed. (2003), „true.”
8. Charlotte Brontë: *Jane Eyre*. [Fordította: Ruzitska Mária]

Írta: **Mary N. Cook**

első tanácsos a Fiatal Nők Általános Elnökségében

„Ne feledd, a kedvesség veled kezdődik!”

Látni fogjátok azt, hogy a jóakarát örömet és egységet hoz otthonotokba, osztályotokba, egyházközségetekbe és iskolátokba.

Néhány hete fontos leckét tanultam meg egy Babérkoszorú osztályba járó lány vasárnapi beszédéből az egyházközségemben. Megérintett, milyen magabiztosan tanított és tett bizonyosságot Jézus Krisztusról. Beszédét a következő kijelentéssel zárta: „Amikor Jézus Krisztust teszem életem középpontjává, jobban mennek a napjaim, kedvesebb vagyok a szeretteimhez és öröm tölt el.”

Az elmúlt hónapok során távolról már megfigyeltem ezt a fiatal nőt. Mindenkit csillogó szemmel és derűs mosollyal üdvözöl. Láttam, ahogy más fiatalok sikereinek örvend. Két Udvarhölgy korú lány nemrég elmondta nekem, hogy ez a fiatal nő úgy döntött, hogy a mozijegyét nem fogja felhasználni, amikor megtudta, a film nem jelent majd „erényes és szeretetre méltó”¹ élményt. Ez a lány szeretettel teljes, kedves és engedelmes. Otthon csak egy szülő neveli, életében pedig már volt jó néhány

kihívás, így elgondolkodtam, hogyan megőrizni boldog és kedves lelkületét. Amikor bizonyosságban azt halottam, hogy „Jézus Krisztust teszem életem középpontjává”, megtaláltam a választ.

„Hiszünk abban, hogy tisztességesnek, igaznak, erkölcsösnek, jóakarátúnak, erényesnek kell lennünk, és minden emberrel jót kell cselekednünk.” A tizenharmadik hittételben található krisztusi tulajdonságok e csodálatos listája fog felkészíteni bennünket a templom áldásaira és az örök életre.

Szeretnék ezek közül most a *jóakarát* szóra összpontosítani. A *jóakarát* vagy jóindulat egy igen kedves szó, melyet nem hallunk túl gyakran. Egy latin szóból ered, melynek jelentése „jót kívánni valakinek”². Jó akaratúnak lenni annyit tesz, hogy kedvesek, jóindulatúak és jószívűek vagyunk. Sokan tanultatok már a jóakarátúságról az Elemiben, amikor a következő éneket tanultátok:

*Legyünk kedvesek mindenkihez,
Szébb lesz majd a világ,
Ezért ne feledd, légy mindig kedves –
Boldog leszel, meglásd.”³*

Szabadítónk is arra tanított bennünket, hogy jóakaratóiak legyünk, és Ő maga is ilyen életet élt. Jézus mindenkit szeretett és szolgált. Ha életünk középpontjává Jézus Krisztust tesszük, az segíteni fog a jóakarátúság tulajdonságának elsajátításában. Ha ugyanilyen krisztusi tulajdonságokra szeretnénk szert tenni, tanulnunk kell a Szabadítóról, és az Ő nyomdokaiiban kell járnunk⁴.

Az irgalmas szamaritánus történetéből azt tanultuk, hogy mindenkit szeretnünk kell. Ez a történet Lukács, 10. fejezetében azzal kezdődik, hogy egy törvénytudó megkérdezi a Szabadítótól: „Mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem?”

A válasz így hangzott: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat.”

A törvénytudó ezután ezt kérdezte: „De ki az én felebarátom?” Ez

egy nagyon érdekes kérdés volt egy törvénytudótól, mivel a zsidók északi szomszédjai a szamaritánusok voltak, akiket olyannyira nem szerettek, hogy amikor Jeruzsálemből Galileába utaztak, inkább a Jordán völgye felé vezető hosszabb úton mentek, nehogy Samárián keresztül kelljen haladniuk.

Jézus a törvénytudó kérdésére az irgalmas szamaritánus példázatával válaszolt. A példázat így szólt:

„Egy ember megy vala alá Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esék, a kik azt kifosztván és megsebesítvén, elmenének, és ott hagyák félholtan. [...]

Egy samaritánus pedig az úton menvén, odaért, a hol az vala: és mikor azt látta, könyörületességre indula.

És hozzájárulván, bekötöze annak sebeit, olajat és bort töltvén azokba; és azt felhelyezvén az ő tulajdon barmára, vivé a vendégfogadó házhoz, és gondját viselé néki.

Másnap pedig elmenőben két pénzt kivévn, adá a gazdának, és monda néki: Viselj gondot reá, és valamit ezen fölül reáköltesz, én mikor visszatérek, megadom néked.”⁵

A zsidó pappal és a lévítával

ellentétben, akik elhaladtak a sérült férfi mellett, aki egy volt közülük, a szamaritánus a különbségeik ellenére is kedves volt. A jóakarát krisztusi tulajdonságát szemléltette. Jézus e történet által megtanított bennünket arra, hogy mindenki a felebarátunk.

Egy püspökségi tanácsos nemrégiben megosztotta egy élményét, mely megtanít arra, hogy milyen fontos minden egyes felebarátunk. Amikor szétnézett a gyülekezeten, észrevett egy kisgyermeket, akinél egy dobozban mindenféle színű zsírkréta volt. Gyülekezete tagjaira tekintve eszébe jutott, hogy akárcsak a zsírkrétáknál az ott lévő összes emberben is sok a hasonlóság, mégis mindegyik egyedi.

Ezt mondta: „Az egyházközösségbe és a világba mindegyikük a saját árnyalatát hozta. [...] Mindannyiunknak megvolt a maga erőssége és gyengesége, személyes vágya és álma. Együtt azonban a lelki egység színes palettájává olvadtak össze. [...]

Az egységesség lelki tulajdonság. A béke és céltudatosság olyan édes érzése ez, mely egy családhoz való tartozás érzéséből fakad. Azt jelenti, hogy másoknak legalább annyira kívánjuk a legjobbat, mint magunknak. [...] Azt jelenti, hogy tudjuk, senki sem fog bántani bennünket. [Azt jelenti, hogy soha nem leszünk egyedül].”⁶

Ezt az egységet a jóakarát, a személyes jócselekedetek által építjük, és ez által osztjuk meg másokkal egyedi árnyalatainkat.

Éreztétek már magányosnak magatokat? Észreveszitek azokat, akik magányosak, és egy fekete-fehér világban élnek? Fiatal nők, figyeltetek benneteket, amint mások életébe mosolyotokkal, kedves szavaitokkal és bátorításokkal, saját egyedi színetekkel mások életét színesítettétek.

Thomas S. Monson elnök megtanította nekünk, miként viselkedjünk

korosztályunkkal és mindenki mással, akikkel találkozunk, amikor az egyházban lévő fiatal nőknek ezt mondta: „Drága fiatal nőtestvéreim, kérlek benneteket, legyen meg a bátorságotok ahhoz, hogy ne ítélkezzetek és ne kritizáljatok, és legyen meg a bátorságotok odafigyelni arra is, hogy senki ne legyen kirekesztve, hanem mindenki azt érezhesse, hogy szeretik és megbecsülik.”⁷

Követhetjük az irgalmas samaritanus példáját, és képesek vagyunk megváltoztatni a világot azáltal, ha csak egyvalaki is jóindulatot gyakorol.⁸ Arra kérlek benneteket, hogy a következő héten legalább egy samaritanusi cselekedetet hajtsatok végre. Lehet, hogy ehhez a szokásos barátaitokon túlra kell tekintenetek, és le kell győznötök féltékenységeket. Bátran kiválaszthatok valakit, aki nem túl jól bánik veletek, hogy szolgálja-tok neki. Megígérem nektek, hogy ha a könnyen megtehető dolgokon túlra nyújtózkodtok, olyan jó érzések fognak eltölteni benneteket, hogy a kedvesség mindennapi életetek részévé kezd majd válni. Látni fogjátok azt, hogy a jóakarát örömet és egységet hoz otthonotokba, osztályotokba, egyházközségetekbe és iskolátokba. „Ne feledjétek, a kedvesség veletek kezdődik!”

A Szabadító nemcsak szeretett, hanem szolgált is mindenkit. Terjesszék

ki jóságotokat mindenki felé. Kedves szolgálatotok nagyszerű áldást hozhat fiatalnak és idősek egyaránt. Monson elnöknek egészen fiatal férfi kora óta különös gondja volt az idősek emberekre. Tisztában van egy rövid látogatás, egy szívélyes mosoly vagy egy öreg és ráncos kéz szorításának értékével. A jóságosság ilyen egyszerű megnyilvánulásai szint visznek egy olyan életbe, mely néha csak hosszú, magányos és sűrű napokból áll. Arra kérlek mindannyiótokat, hogy törődjétek nagyszüleitekkel és az idősek emberekkel. Holnap nézzetek szét az egyházban, és keressetek valakit, akinek egy kis új színt vihettek az életébe. Igazán nem nagy dolog: üdvözlőjétek név szerint, röviden beszélgetsetek el vele, legyetek készek segíteni neki. Kinyithatjátok neki az ajtót, vagy felkínálhatjátok segítségéteket az otthona vagy kertje gondozásában. Ami számotokra fiatalon egyszerű feladatnak tűnik, egy idősebb embernek nagyon nehéz is lehet. „Ne feledjétek, a kedvesség velünk kezdődik!”

Jóakarátúnak lenni néha a saját családjukban a legnehezebb. Az erős családok megteremtéséhez erőfeszítésre van szükség. „Legyetek vidámak, segítőkészek, és legyetek tekintettel másokra! Sok családi probléma azért alakul ki, mert a családtagok önző módon vagy barátságatlanul beszélnek és cselekszenek. Törődjétek a többi

családtag szükségleteivel! Próbáljatok béketeremtők lenni, nem pedig kötekedők, civakodók és veszekedők!”⁹ „Ne feledjétek, a kedvesség veletek kezdődik!”

Jézus szerette a gyermekeket, karjába vette és megáldotta őket.¹⁰ A Szabadítóhoz hasonlóan a ti is megáldhattok minden gyermeket a kedvességetek által, és nem csak a saját otthonotokban lévőket.

Nem tudhatjátok, hogy életetek és példátok milyen hatással van egy kisgyermekre. Nemrégiben kaptam a következő rövid levelet egy barátomtól, aki egy helyi középiskolában lévő napközit vezet. Az iskolába számos olyan fiatal férfi és fiatal nő is jár, akik az egyház tagjai. A következő élményét osztotta meg velem: „Amikor a kisgyermekkel a folyosókon sétálok, nagyon jó látni, hogy sokuk szekrényének ajtajára belülről Jézus vagy valamelyik templom képe van ragasztva. Az egyik gyerek meglátott egy Jézust ábrázoló képet az egyik fiatal nő nyitott szekrényajtóján, majd ezt mondta: »Nézd csak, Jézus itt van az iskolánkban!« A szekrény tulajdonosa könnyes szemmel hajolt le a kisgyermekhez és megölelte őt. Megköszöntem a fiatal nőnek, hogy ilyen jó példát mutatott a körülötte lévőeknek. Felemelő tudni azt, hogy oly sok fiatal próbál kiállni az igazság és igazlelkűség mellett, és megtenni saját részét abban, hogy a Lelket meghívja az életébe, még akkor is, ha az időnként nehéz, a körülötte lévő világ pedig zajos és durva. Az egyházban igazán csodálatos fiataljaink vannak.”

Ezzel teljesen egyetérték. Fiatal nők, *ti* változtatjátok meg a világot azáltal, hogy életeteket Jézus Krisztusra összpontosítjátok, és azzá váltok, akivé Ő szeretné, hogy váljatok.¹¹

Köszönöm nektek a jóakarátú cselekedeteiteket: hogy barátkoztok

azokkal, akik talán mások; hogy kedvesek vagytok kortársaitokkal, az idősekkel, családotokkal és a kisgyermekkel; hogy felebarátai vagytok azoknak, akik magányosak, kihívásokkal vagy szívfájdalommal küzdenek. Jóságotok által másokat a Szabadító fénye felé fordítottok.¹² Köszönöm, hogy emlékeztek arra, hogy a kedveség veletek kezdődik.

Tudom, hogy Thomas S. Monson elnök Isten prófétája, akinek élete a jóakarát olyan példáját mutatja nekünk, melyből mindannyian tanulhatunk. Kövessük a prófétánkat! Tanuljunk az ő példájából és hallgassunk a szavaira! Hiszek Jézus Krisztus evangéliumában, és tudom, hogy a papság Joseph Smith által vissza lett állítva a földre.

Tudom, hogy Szabadítónk él, és mindannyiunkat szeret. Minden emberért életét adta. Azért imádkozom, hogy Jézus Krisztust tegyük életünk középpontjává, és járjunk az Ő nyomdokain egymást szeretve és szolgálva.¹³ Tudom, hogy ez által jobba tehetjük a világot, mivel „hiszünk abban, hogy... jóakarátúnak... kell lennünk”¹⁴. Erről teszem bizonyoságot, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Hittételek 1:13.
2. Lásd *Oxford English Dictionary Online*, 2nd ed. (1989), "benevolent," oed.com.
3. "Kindness Begins with Me," *Children's Songbook*, 145.
4. "Guardians of Virtue," *Strength of Youth Media 2011: We Believe* (DVD, 2010); also available at lds.org/youth/video/youth-theme-2011-we-believe.
5. Lukács 10:25, 27, 29, 30, 33–35.
6. Jerry Earl Johnston, "The Unity in a Ward's Uniqueness," *Mormon Times*, Feb. 9, 2011, M1, M12.
7. Thomas S. Monson: Legyetek bátrak! *Liahóna*, 2009. máj. 125.
8. Az erény védelmezői
9. *A fiatalság erősségéért* (füzet, 2002). 10–11.
10. Lásd Márk 10:16.
11. Az erény védelmezői
12. Az erény védelmezői
13. Az erény védelmezői
14. Hittételek 1:13

Írta: Elaine S. Dalton

a Fialat Nők általános elnöke

Az erény védelmezői

Már most készüljétek fel, hogy érdemessé váljatok az Úr szent templomaiban rátok váró összes áldás befogadására.

Néha előfordul, hogy szavakkal nem tudjuk kifejezni érzéseinket. Imádkozom azért, hogy a Lélek bizonyoságot tegyen a szívetekben mennyei azonosságokról, és örökkévaló felelősségekről. Ti vagytok Izráel reménysége. Szerető Mennyei Atyánk kiválasztott és nemes leányai vagytok.

A múlt hónapban lehetőségem volt részt venni egy fiatal nő templomi esküvőjén, akit már születése óta ismerek. Ahogy ott ültem a peccsételő szobában, felnéztem a templom fényeitől csillogó, csodálatos csillárra, eszembe jutott az a nap, amikor először tartottam őt karjaimban. Édesanyja egy kicsi fehér ruhába öltöztette őt, én pedig azt gondoltam, hogy ő a leggyönyörűbb kisbaba, akit valaha is láttam. Most, hogy fiatal nőként belépett az ajtón, újra fehérbe volt öltözve. Sugárzott a boldogságtól. Ahogy megjelent a szobában, teljes szívemből azt kívántam, bárcsak minden fiatal nő láthatná maga előtt ezt a pillanatot, és arra törekedne, hogy a felmagasztosulás áldásaira készülve, mindig érdemes legyen a szent templomi szövetségek és szertartások megkötésére és betartására.

Amikor ez a házaspár letérdelt a szent oltárhoz, a halandó értelmet felülmúló ígéretekben részesültek,

melyek megáldják, megerősítik és segítik őket a halandóságban tett utazásuk során. Olyan pillanatot lát ez, amikor a világ egy kis időre lecsendesedett körülöttük, a mennyek pedig örvendeztek. Amikor az ifjú pár belenézett a szoba hatalmas tükreibe, a vőlegénytől megkérdezték, mit lát. Ezt mondta: „Mindazokat, akik előttem jártak.” Ezután a házaspár belenézett a szemközti falon lévő tükörbe is, majd a menyasszony könnyes szemmel azt mondta: „Én azokat látom, akik minket követnek majd.” A jövőbeli családját, a saját utódait látta. Tudom, hogy abban a pillanatban újra megértette, milyen fontos hinnünk abban, hogy erkölcsösek és erényesek legyünk. Nincs is csodálatosabb látvány egy olyan házaspárnál, akik megfelelően felkészülve térdelnek együtt a templom oltáránál.

A Fialat Nőknél eltöltött éveitek a templomra fognak felkészíteni benneteket. Ott majd olyan áldásokat fogtok elnyerni, melyek Isten becses leányaiként megilletnek titeket. Mennyei Atyátok szeret benneteket, és azt akarja, hogy boldogok legyetek. Ez úgy lehetséges, ha hűségesek vagytok, az erény ösvényein jártok¹, és ragaszkodtok szövetségeitekhez².

Fialat nők, nektek, akik egy olyan világban éltek, ahol az erkölcstelenség

egyre növekszik, a gonoszság egyre elfogadottabb, a nőket egyre inkább kihasználják, a szerepek pedig egyre jobban eltorzulnak, óvnotok kell magatokat, családokat, és mindenkit, akivel csak kapcsolatba kerülnök. Az erény védelmezőinek kell lennetek.

Mit jelent az erény védelmezőjének lenni? „Az erény a magas erkölcsi normákra alapozott gondolatok és viselkedés mintája. Magában foglalja az erkölcsösséget és a tisztaságot.”³ És mi is egy védelmező? Egy védelmező olyasvalaki, aki oltalmaz, megvéd, pártfogol.⁴ Így az erény védelmezőiként védeni, oltalmazni fogjátok az erkölcsi tisztaságot, mivel a halandó élet létrehozásához adott hatalom szent és felmagasztalt erő, melyet egészen a házasságkötésétekig védelmeznetek kell. Az erény követelmény ahhoz, hogy a Szentlélek társaságát és útmutatását élvezhessük. Ahhoz, hogy sikeresen végighaladhassatok a világon, ahol éltek, szükségetek lesz erre az irányításra. Az erkölcsösség annak is követelménye, hogy beléphessetek a templomba. Továbbá azért is szükség van rá, hogy érdemesek legyünk a megállni a Szabadító jelenlétében. Most készültök fel erre az időszakra. A személyes fejlődési program, valamint a *Fiatalság erősségeért* füzetben lévő normák igen fontosak. Az ezekben a füzetekben található alapelvek szerinti élet megerősít és segít nektek abban, hogy felkészültebbek legyetek a

királyságra.⁵

Tavaly nyáron egy csoport fiatal nő a utahi Alpine-ból elhatározta, hogy felkészültebbé válik a királyságra. A templomra való összpontosításuk kifejezéséül elszánták magukat, hogy az egyik pionírhoz, John Roe Moyle-hoz hasonlóan, elgyalogolnak a Utah-i Draper templomtól 35 kilométerre lévő Salt Lake templomig. Moyle testvér kőfaragó volt, akit Brigham Young próféta hívott el, hogy a Salt Lake templom dolgozzon. Minden héten 35 kilométert gyalogolt az otthonától a templomig. Egyik feladata az volt, hogy a „Szenség az Úrnak” feliratot belevésse a Salt Lake templom keleti homlokzatába. Nem volt könnyű feladat, és sok akadályt kellett legyőznie. Munka közben egyszer az egyik tehene megrúgta a lábát. Mivel nem gyógyult a sérülése, amputálni kellett a lábát. Ez azonban nem vetett gátat a próféta és a templom végzett munka iránti elkötelezettségének. Faragott magának egy falábat, majd jó néhány hét után újra megtette a templomhoz vezető 35 kilométeres utat, hogy elvégezhesse a munkát, melyre elkötelezte magát.⁶

A Cedar Hills 6. Egyházközségének fiatal női egy olyan ósért gyalogolták le ugyanezt a távot, aki arra inspirálta őket, hogy mindig legyenek érdemesek a templomba való belépésre. A heti közös tevékenységeken edzettek, séta közben pedig megosztották egymással a templomról tanultakat és az

azzal kapcsolatos érzéseiket.

A templomhoz való sétájukat korán reggel egy imával kezdték. Amikor elindultak, lenyűgözött a magabiztosságuk. Jól felkészültek, és ezzel ők is tisztában voltak. Tekintetüket a célra szegezték. Minden egyes általuk megtett lépés benneteket is jelképezett, akik most arra készültök, hogy belépjete a templomba. A ti személyes edzések is a napi személyes imáitokkal, a napi Mormon könyve olvasásával és a Személyes fejlődés programon való munkálkodásokkal kezdődött.

Miközben e fiatal nők folytatták gyaloglásukat, útközben találkoztak zavaró tényezőkkel, ők azonban a célra összpontosítottak. Néhányan már érezték, hogy kezd felhólyagosodni a talpuk, másoknak pedig a térde remegett, ennek ellenére folytatták útjukat. Ti is mindannyian számos elterelő tényezővel, fájdalommal és akadállyal néztek szembe a templomhoz vezető úton, ti azonban eltökéltek vagytok, és tovább haladtok. A fiatal nők által megtett utat vezetőik jelölték ki számukra, akik már gyalog és autóval is végighaladtak azon, hogy meghatározzák gyaloglásuk legegyszerűbb és legbiztonságosabb módját. A ti útvonalatok is ki van jelölve, és biztosak lehettek abban, hogy a Szabadító nemcsak végigment azon, hanem az út minden egyes lépését újra meg is fogja tenni veletek.

A templomhoz vezető úton apák, anyák, családtagok és papsági vezetők védelmezték őket. Feladatuk annak biztosítása volt, hogy mindenki biztonságban és veszélyektől óvva érkezzen meg. Meggyőződtek arról, hogy mind egyik fiatal nő elég folyadékot iszik, és elegendő táplálékot vesz magához az erőnlét fenntartásához. Papsági vezetőik az út mentén segélyállomásokat alakítottak ki, ahol a lányok megpihenhettek és vizet ihattak. Fiatal nők, az édesapáitok, édesanyáitok,

püspökeitek, és még oly sok más ember lesz védelmezőtök, miközben a templom felé vezető úton haladtok. Figyelmeztetnek majd a veszélyekre, irányítják utatokat, ha pedig megsérülnétek vagy letérnétek az útról, ott lesznek, hogy segítsenek.

Lenyűgözött, amikor a gyaloglásuk utolsó kilométerein fivéreik, más fiatal férfiak, és barátaik ott eljöttek, hogy támogassák ezeket az elkötelezett fiatal nőket, és szurkoljanak nekik. Egy férfitestvér felkapta az egyik lányt, akinek már hólyagok voltak a talpán, és a hátán cipelve tette meg vele a templomhoz vezető út végét. Amikor ezek a kiváló fiatal nők elérték céljukat, könnyes arccal érintették meg szent falát, majd csendben elkötelezték magukat, hogy mindig érdemesek lesznek belépni oda.

A templomhoz gyaloglás az életünk hasonlata is lehet. Szülők és papsági vezetők örködték az út mellett. Támogatást és segítséget nyújtottak. A fiatal nők vigyáztak egymásra, és biztatták egymást. A fiatal férfiak csodálták a fiatal nők erejét, elkötelezettségét és

állóképességét. A férfitestvérek hátukon vitték a megsérült nőtestvéreiket. A családok együtt örültek lányaikkal a gyaloglásuk végén, és biztonságban hazavitték őket.

Ahhoz, hogy a templomhoz vezető úton tudjatok maradni, védelmeznetek kell személyes erényeteket, valamint társaitok erényét is. Hogy miért? Mormon a Mormon könyvében azt tanította, hogy az erény és az erkölcsösség „mindennél drágább és értékesebb”⁷.

Mit tehettek mindannyian, hogy az erény védelmezői legyetek? Minden azzal kezdődik, hogy hisztek abban, hogy képesek vagytok változtatni a dolgokon. Egy elhatározással kezdődik. Fiatal nő koromban megtanultam, hogy van néhány döntés, melyet csak egyszer kell meghozni. Egy kis táblára felsoroltam azokat a dolgokat, melyeket *mindig* meg fogok tenni, és azokat is, melyeket *soha*. Ilyesmik voltak a listán: a bölcsesség szavának betartása; napi ima; tizedfizetés; elkötelezettség, hogy egy vasárnapot sem hagyok ki. E döntéseket csak egyszer hoztam meg, a döntés pillanatában pedig pontosan tudtam, hogy mit kell tennem, mivel azt már előzőleg eldöntöttem. Amikor a középiskolai barátaim azt mondták, hogy „egy ital nem fog megártani”, én csak nevettem és azt mondtam, hogy „én már tizenkét éves koromban eldöntöttem, hogy nem teszek ilyet”. A korán meghozott döntések segíteni fognak

nektek abban, hogy az erény védelmezői legyetek. Remélem, mindannyian megírtátok a listátokat azokról a dolgokról, melyeket *mindig* meg fogtok tenni, és azokról is, amelyeket *soha*. Azután pedig éljétek a listátok szerint!

Az erény védelmezőjének lenni azt is jelenti, hogy mindig visszafogottak lesztek az öltözködésetekben, beszédetekben, cselekedeteitekben, valamint a közösségi oldalak használata során. Az erény védelmezőjének lenni azt jelenti, hogy soha nem küldtök olyan szöveges- vagy képzületet fiatal férfiaknak, melyek hatására elveszíthetik a Lelket, a papsági hatalmukat vagy erényüket. Azt jelenti, hogy tisztában vagytok az erkölcsösség fontosságával, mivel megértettétek azt is, hogy a testetek templom, és hogy a gyermeknemzés szent erőivel nem szabad házasság előtt visszaélni. Tisztában vagytok azzal, hogy olyan szent erő birtokában vagytok, mely azon szent kötelességgel jár együtt, hogy más lelkeket hozzatok a földre, hogy azok testet kaphassanak, melyben örökkévaló lelkük lakozhat. Ez az erő egy másik megszentelt lélekre is hatással van. Olyasvalami őrzői vagytok, ami még a drágaköveknél is becsesebb⁸. Legyetek hitűek! Legyetek engedelmesek! Már most készüljétek fel, hogy érdemessé váljatok az Úr szent templomaiban rátok váró összes áldás befogadására.

A ma itt lévő édesanyáknak annyit mondanék, hogy a lányaitok számára ti vagytok a visszafogottság és az erény legfontosabb példái. Köszönjük ezt nektek! Soha ne habozzatok megtanítani nekik, hogy ők Isten nemes leányai, értékük pedig nem a testi megjelenésüktől függ. Látniuk kell hitetek kifogástalan és következetes megnyilvánulását a saját hozzáállások és megjelenések által.⁹ Ti is az erény védelmezői vagytok.

A héten újra felmástrom az Ensign-csúcsra. Kora reggel volt, és amikor arról a dombról letekintettem az Úr házána hegyére – azaz a Salt Lake templomra –, minden újra kristálytisztává vált számomra. A pionírok mindenüket odaadták, hogy eljöhessenek a hegyek tetejére, hogy ti és én is részesülhessünk a templom áldásaiban, és családokként örökre egymáshoz pecsételhessenek bennünket. Negyven évnyi áldozat, fájdalmas munka és gyakorlás Alpine-ből a templomhoz. Hogy miért? Azért, mert hozzátok hasonlóan ők is hittek. Hittek egy prófétában. Hitték, hogy ő látta és beszélt Istennel és az Ő Szeretett Fiával. Hittek a Szabadítóban. Hittek a Mormon könyvében. Ezért mondhatták azt, hogy „mindent hiszünk, mindent remélünk, sok mindent elviseltünk már, és reméljük, hogy mindent el tudunk majd viselni”¹⁰. Sok mindenben kitartottak, és erre mi is képesek vagyunk. A tizenharmadik hittételben lévő dolgokról hisszük, hogy azok valóban képessé tesznek arra, hogy érdemesek legyünk belépni a templomba, és hogy egy nap majd Mennyei Atyánk jelenlétében állhassunk megpróbálva, tisztán és egymáshoz pecsételve. Ehhez szükséges, hogy felkészüljete a királyságra, és hogy most készüljete fel arra és nyerjete magabiztosságot, hogy képesek vagytok nehéz dolgok megtételére is.

Fiatal nők, egy nagyszerű

munkában vesztek részt. Nem vagytok egyedül. Erőt fogtok kapni, miközben védelmezitek erényeteket és tisztaságotokat. Miközben megtartjátok a megkötött szövetségeiteket, a Szentlélek vezérelni és védelmezni fog benneteket. Angyalok mennyei serege fog körülvenni benneteket. Thomas S. Monson elnök arra emlékeztetett bennünket, hogy „nem kell egyedül megfutnunk az élet e nagyszerű versenyét: jogosultak vagyunk az Úr segítségére”¹¹. Készüljete fel arra a napra, amikor érdemesen és felkészülten jöttök el az Úr templomába, hogy szent szövetségeket kössete. Az erény védelmezőiként, az Ő szent házában a Szabadítót akarjátok majd keresni.

Bizonyosságomat teszem arról, hogy Isten él, az Ő Szeretett Fia, Megváltónk, Jézus Krisztus él, és hogy az Ő

végtelen engesztelésének megváltó és feljogosító hatalma által mindannyian irányítást és védelmet élvezhettek a templomhoz és az Ő jelenlétükhöz visszavezető ösvényeteken. Imádkozom azért, hogy mindnyájan megerősödjete arra a munkára, amely a legjobb elérendő célotok lesz. Éljete annak a csodálatos napnak, melyről a Jelenések könyve is ír, amikor „fehérben fog[tok]... járni; mert méltók [vagytok] arra”¹². Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Tan és a szövetségek 25:12.
2. Lásd Tan és a szövetségek 25:13.
3. *Fiatal nők személyes fejlődése* (füzet, 2009), 70.
4. Lásd thefreedictionary.com/guardian.
5. “More Holiness Give Me,” *Hymns*, no. 131.
6. Lásd Dieter F. Uchtdorf: Oda emeljétek, ahol álltok! *Liahóna*, 2008. nov. 55.
7. Moróni 9:9.
8. Lásd Példabeszédek 3:15.
9. Lásd M. Russell Ballard: Anyák és leányok. *Liahóna*, 2010. máj. 18–21.
10. Hittételek 1:13.
11. Thomas S. Monson: Nagy elvárások. (EOSZ esti beszélgetés fiatal felnőtteknek, 2009. jan. 11.), <http://lds.org/library/display/0,4945,538-1-4773-1,00.html>.
12. Jelenések 3:4.

Brazília, São Paulo

Írta: Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Élő bizonyosság

A bizonyosságnak szüksége van arra, hogy a hit imájával tápláljuk, hogy éhezünk Isten szavát a szentírásokban, és hogy engedelmeskedjünk az igazságnak.

Szeretett fiatal hűgaim, ti vagytok az Úr egyházának ragyogó reménysége. Ma este az a céлом, hogy segítsek nektek elhinni, hogy ez tényleg így van. Amennyiben ez a hit Istentől jövő mély bizonyossággá válik, akkor az alakítani fogja a naponként és óránként hozott döntéseiteket. Ezután pedig a számotokra aprónak tűnő döntésektől az Úr elvezet benneteket a remélt boldogsághoz. A választásaitokon keresztül Ő számtalan más embert is meg tud majd áldani.

Azzal, hogy ma este úgy döntöttek, eljöttök közénk, az igazán fontos választásokra mutattatok példát. Több mint egymillió fiatal nőt, édesanyát és vezetőt hívtunk meg az eseményre. Az összes olyan dolog közül, amit megtehetetek volna, ti azt választottátok, hogy velünk lesztek. Mindezt pedig a hitetek miatt tettétek.

Ti Jézus Krisztus evangéliumának hívei vagytok. Elegendő hittel rendelkeztek ahhoz, hogy eljőjeteek és meghallgassátok a szolgálait abban a hittel teli reményben, hogy hallani vagy érezni fogtok valamit, ami majd egy jobb élet felé terel benneteket. Éreztétek a szívetekben, hogy Jézus Krisztus követése vezet a nagyobb boldogság felé.

Azt talán még nem ismertétek fel,

hogy ez egy tudatosan hozott, nagyon fontos döntés. Talán barátok vagy családtagok vonzottak ide benneteket. Talán egyszerűen csak egy másik ember kedves meghívásnak tettetek eleget azzal, hogy eljöttetek. De még akkor is, ha nem vettetek tudomást róla, éreztétek a Szabadító hívásának halvány visszhangját: „Kövessetek engem!”¹

Az együtt töltött egy óra alatt az Úr elmélyítette a Belé vetett hiteteket, és megerősítette a bizonyosságokat. Többet hallottatok a pusztá szavaknál és zenénél. Éreztétek, ahogy a Lélek tanúságot tesz a szíveteknek, hogy élő próféták vannak a földön az Úr igaz egyházában, és hogy a boldogsághoz vezető ösvény az Ő királyságában található meg. Nőtt a bizonyosságok arról, hogy ma ez az egyetlen igaz és élő egyház a földön.

Nos, nem pontosan ugyanazokat a dolgokat éreztük. Néhányunknak a Lélek arról tett tanúbizonyosságot, hogy Thomas S. Monson Isten prófétája. Másoknak arról, hogy a tisztesség, az erény és a másokért végzett jó cselekedetek mind a Szabadítóra jellemző tulajdonságok, ezzel hatalmasabb vágyat ébresztve bennük, hogy olyanná váljanak, mint amilyen Ő.

Mindannyian vágytok arra, hogy megerősödjön a Jézus Krisztus

evangéliumáról szerzett bizonyosságok. Brigham Young elnök sok évvel ezelőtt látta, mire lesz szükségetek. Ő Isten prófétája volt, és 142 évvel ezelőtt prófétai jövőbelátással látott titeket, és a szükségleteiteket. Szerető édesapa volt, és élő próféta.

Ő képes volt látni, milyen hatást gyakorol a világ a saját leányaira. Látta, hogy a világi hatások leterelik őket az Úr boldogsághoz vezető ösvényéről. Brigham Young elnök napjaiban ezek a hatások részben az egész országot átszelő új vasútnak voltak köszönhetőek, amely az elszigetelt és védelem alatt álló szenteket összekötötte a világgal.

Ő talán nem látta napjaink technikai csodáit, amelyek segítségével eldönthetjük, hogy egy marokban elférő eszközt használva számtalan ötlettel és emberrel lépünk kapcsolatba szerte a világon. Látta azonban az abban rejlő értéket a lányai és a ti számotokra, amely az élő és szerető Istentől, valamint az Ő boldogságtervéről szerzett erőteljes bizonyosság választásából fakad.

Így hangzik a lányai és a ti számotokra adott prófétai és inspirált tanácsa.

Ez üzenetem lényege ma este. Ezt mondta otthona egyik szobájában, amely alig egy mérföldre van ettől a helytől, ahonnan most ez az üzenet elhangzik Isten lányaihoz a világ különböző országaiba: „Szükséges, hogy Izrael fiatal lányai élő bizonyosságot szerezzenek az igazságról.”²

Ezt követően Brigham Young alapított egy társaságot a fiatal nők számára, amelyet ma az Úr egyházában „Fiatal Nők” szervezetének hívunk. Ma este éreztétek Young elnök azon döntésének néhány csodálatos hatását, amelyet azon a vasárnap esti gyűlésen hozott otthona fogadószobájában.

Több mint száz évvel később, Izrael

leányai az egész világon arra vágnak, hogy élő bizonysgot szerezzenek maguknak az igazságról. Nos, az életetek hátralévó részében szükségetek lesz erre az élő és egyre növekvő bizonysgra, hogy megerősítsen és vezessen benneteket az örök élethez vezető ösvényen. E bizonysg segítségével Krisztus Világosságának közvetítőivé váltok nemzedékeken át a világszerte élő testvéreitek számára.

Ti saját tapasztalat alapján tudjátok, mi a bizonysg. Joseph Fielding Smith azt tanította, hogy a bizonysg „olyan meggyőző tudás, amelyet az az ember kap kinyilatkoztatás által, aki alázatosan kutatja az igazságot”. Azt mondta a bizonysgról és a Szentlélekről, aki a kinyilatkoztatást biztosítja: „Olyan hatalmas a meggyőző ereje, hogy miután a Lélek szólt hozzánk, nem marad kétség az elménkben. Ez az egyetlen módja, hogy az ember valóban megtudhassa, hogy Jézus a Krisztus, és hogy az Ő evangéliuma igaz.”³

Ti éreztétek már ezt a sugalmazást. Lehet, hogy az evangélium egy részletét erősítette meg bennetek, ahogy ma este velem is tette. Amikor a tizenharmadik hittétel szavait hallottam, miszerint „tisztességesnek, igaznak,

erkölcsösnek, jóakarátúnak” kell lennünk, olyan volt, mintha az Úr mondta volna őket. Újra érezttem, hogy ezek az Ő tulajdonságai. Érezttem, hogy Joseph Smith az Ő prófétája volt. Ezért ezek számomra nem csupán szavak voltak.

Az elmémbe láttam Júdea poros útjait és a Gecsemáné kertjét. A szívemben legalább egy részét megéreztem annak, amit Joseph érezhetett, amikor ott térdelt az Atya és a Fiú előtt abban a ligetben New York államban. Nem láttam az elmémbe azt a déli napnál ragyogóbb fényességet, melyet a próféta látott, de nagyon is érezttem a bizonysgból fakadó melegséget és csodát.

A bizonysg apránként érkezik, amíg Jézus Krisztus evangéliuma igazságának teljességét meg nem kapjuk. Például, miközben a Mormon könyvét olvassátok és eltűnődtek azon, a már korábban olvasott versek újként, új gondolatokat közvetítenek fognak megjelenni számotokra. A bizonysgotok növekedni fog nagyságában és mélységében, miközben a Szentlélek megerősíti, hogy az olvasottak igazak. Az élő bizonysgotok kibővül, miközben tanultok, imádkoztok és elgondolkodtok a szentírásokon.

Már utaltam arra, mi a legjobb leírás számomra az élő bizonysg megszerzéséről és megtartásáról. Ez Alma 32. fejezetében található a Mormon könyvében. Talán már sokszor olvastátok. Én minden egyes alkalommal új világosságot találok benne, amikor elolvasom. Nézzük át ma este újra azt a leckét, amelyet tanít.

Azt tanítják nekünk azokban a sugalmazott fejezetekben, hogy a bizonysgunk megszerzését „egy cseppnyi” hittel és azzal a vággyal kezdjük el, hogy az folyton növekedjék.⁴ Ma este éreztétek ezt a hitet és ezt a vágyat, miközben hallgattátok a Szabadító kedvességéről, őszinteségéről és arról a tisztaságról szóló megindító beszédeket, melyet a parancsolatai és az engesztelése tett lehetővé a számunkra.

Így a hit magja már el van ültetve a szívetekben. Az Almában tett ígéret szerint talán már azt is éreztétek, ahogy duzzadni kezdett a szívetekben. Én érezttem.

A fejlődő növényekhez hasonlóan azonban, ezt is táplálni kell, különben elszárad. A hitből fakadó gyakori és őszinte imák alapvető fontosságú, szükséges táplálékot jelentenek. A kapott igazságnak való engedelmisség pedig életben tartja és megerősíti a bizonysgot. A parancsolatoknak való engedelmisség részét képezi annak a táplálásnak, amellyel a bizonysgunkról gondoskodnotok kell.

Biztosan emlékeztek a Szabadító ígéretére: „Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajjon Istentől van é, vagy én magamtól szólók?”⁵

Ez számomra működött, és nektek is működni fog. Az egyik evangéliumi tan, amelyet fiatal koromban tanítottak nekem, így szól: Isten minden ajándéka közül az örök élet a legnagyobb.⁶ Megtanultam, hogy az örök élet részét

képezi az is, hogy szeretetben örökre együtt élünk a családukkal.

Azóta, hogy először hallottam ezeket az igazságokat, és azok megerősítést nyertek a szívemben, kötelességemnek éreztem, hogy mindent megtegyek azért, hogy elkerüljem a vitát, és békét teremtek a családomban és az otthonomban.

Csak ezt az életet követően élvezhetem minden áldás legnagyobbját, vagyis az örök élettel járó áldások teljességét. Az élet kihívásai közepette azonban legalább bepillantást nyerhettem abba, hogy milyen lehet a családom a mennyben. E tapasztalatok gyarapították és megerősítették a biznyságomat annak a pecsételő hatalomnak a valódiságáról, amelyet a templomokban végeznek.

Miközben figyeltem, ahogy a két lányom kereszteléseket végez az őseiért, megindították a szívemet saját maguk és azon őseik iránt, akiket közösen találtunk. Számunkra valóra vált Illés azon ígérete, miszerint a szívek egymás felé fognak fordulni a családokban.⁷ Így számomra a hit biztos tudássá vált, ahogy arra ígéretet kapunk Alma könyvében.

Részben megtapasztalhattam azt az örömet is, amelyet az őseim éreztek akkor, amikor a Szabadító halandó szolgálata után ellátogatott a lélekvilágba. A Tan és a szövetségek így írja le ezt az eseményt:

„És a szentek örvendeztek megváltásukban, térdet hajtottak és elismerték Isten Fiát mint Megváltójukat és Kiszabadítójukat a halálból és a pokol láncából.

Arcuk ragyogott, megpihent rajtuk a ragyogás Isten jelenlétéből, és dicséreteket énekeltek szent nevének.”⁸

Azért tudtam átérezni az örömet, mert az Úr által ígért örök élet valódiságáról szerzett biznyságom szerint cselekedtem. Ezt a biznyságot az

a szerinti cselekvés erősítette meg – ahogyan azt a Szabadító megígérte.

Azt is tanította nekünk, hogy azon felül, hogy az engedelmisséget választjuk, imában is kérnünk kell az igazságról szóló biznyságot. Az Úr az egyik parancsolatában azt tanította, hogy imádkoznunk kell a Mormon könyvéről. Ezt mondta Moróni prófétáján keresztül:

„Íme, arra buzdítanálak benneteket, hogy amikor ezeket a dolgokat olvassátok, ha Isten bölcsessége szerint való az, hogy olvassátok őket, akkor emlékezzetek rá, milyen irgalmas volt az Úr az emberek gyermekeihez, Ádám teremtésétől fogva egészen addig, amíg ezeket a dolgokat megkapjátok, és gondolkozzatok el ezen a szívetekben.

És amikor ezeket a dolgokat megkapjátok, arra buzdítalak benneteket, hogy Krisztus nevében kérdezzétek meg Istent, az Örökkévaló Atyát, hogy nem igazak-e ezek a dolgok; és ha őszinte szívvel, igaz szándékkal, Krisztusba vetett hittel kérdeztek, akkor ő a Szentlélek hatalma által ki fogja nektek nyilvánítani ennek igazságát.

És a Szentlélek hatalma által minden dolgot illetően tudhatjátok az igazat.”⁹

Remélem, mindannyian igazoltátok ezt az ígéretet magatoknak, vagy ha nem, akkor hamarosan megteszitek. A válasz lehet, hogy nem egyetlen és erőteljes lelki élményként érkezik majd. Nekem először csendesen érkezett. De egyre erőteljesebben jött minden egyes alkalommal, amikor olvastam a Mormon könyvét és imádkoztam róla.

Én nem függök attól, hogy mi történt a múltban. A Mormon könyvéről szóló élő biznyságomat úgy tudom megtartani, hogy gyakran igénybe veszem Moróni ígéretét. Én nem tartom e biznyságból fakadó áldásokat magától éretető, örök érvényű felhatalmazásnak.

A biznyságnak szüksége van arra, hogy a hit imájával tápláljuk, hogy éhezünk Isten szavát a szentírásokban, és hogy engedelmeskedjünk a kapott igazságnak. Nagyon veszélyes az ima elhanyagolása. Veszélyt jelent a biznyságunkra az is, ha csupán alkalmanként tanulmányozzuk és olvassuk a szentírásokat. Ezek a biznyságunk szükséges tápanyagai.

Emlékezzetek Alma figyelmeztetésére:

„De ha elhanyagoljátok a fát, és nem gondoltok annak táplálására, akkor íme, egyáltalán nem fog gyökeret verni; és amikor eljön a nap melege és megperzseli azt, akkor elszárad, mert nincs gyökere, és ti kitépítitek és kivetitek.

Most ez nem azért van, mert nem jó a mag, vagy hogy annak gyümölcse ne lenne kívánatos; hanem azért, mert meddő a földetek, és mert nem vagytok hajlandók a fa táplálására, ezért nem lehet tietek annak gyümölcse.”¹⁰

Az Isten szaván való lakmározást, a szívből jövő imát és az Úr parancsolatainak való engedelmisséget egyenlő mértékben és folyamatosan alkalmaznunk kell ahhoz, hogy gyarapodjon és sikeresen működjön a biznyságunk. Akaratunk ellenére időnként mindannyian kerülünk olyan helyzetbe, amely megszakítja a szentírás-tanulmányozásra felállított rendszerünket. Lehetnek olyan időszakok, amikor valamiért úgy döntünk, hogy nem imádkozunk. Lehetnek olyan parancsolatok, amelyeket – döntésünk szerint – egy ideig hanyagolunk.

De nem lesz vágyunk arra, hogy élő biznyságot szerezzünk, ha megfedkezünk Alma figyelmeztetéséről és ígéretéről

„És így, ha nem vagytok hajlandók az ige táplálására, a hit szemével tekintve előre annak gyümölcsére, akkor soha nem szedhetitek az élet fájának gyümölcséből.

De ha tápláljátok az igét, igen, tápláljátok a fát, amint az növekedni kezd, hitetek által nagy szorgalommal és türelemmel, várakozással tekintve annak gyümölcsére, akkor az gyökeret fog verni; és íme, örökké tartó életre sarjadó fa lesz belőle.

És szorgalmatok, és hitetek és türelmetek miatt az igével szemben annak táplálása során lehet az, hogy gyökeret ver bennetek, íme, hamarosan szedhettek annak gyümölcséből, ami a legértékesebb, ami édes, felülmúlva mindazt, ami édes, és ami fehér, felülmúlva mindazt, ami fehér, igen, és tiszta, felülmúlva mindazt, ami tiszta; és egészen addig lakmározatok majd ebből a gyümölcsből, amíg el nem teltek, hogy se nem éheztek, se nem szomjaztok.

Akkor... learatjátok majd hitetek, és szorgalmatok, és türelmetek és hosszútűrésetek jutalmát, várván, hogy a fa gyümölcsöt hozzon nektek.”¹¹

A szentírás azon szavai, miszerint „várván, hogy... gyümölcsöt hozzon nektek”, vezérelték azt a bölcs tanítást, amelyet ma este kaptatok. Ezért

irányították a figyelmeteket egy eljövendő nap felé a templomi pecsételő szobában. Ezért segítettek nektek ma elképzelni a világosság azon látszólag végtelen láncát, amely azoknak a pecsételő szobáknak a falain egymással szemben lévő tükrökben látszik Isten templomaiban, amelyekben házasságot köthettek.

Ha a bizonyágótokból fakadó, elegendő vágyakozással néztek e nap elébe, akkor megerősítenek benneteket, hogy képesek legyetek ellenállni a világ kísértéseinek. Minden egyes alkalommal, amikor megpróbáltok még jobban a Szabadítóhoz hasonló életet élni, megerősödik a bizonyágótok. Idővel megtudjátok saját magatok számára, hogy Ő a Világ Világossága.

Érezni fogjátok, hogy világosság gyarapodik az életetekben. Ez azonban nem jön erőfeszítések nélkül. De jönni fog, amikor nő a bizonyágótok, és úgy döntötök, hogy tápláljátok azt. A Tan és a szövetségekben található a következő biztos ígérlet: „Ami Istentől való, az világosság; és aki világosságot

fogad be, és megmarad Istenben, még több világosságot kap; és ez a világosság mind fényesebbé és fényesebbé válik, a tökéletes napig.”¹²

Világosság lesztek a világ számára, amikor megosztjátok bizonyágótokat másokkal. Krisztus, életetekben fénylő világosságát fogjátok másoknak tükrözni. Az Úr megtalálja a módját annak, hogy ez a világosság megérintse azokat, akiket szerettek. Lányai egyesített hitén és bizonyágóján keresztül Isten milliók életét fogja megérinteni a világosságával a királyságában és szerete a világon.

A bizonyágótokon és a választásaitokon nyugszik az egyház és azon nemzedékek reménye, akik követni fogják a példátokat, mert meghallják és elfogadják az Úr hívását: „Kövessetek engem.” Az Úr ismer és szeret benneteket.

Veletek hagyom a szeretetemet és a bizonyágómat. Ti egy szerető és élő Mennyei Atyának a lányai vagytok. Tudom, hogy a feltámadott Fia, Jézus Krisztus a Szabadító és a Világ Világossága. Bizonyágómat teszem, hogy a Szentlélek üzeneteket küldött nektek ma este, amelyekben megerősítette az igazságot a szívetekben. Thomas S. Monson elnök Isten élő prófétája. Erről teszem bizonyágómat, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lukács 18:22.
2. Brigham Young, in *A Century of Sisterhood: Chronological Collage, 1869–1969* (1969), 8.
3. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–66), 3:31.
4. Lásd Alma 32:27.
5. János 7:17.
6. Lásd Tan és a szövetségek 14:7.
7. Lásd Malakiás 4:5–6; Joseph Smith története 1:38–39.
8. Tan és a szövetségek 138:23–24.
9. Moróni 10:3–5.
10. Alma 32:38–39.
11. Alma 32:40–43.
12. Tan és a szövetségek 50:24.

Jamaica, St. Catherine

Konferenciai történetek tárgymutatója

Ez a lista az általános konferenciai beszédekben elhangzott történeteket sorolja fel, melyeket felhasználhatsz a személyes tanulmányozásodhoz, valamint a családi estekhez és más tanításokhoz. A számok a beszédek legelső oldalára utalnak.

BESZÉLŐ	TÖRTÉNET
Jean A. Stevens	A gyerekek példát mutatnak azzal, hogy fizetik a tizedüket 10 Liam figyel az édesapja hangjára a gyógykezelés alatt 10
Walter F. González elder	Egy riporter szeretné tudni, hogy valós-e a házastársak- kal való jó bánásmód, vagy csak megjátszás 13
Kent F. Richards elder	Egy fiatal lány angyalokat lát a gyermekek körül a kórházban 15
Quentin L. Cook elder	A kézitáskája tartalma tükrözi, hogy mennyire él egy fiatal nő az evangélium szerint 18 Egy tongai nőtestvér javaslatot tesz arra, hogyan lehet segíteni a fiatal felnőtt férfiakat 18
Henry B. Eyring elnök	A közösség szolgálatot végez a Teton-gát összeomlása után 22
Boyd K. Packer elnök	A cövekelnök azt tanácsolja egy férfinak a felesége halála után, hogy „ne foglalkozzon vele” 30
Dallin H. Oaks elder	Ray Cox parancsnok a katonái biztonsága érdekében lemond az alvásról 42 Aron Ralston összeszedi minden bátorságát, hogy megmentse az életét 42
M. Russell Ballard elder	Egy aranykereső megtanulja értékelni az aranymorzsákat 46
Neil L. Andersen elder	Sidney Going inkább misszióba megy a rögbizés helyett 49
Larry M. Gibson	A diakónusok kvórumának elnöke megtanulja a felelősségeit 55
Dieter F. Uchtdorf elnök	Egy ember nem tudja, milyen kiváltságokra jogosítja fel a hajóutazása 58
Henry B. Eyring elnök	A kvórum megkeresi azt a tagot, aki eltéved az erdőben 62 Henry B. Eyring meglátogat egy hithű főpapot 62
Thomas S. Monson elnök	Thomas S. Monson meghív egy házaspárt, hogy nézzenek meg egy pecsételést 66
Paul V. Johnson elder	Egy fiatal nő megtér egy hosszú betegség során 78
H. David Burton püspök	Robert Taylor Burton segít megmenteni egy kézikocsis csapatot 81
Silvia H. Allred	Fiatal édesanyát szolgálnak a látogatótanítók 84
Thomas S. Monson elnök	A brazil szentek hosszú utat tesznek meg Manausból a templomhoz 90 Mou Tham családja áldozatokat hoz, hogy eljussonak a templomba 90 Thomas S. Monson részt vesz a Rómában épülő templom kapavágási ünnepségén 90
Richard G. Scott elder	Richard G. Scott eldert arra buzdítja a felesége, hogy ne a mosógépet szerelje meg, hanem inkább a gyerekekkel játsszon 94 Jeanene Scott megőrzi a szeretetből kapott üzeneteket 94 Richard G. Scott gondoskodik a szívproblémával küszködő kisfiáról 94
D. Todd Christofferson elder	Hugh B. Brown megmetszi a ribizlibokrot, majd jelképesen megmetszi saját magát is 97
Carl B. Pratt elder	A Whetten család fizeti a tizedét és áldásokban részesül 101
C. Scott Grow elder	C. Scott Grow bátyja rossz döntéseket hoz, de később bünbánatot tart 108
Ann M. Dibb	Jenn, amikor az igazságot kutatta, visszaemlékezett Kristi példájára 115
Mary N. Cook	Egy gyermek meglátja Jézus képét az iskolai szekrényben 118 Egy fiatal nő úgy dönt, hogy nem megy el megnézni egy kétes filmet a moziban 118
Elaine S. Dalton	Fiatal nők a utahi Draperből elgyalogolnak a Salt Lake templomhoz 121

Életünk részévé tenni a konferenciát

A következő tevékenységek és kérdések segítségével családi beszélgetéseket indíthatsz el, illetve használhatod őket a személyes tanulmányozáshoz is, miközben azon igyekszel, hogy az általános konferencia beszédeit az életed részévé tedd.

Az interneten megtalálhatod az összes általános konferenciái beszédet a conference.lds.org címen.

Megjegyzés: Az alább felsorolt oldalszámok az adott beszéd első oldalára utalnak.

Gyermekeknek

• Thomas S. Monson elder bejelentette, hogy az egyház három új templomot épít. Ezzel a működő, az épülő és a bejelentett

templomok száma összesen 160-ra emelkedett. Keresd ki a térképen a következő helyeket: USA, Idaho állam, Meridian; USA, Colorado állam, Fort Collins; Kanada, Manitoba tartomány, Winnipeg; valamint az otthonodhoz legközelebbi templom. Olvasd el vagy meséld el Monson elnök néhány történetét, amely olyan

hithű egyháztagokról szól, akik hatalmas áldozatokat hoztak azért, hogy eljussanak a templomba (90. oldal). Tűzd ki célul, hogy amilyen hamar csak lehetséges, eljuss a templomba, vagy beszéljétek meg, miként tudsz érdemes maradni arra, hogy belépjess a templomba.

• Amikor Ádám és Éva a földön éltek, Mennyei Atyánk iránti hódolatukat azzal is kifejezték, hogy állatokat áldoztak fel. L. Tom Perry elder azt tanította, hogy a Szabadító a hódolat új formájaként vezette be a sabbat napi úrvacsorát a tanítványai számára. Mi továbbra is úgy hódolunk, hogy a sabbat napon veszünk az úrvacsorából. A családdal közösen nézzétek át Perry elder beszédét (6. oldal), hogy megtanuljátok, milyen a helyes vasárnapi öltözet, valamint hogyan kell tiszteletben tartani az

Szlovénia, Ljubljana

Mexikó, Coatzacoalcos

úrvacsorát és a sabbat napját.

• D. Todd Christofferson elder azt tanította, hogy Jézus Krisztus arra utasított bennünket, igyekezzünk olyanok lenni, mint Ő és Mennyei Atyánk (97. oldal). Mennyei Atyánk néha „megdorgálja” a gyermekeit, hogy segítsen nekünk olyanná válni, mint amilyen Ő. Beszéljétek meg, mit jelent megdorgálni valakit. Olvasd fel vagy meséld el az elburjánzott ribizli-bokorról szóló történetet. Beszéljétek meg, miként segíthet nekünk erősebbé és eredményesebbé válni egy csalódás vagy kudarc.

• Richard J. Maynes azt tanította, hogy a családok olyanok lehetnek, mint egy kötél (37. oldal). A kötél rengeteg vékony szálból áll, amelyek önmagukban gyengék, de erősek, amikor összefonják őket. Ehhez hasonlóan, amikor a család minden tagja azt teszi, ami helyes és segíti egymást, akkor a család minden egyes tagja megerősödik, és sokkal többre lesz képes, mint amennyire egyedül lenne. Adj minden egyes családtagodnak egy darab fonalat vagy kötelet. Beszéljétek meg, hogy a család egyes tagjai, miként szolgálják és erősítik a család többi tagját. Ezt követően nézzétek meg, milyen erősek a fonál- vagy kötélrészecskéik, amikor összefonják őket.

Fiataloknak

• Vajon van olyan egységes az osztályod vagy kvórumod, amilyen egységes csak lehet? Miután átnézted Henry B. Eyring elnök beszédét, amely az egységről szól (62. oldal), készíts egy listát, hogy mit tehetsz azért, hogy jobban összehozd a csoportodat.

• Russell M. Nelson elder beszélt az engedelmesség „büfé-megközelítéséről” (34. oldal). Beszélj meg a családdal, osztályoddal vagy kvórumoddal, mit jelent, és miért nem működik ez a fajta megközelítés.

• M. Russell Ballard elder Krisztus tiszta szeretetét olyan tevékeny szeretetként jellemezte (46. oldal), amely egyszerű jótettekben és szolgálatban nyilvánul meg. Tervezzétek meg, milyen módon fejezheti ki szeretetét az osztályotok vagy a kvórumotok az egyházközségetek, a gyülekezetetek vagy a közösségetek egyik tagja iránt, majd hajtsátok végre a terveteket.

• Quentin L. Cook elder elmesélte annak a táskának a történetét, amelyet egy fiataloknak rendezett tánc után találtak (18. oldal). Amit a vezetők a táskában találtak, rengeteg elárult arról a fiatal nőről, akinek a tulajdonában volt. Mit mesél rólad a táskád, a pénztárcád vagy az iskolatáskád? Mit változtatnál meg azokon a dolgokon, amelyeket közel tartasz magadhoz?

• Lynn G. Robbins elder arról beszélt, hogyan válhatunk egyre hasonlóbba a Szabadítóhoz (103. oldal). Gondolj arra, mit jelent olyannak *lenni*, mint Jézus Krisztus, és nem csupán *megtenni* azt, amit kér. Gondolkozz el azon, mit kell megváltoztatnod az életedben ahhoz, hogy egyre inkább olyanná válj, mint amilyen a Szabadító!

Felnőtteknek

• Dieter F. Uchtdorf elnök (58. oldal) elmesélte annak az embernek

a történetét, aki nem a kiváltságainak megfelelő életet élt, amikor a hajóutazása során elmulasztotta a rengeteg tevékenységet és jó ételt, mivel nem fogta fel, hogy ezeket a dolgokat mind magában foglalta a jegy ára. Beszélj meg a papságviselő családtagjaiddal, hogy milyen módokon tudnak élni kiváltságaikkal „azon szent hatalom, ajándékok és áldások tekintetében, amelyekre Isten papságának viselőiként lehetőségük és jog[uk] van”.

• Boyd K. Packer elnök a megbocsátás hatalmáról tanított (30. oldal). Vannak-e emberek, akiknek meg kellene bocsátanod, illetve van-e olyan zavaró esemény, amellyel inkább nem kellene már foglalkoznod? Kérd az Úr segítséget, hogy megleld a békességet és a megbocsátáshoz szükséges erőt!

• Richard G. Scott elder elmesélte, hogyan mutatták ki ő és a felesége az egymás iránt érzett szeretetüket (94. oldal). Írhat az házastársadnak egy rövid üzenetet arról, hogy mennyire szereted és becsüled őt. Tedd olyan helyre, ahol megtalálja!

• David A. Bednar elder felidézte Joseph F. Smith elnök történetét arról, hogy miként szerezte meg a bizonyosságát (87. oldal). Nézd át a történetet, és gondolkodj el, hogy milyen élmények befolyásolták a te bizonyosságodat! ■

Általános segédszervezeti elnökségek

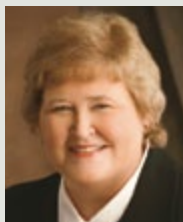
SEGÍTŐEGYLET

Silvia H. Allred
első tanácsos

Julie B. Beck
elnök

Barbara Thompson
második tanácsos

FIATAL NŐK

Mary N. Cook
első tanácsos

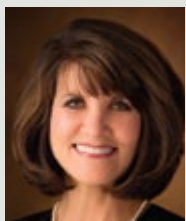

Elaine S. Dalton
elnök

Ann M. Dibb
második tanácsos

ELEMI

Jean A. Stevens
első tanácsos

Rosemary M. Wixom
elnök

Cheryl A. Esplin
második tanácsos

FIATAL FÉRFIAK

Larry M. Gibson
első tanácsos

David L. Beck
elnök

Adrián Ochoa
második tanácsos

VASÁRNAPI ISKOLA

David M. McConkie
első tanácsos

Russell T. Osguthorpe
elnök

Matthew O. Richardson
második tanácsos

Tanítások napjainkra

A melkisédeki papság és a Segítőegylet negyedik vasárnapra eső gyűléseit a „Tanítások napjainkra” tölti ki. A tanításokra a legutolsó általános konferencia egy vagy több beszéde alapján lehet felkészülni. A cövek- és a kerületi elnökök kiválaszthatják, mely beszédek kerüljenek felhasználásra, illetve ezzel a feladattal megbízhatják a püspököket és a gyülekezeti elnököket is. A vezetők hangsúlyozzák ki, mekkora értéke van annak, ha a melkisédeki papsági férfitestvérek és a segítőegyleti nőtestvérek ugyanazokat a beszédeket tanulmányozzák ugyanazonokon a vasárnapokon.

A negyedik vasárnapra eső tanításon résztvevőket arra biztatjuk, hogy tanulmányozzák és hozzák magukkal az órára a folyóirat legfrissebb általános konferenciai számát.

Javaslatok arra, hogyan készítsünk leckét a beszédekből

Imádkozz, hogy a Szentlélek veled legyen, amikor tanulmányozod és tanítod a beszéd(ek)et. Esetleg kísértést érezhetsz majd arra, hogy egyéb anyagok használatával készülj fel a tanításra, de ne felejtsd el,

hogy a konferenciai beszédek a jóváhagyott tananyag. Azt a feladatot kaptad, hogy segíts másoknak tanulmányozni az evangéliumot és a szerint élni azáltal, hogy követik az egyház legutóbbi általános konferenciáján elhangzott tanításokat.

Ismételd át a beszéd(ek)et, különös figyelmet szentelve azoknak a tantételeknek és tanoknak, melyek a leginkább megfelelnek a tanulók szükségleteinek. Keress továbbá olyan történeteket, szentírás-utalásokat és kijelentéseket a beszéd(ek)ből, amelyek segítenek eme igazságok tanításában.

Készíts vázlatot arról, hogy miként szeretnéd tanítani az egyes tantételeket és tanokat. A vázlatod tartalmazzon olyan kérdéseket, amelyek segítenek a tanulóknak:

- tantételeket és tanokat keresni a tanított beszéd(ek)ben;
- elgondolkodni ezeknek a jelentésén;
- megosztani a velük kapcsolatos nézeteiket, meglátásaikat, élményeiket és bizonyágaikat;
- alkalmazni ezeket a tantételeket és tanokat az életükben. ■

HÓNAPOK

LECKEANYAGOK A NEGYEDIK VASÁRNAPRA

2011. május –
2011. október

A 2011. évi májusi *Liahónában**
megjelent beszédek

2011. november
– 2012. április

A 2011. évi novemberi *Liahónában**
megjelent beszédek

* Ezek a beszédek (számos nyelven) elérhetők a conference.lds.org honlapon.

Vezetők a jóléti programot ünneplik és templomokat jelentenek be

Több mint 100 000 ember vett részt Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza 181. Éves Általános Konferenciájának öt ülésén a utahi Salt Lake Cityben lévő Konferencia-központban, több millióan pedig tévén, rádión, műholdon és internetes közvetítéseken nézték vagy hallgatták a konferenciát.

Az egyháztagok számára világszerte 93 nyelven voltak elérhetőek a konferenciai üzenetek. A közvetítés hang-, video- és szöveges anyagai az interneten a conference.lds.org címen találhatóak, valamint elérhetőek lesznek DVD-n és CD-n is.

Thomas S. Monson elnök a konferenciát három új templom bejelentésével nyitotta meg, melyek a következő helyszíneken épülnek majd: Fort Collins, Colorado állam, USA; Meridian, Idaho állam, USA; valamint Winnipeg, Manitoba tartomány,

Fent: Egy fiatal férfi szőlőt szüretel az egyház saját szőlőskertjében a kaliforniai Maderában, ahol mazsolát készítenek az egyház jóléti programja számára.

Balra lent: Egy család műholdas közvetítéssel követi a konferencia eseményeit a portugáliai Coimbrában.

Kanada. Ezekkel együtt a már bejelentett vagy építés alatt álló templomok száma 26-ra növekszik. Jelenleg 134 templom működik.

Monson elnök a misszionáriusi munka fontosságát is hangsúlyozta, miszerint „a misszionáriusi munka a királyságot fenntartó életerő”. Világszerte mintegy 52 000 misszionárius teljesít szolgálatot 340 misszióban.

Szombat délután 10 új általános felhatalmazottat és 41 területi hetvenest támogattak, 34 területi hetvenest pedig felmentettek. Don R. Clarke eldert, aki a Hetvenek második kvórumában szolgált, elhívták, hogy szolgálatát a Hetvenek első kvórumában folytassa. A 2010. év statisztikai jelentése szerint az egyház teljes taglétszáma 14 millió fölé emelkedett.

A kétnapos konferencián számos beszéd témája a jólét, valamint az egyház egyedülálló jóléti programja volt,

mely idén ünnepli 75. évfordulóját.

Henry B. Eyring elnök, az Első Elnökség első tanácsosa, szombaton bejelentette, hogy a jóléti program 75. évfordulójának megünnepléseként azt a felhívást intézik az egyháztagok felé világszerte, hogy töltsenek egy napot valamilyen szolgálat elvégzésével. A szolgálati napot cövekai vagy egyház-községi szinten szervezzék meg az év során. A helyi vezetők döntsenek a projekt részleteiről, az egyháztagokat pedig arra buzdítják, hogy lehetőség szerint hívjanak másokat is, hogy vegyenek részt az eseményen.

Monson elnök a konferenciát Krisztusról szóló húsvéti bizonyosságával zárta: „[Jézus Krisztus az] utolsó pillanatban is visszafordulhatott volna. De nem tette. Mindenek alá ereszkedett, hogy mindenkit megmentsen. Ezáltal olyan életet adott nekünk, mely túllép e halandó léten.” ■

José L. Alonso elder

a Hetvenektől

José Luis Alonso Trejo már az egyházhoz való csatlakozása előtt is erős biznysággal rendelkezett az ima hatalmáról. „Amikor 11 éves voltam – mondja –, majdnem meghaltam. Hallottam, amikor az orvosok azt mondták, hogy ők már feladták a küzdelmet. Ezért egyre csak imádkoztam az Úrhoz, Ő pedig meggyógyított engem.

Később, amikor megismertem Joseph Smith történetét, és megtudtam, hogy egy csupán 14 éves fiú beszélt Istennel, tudtam, hogy ez igaz. Tudtam, hogy Isten képes válaszolni az imáinkra, és hogy Ő ismer bennünket.”

Ugyanez a vigasztaló érzés kísérte Alonso eldert a Mormon könyve tanulmányozása során is. „Az ima és e könyv által biztosan tudom, hogy Jézus a Krisztus” – mondja.

Alonso elder Luis és Luz Alonso gyermekeként 1958 novemberében született a mexikói Mexikóvárosban. Tizenéves korában a mexikói Cuautlába költözött, ahol csatlakozott az egyházhoz. A közös tevékenységeken való részvétel során erős fiatalokkal került kapcsolatba, akik barátságukba fogadták, és szinte egy második otthonot biztosítottak számára. Az e tevékenységeken való részvétel során ismerte meg Rebecca Salazart is, aki később a felesége lett.

Amikor Alonso elder 19 éves lett, a Mexikói Hermosillo Misszióban végzett teljes idejű misszionáriusi szolgálatot. Missziója után Alonso elder és Rebecca 1981. február 24-én kötött házasságot az Arizonai Mesa templomban. Két gyermekük született.

Alonso elder amellett, hogy az Egyházi Oktatási Szervezet felsőfokú hitoktatási igazgatójaként szolgált, gyermekgyógyászati szakorvosi diplomával is rendelkezik, valamint homeopátiás orvosként és sebészként is dolgozott. Pályafutása a szolgálatra és mások megáldására irányuló régi vágyát testesíti meg, hasonlóan ahhoz, ahogyan az Úr is megáldotta őt, amikor gyermekként beteg volt. „A másoknak nyújtott szolgálat egységet és testvéri összetartozást teremt, továbbá meghívja az Úr hatalmát az életünkbe” – mondja.

Alonso elder a Hetvenek első kvórumába történő elhívása előtt szolgált püspökként, coveki misszióelnökként, covekelnökként, misszióelnökségi tanácsosként, a Mexikói Tijuana Misszió elnökeként, valamint területi hetvenesként. ■

Ian S. Ardern elder

a Hetvenektől

Bármikor, amikor telefonhívást kap vagy kopogtatnak az ajtaján, Ian Sidney Ardern elder első szavai általában így hangzanak: „Miben segíthetek?”

Ardern elder, aki 1954. februárjában született az új-zélandi Te Arohában Harry és Gwladys McVicar Wiltshire gyermekeként, felidézte, hogy gyakran a szolgálat látszólag apró tettei vannak a legnagyobb hatással mind az azt nyújtó, mind pedig az abban részesülő életére. „A szolgálat nem mindig kényelmes, de mindig megáldja az életet” – mondja Ardern elder.

Ardern elder és nőtestvér az új-zélandi Egyházi Főiskolára járva találkoztak, majd 1976. január 17-én kötöttek házasságot az Új-Zélandi Hamilton templomban. Négy gyermekük egy olyan otthonban nőtt fel, ahol az egymás iránti szeretetteljes gondoskodás, valamint az evangéliumi tantételek megértése iránti szükség és az aszerinti élet voltak az első helyen. „Hatalmas áldás ugyanezeket a fontossági sorrendeket látni házas gyermekeink otthonaiban is” – mondja Ardern elder.

Az Úr sokat vár el az Ő gyermekeitől, ezen elvárások teljesítéséhez azonban megfelelő utat is biztosít a számukra. Majd hozzátette: „Hálás vagyok mindazokért, akik segítettek a családuknak az Urat követni.”

Ardern elder családja számára mindig is első helyen volt az, hogy otthonukban a próféták tanításait kövessék. A napi szentírás-tanulmányozás szokássá vált számukra, mivel a kisebb gyermekek győződtek meg arról, hogy meg legyen tartva, hogy piros matricáikat a naptárra ragaszthassák, ezzel jelezve, hogy az aznapi olvasás megtörtént. „A jó szokásokat kis és egyszerű dolgok alakítják ki” – mondja Ardern nőtestvér.

A Hetvenek első kvórumába történő elhívása előtt Ardern elder a következő elhívásokban szolgált: misszionárius Belgiumban és Franciaországban, coveki Fiala Férfiak elnöke, főtanácsstag, püspökségi tanácsos, püspök, covekelnökségi tanácsos, a Fidzi Suva Misszió elnöke, valamint területi hetvenes.

Ardern elder az új-zélandi Waikato Egyetemen szerzett tanári alap- és mesterdiplomát. Szakmai pályafutása során az Egyházi Oktatási Szervezetben számos munkakörben is dolgozott, köztük oktatóként, ifjúsági hitoktatási koordinátorként Új-Zélandon, az Új-Zélandi Egyházi Főiskola igazgatójaként, valamint a Csendes-óceán Terület igazgatójaként. ■

Carl B. Cook elder

a Hetvenektől

Miközben fiatal misszionáriusként a Nyelvi Képző Misszióban (a mai Misszionáriusképző Központ elődje) éppen a németországi Hamburgba készült, Carl Bert Cook a német nyelv elsajátításával küszködött. Míg ő megpróbált valamilyen alapvető szókinccsre szert tenni, kerületének tagjai gyorsan továbbhaladtak a bonyolultabb tanulnivalók felé.

Lassú fejlődésétől frusztráltan, a fiatal Cook elder egy papsági áldás és ima által mennyei segítségért fohászolt. Cook elder emlékszik, hogy egy kifejezetten szívből jövő ima után konkrét választ kapott: az Úr nem arra hívta el, hogy tökéletesen elsajátítsa a német nyelvet, hanem hogy teljes szívvel, elmével és erővel szolgáljon.

„Azonnal tudtam, hogy képes vagyok rá – mondja Cook elder, akit nemrég hívtak el a Hetvenek első kvórumába. – Képes vagyok teljes szívvel, elmével és erővel szolgálni. Felálltam, és azonnal megkönnyebbültem. A mérce, ami azt jelezte, hogy a társam és a kerületem tagjai mennyire fejlődnek, hirtelen azt mutatta, hogy az Úr miként látja az én fejlődésemet.”

Cook elder elmondta, hogy ezen élménye után sem tanulta meg gyorsabban a nyelvet, előző aggodalmai azonban szertefoszlottak, mivel tudta, hogy az Úr mit vár el tőle. Elmondása szerint ez a lecke nagy hatással volt az azóta betöltött elhívásaira is, mely során püspökként, cövekelnökségi tanácsosként, cövekelnökként, az Új-Zélandi Auckland Misszió elnökeként és területi hetvenesként teljesített szolgálatot, valamint most, jelenlegi feladatában is.

Cook elder a Weber Állami Főiskolán szerzett alapidipломát üzleti marketing területen, a Utah Állami Egyetemen pedig üzleti igazgatásból szerzett mesterdiplomát. Szakmai pályafutását ingatlanfejlesztési területen töltötte.

Cook elder a Utah állambeli Ogdenben született 1957 októberében, Ramona Cook Barker és Bert E. Cook gyermekeként. Lynette Hansent 1979. december 14-én vette feleségül a Utahi Ogden templomban. Öt gyermekük született. ■

Ifj. LeGrand R. Curtis elder

a Hetvenektől

Ifj. LeGrand Raine Curtis elder tudja, hogy „az Úr a szívet és készséges elmét [követeli] meg” (T&Sz 64:34).

Felesége, Jane Cowan Curtis, akivel 1974. január 4-én kötött házasságot a Salt Lake templomban, ezt mondja róla: „Nagyon szeret az egyházban szolgálni, ezt pedig kemény munkával és készségesen teszi. A szolgálat az ő legnagyobb vágya és kívánsága.”

Curtis elder 1952 augusztusában született a Utah állambeli Ogdenben, LeGrand R. és Patricia Glade Curtis gyermekeként. Édesapja később a Hetvenek második kvórumának tagjaként szolgált (1990–1995).

Mielőtt elhívták a Hetvenek első kvórumába, ifj. Curtis elder az Olaszország Északi Misszióban volt misszionárius, majd pedig püspökként, főtanácsostként, cövekelnökként, az Olaszországi Padova Misszió elnökeként, valamint területi hetvenesként szolgált. A Hetvenek első kvórumába történt elhívása idején a Hetvenek ötödik kvórumában szolgált a Utah Salt Lake City Területen.

Curtis elder a Brigham Young Egyetemen szerzett közgazdasági diplomát, doktori fokozatra pedig a Michigani Egyetemen tett szert. Elhívása idején egy ügyvédi irodánál dolgozott ügyvédként és üzleti partnerként. Az iskolák és a munka mellett Curtis elder és felesége öt gyermeket neveltek fel.

Curtis elder elmondta, hogy miután 2004 és 2011 között területi hetvenesként szolgált, nagyra értékelte a lehetőséget, hogy az általános felhatalmazottakkal dolgozhatott. „Abban az áldásban volt részem, hogy az egyház néhány kivételes vezetőjével dolgozhattam együtt – mondja. – Hatalmas kiváltság volt őket figyelni és tanulni tőlük.”

Curtis nőtestvér azt mondja, hogy Curtis elder mindig is készséges kézzel és szívvel rendelkezett. Majd hozzátette: „Mindenhez tette készen állt hozzá.”

A Tan és a szövetségek 64:34 a következő szavakkal fejeződik be: „... a készségesek és engedelmesek eszik majd Sion földjének javát ezen utolsó napokban.” Curtis testvér és felesége azt mondja, hogy ők maguk, valamint gyermekeik és unokáik is kivételesen áldottak az Úr szolgálata miatt. ■

W. Christopher Waddell elder

a Hetvenektől

Wayne Christopher Waddell elder családjának egyik vezérlő tantétele mindig is az volt: „Bízz az Úrban!”

Waddell elder az élet váratlan fordulatairól és kihívásairól ezt mondta: „Ha bízunk az Úrban, nem kell félnünk a nagy változásoktól. Tudjuk, hogy Ő ismeri szívünk vágyát, és meg fog áldani bennünket.”

Waddell elder 1959 júniusában született a kaliforniai Manhattan Beach városában, Wayne és Joann Waddell fiaként. A San Diego Állami Egyetemen szerzett alapidipломát történelem szakon, ahol röplabda csapatban is játszott. Egy világméretű befektetési vállalatnál számos munkakörben dolgozott.

Waddell elder Carol Stansellel 1984. június 7-én kötött házasságot a Kaliforniai Los Angeles templomban. Négy gyermekük van. A Waddell család számára az egység kiemelkedő fontosságú. Ezt az egységet annak tulajdonítják, hogy igyekeznek otthonukban is a Szabadító evangéliuma szerint élni. A családi tevékenységek szintén fontosak számukra – szeretnek együtt időt tölteni az otthonuk közelében lévő strandokon, és szeretnek családként sporteseményekre is járni.

A Hetvenek első kvórumába történő elhívása előtt Waddell elder szolgált már teljes idejű misszionáriusként Spanyolországban, püspökként, főtanácstagként, misszióelnökségi tanácsosként, a Spanyolországi Barcelona Misszió elnökeként, valamint területi hetvenesként.

Waddell elder azt mondja, hogy egyik tapasztalat épült a másikra, és mindegyik hozzátesz valamit a „bizonyosság kincséhez”, melyre az élet kihívásai közepette tud támaszkodni.

Az új elhívására való felkészüléssel kapcsolatban Waddell elder a templomokról tesz említést.

„Mi készített fel bennünket erre? Amikor először mentünk a templomba és kötöttük meg szövetségeinket, fogadalmat tettünk arra, hogy készségesen megtegyük mindazt, amit az Úr kér tőlünk, még akkor is, ha az nem túl kényelmes – mondja. – Elmenni a templomba, missziót szolgálni, szövetségeket kötni, majd meglátni az Ő kezét, és azt, hogy miként irányítja a munkáját – ez minden, amire csak szükség lehet. Nem teszünk semmi egyedülállót; egyszerűen ugyanúgy betartjuk a szövetségeket, melyeket kötöttünk, mint bárki más.” ■

Kazuhiko Yamashita elder

a Hetvenektől

Kazuhiko Yamashita elder egészen azóta, hogy sok évvel ezelőtt fiatalon elhívták püspöknek Fufuokában, Japánban, mindig a felettes vezetői jó példáiból és hozzáállásából tanult.

Röviddel azután, hogy Yamashita elder házasságot kötött feleségével Tazuko Tashiroval, Tokióból Fufuokába költöztek, ahol Yamashita eldert a 20-as éveinek végéhez közeledve elhívták püspöknek.

„Nehéz volt ez mind önmagam, mind pedig a családom számára – mondja Yamashita elder. Akkoriban három kisgyermekünk volt és a környezet is teljesen új volt számunkra, ez azonban remek tanítási és tanulási lehetőség volt, a bizonyosságom és a hitem pedig megerősödött.

Természetesen voltak nehéz időszakaim, mivel a családom még fiatal volt, nekem pedig még nem volt egyházi vezetői tapasztalatom. Idősebb vezetőim jó példák voltak számomra, hozzáállásuk és viselkedésük által pedig számos leckét tanítottak nekem.”

Yamashita nőtestvér azt mondja, látta, ahogy a férje számos elhívást kapott, melyekben a velük járó kihívások által nagyszerű apává és nagyszerű lelki vezetővé vált. Az idő múlásával látta, ahogy megváltozik, és kedvesebb, szeretőbb apává és férjé válik. A család szeretet közösen időt tölteni, például minden évben hosszú kirándulásokra menni.

Yamashita elder 1953 szeptemberében született Kiyoshi és Sadae Yamashita fiaként. Tokióban, Japánban nőtt fel, ahol az egyházzal 1971-ben, az Expo 70 nevű világkiállításon találkozott.

Yamashita elder tanári alapidipломát a Saitama Egyetemen, mesterdiplomát pedig sporttudomány szakágon a Tsukuba Egyetemen szerzett. Ezen kívül testnevelés filozófát is tanult a Brigham Young Egyetemen. Yamashita elder különféle egyetemeken volt oktató és professzor, és számos tudományos, társadalmi és sportszervezetben is szolgált.

Yamashita elder és felesége 1980. március 29-én kötött házasságot, templomi pecsételésükre pedig 1980 decemberében került sor a Japán Tokió templom felszentelése után. Hat gyermekük van.

A Hetvenek első kvórumába történő elhívása előtt Yamashita elder szolgált püspökként, főtanácstagként, cöveki misszióelnökként, cövekelnökként és területi hetvenesként. ■

Randall K. Bennett elder

a Hetvenektől

Fogtechnikusi pályafutása csúcsán Randall Kay Bennett és felesége, Shelley, „határozott ösztönzést” éreztek arra, hogy felkészüljenek egy missziós szolgálatra. Mindez azt jelentette, hogy azonnal el kellett adniuk a házukat.

Az ok, ami miatt ez a sugalmazás nem volt azonnal látható, az volt, hogy három évbe tellett, mire el tudták adni a házat. Olyan időszak volt ez, mely során „rengeteg türelemre” volt szükség, és megkövetelte, hogy „megmutassuk az Úrnak, hogy valóban elkötelezték magunkat” – mondja Bennett elder. – Továbbra is bízunk az Úrban, és próbáltunk közel maradni Hozzá a gyakori templomlátogatás, napi szentírás-tanulmányozás, ima, böjt és a másoknak nyújtott szolgálat által.”

Nem sokkal azután, hogy végül sikerült eladniuk a házukat, Bennett elder elhívást kapott, hogy a Provói Misszionáriusképző Központban, majd pedig az Oroszországi Samara Misszióban szolgáljon.

„Igazán csodálatos és igen alázatra készítető volt tudni azt, hogy az Úr törődik velünk és felkészített bennünket – mondja Bennett elder. – Rájöttünk, hogy az Úr ismeri a gondolatainkat és szívünk érzéseit. Megtanultunk bízni abban, hogy Ő nálunk mindent jobban és többet tud, és hogy szeret bennünket.”

A Hetvenek második kvórumába történő, valamint misszióelnöki elhívásán túl Bennett elder szolgált elnökeként és tanácsosként a Provói Misszionáriusképző Központ gyülekezetében, a cövek főtanácsának tagjaként, püspökségi tanácsosként, egyházközségi Fiala Férfiak elnökeként, számos egyéb egyházi elhívásban, valamint misszionáriusként a Franciaországi Párizs és a Franciaországi Toulouse misszióban.

Bennett elder szájsebészeti diplomáját a kanadai Alberta Egyetemen szerezte, fogtechnikusi mesterdiplomájára pedig a dél-kaliforniai Loma Linda Egyetemen tett szert az Egyesült Államokban.

Bennett elder 1955 júniusában született Kanadában, az Alberta tartománybeli Magrathban, Donald Kay Bennett és Anne Darlene Long gyermekeként. Shelley Dianne Watchmannel 1977. április 23-án kötött házasságot az Albertai Cardston templomban. Négy gyermekük van. ■

J. Devn Cornish elder

a Hetvenektől

John Devn Cornish elder tudja, hogy az egyházban minden egyháztag és minden elhívás fontos.

„Amikor az egyházban az elhívásokról gondolkodunk, fontos emlékeznünk arra, hogy nem az a fontos, hogy a repülő melyik részén ülünk, hanem az, hogy egyáltalán rajta vagyunk – mondja. – A munka részesének lenni örökkévaló fontossággal bír. Az, hogy milyen pozíciót foglalunk el, nem sokat számít.”

Azóta, hogy missziós elhívást kapott az Guatemala – El Salvador Misszióba, egészen mostani elhívásáig a Hetvenek második kvórumába, Cornish elder buzgón töltött be egyházi elhívásokat, melyek során egyházközségi Fiala Férfiak elnökeként, elderek kvóruma elnökeként, egyházközségi végrehajtó titkárként, főpapok csoportjának vezetőjeként, főtanácsstagként, püspökként, cövekelnökként, a Dominikai Köztársasági Santiago Misszió elnökeként és területi hetvenesként is szolgált.

Cornish elder 1951 áprilisában született George és Napomi Cornish gyermekeként az Egyesült Államokban, a Utah állambeli Salt Lake Cityben, gyermekkorát pedig Utah, Georgia és Virginia államokban töltötte, majd visszatért Utah államba, hogy ott járjon főiskolára.

Amikor Provóban élt, egy fiatal egyedülállóknak szervezett programon találkozott Elaine Simmonssal. 1973 augusztusában kötöttek házasságot a Utahi Manti templomban.

Míg feleségével hat gyermeket neveltek, Cornish elder az Amerikai Légierő orvosi hadtesténél szolgált, a Johns Hopkins Egyetemen alap és orvosi diplomát szerzett, rezidens éveit pedig a Harvard Orvosi Iskola Bostoni Gyermekkorházában töltötte.

A tanulmányok és a munka miatt a család sokat költözött Idaho, Texas, Kalifornia és Georgia államok között, de akárhol is voltak, Cornish elder és felesége nagyon szerettek az egyházban szolgálni.

„A munka világszerte egyre több lesz, az pedig hatalmas áldás, hogy segíthetünk szolgálni az Úr gyermekeit, bárhol legyenek is” – mondja Cornish elder.

A Hetvenekhez történő jelenlegi elhívása „minden más egyházi elhíváshoz hasonlóan egy újabb lehetőség arra, hogy részese legyek az Úr munkájának – mondja. – Ezért a lehetőségért pedig nagyon hálásak vagyunk.” ■

O. Vincent Haleck elder

a Hetvenektől

Otto Vincent Haleck elder már fiatal korától fogva fizette a tizedet, böjtölt és tanulmányozta a szentírásokat, majd pedig találkozott a misszionáriusokkal és megkeresztelkedett.

Haleck elder édesanyja egyháztag volt, de már hosszú ideje nem volt tevékeny. Édesapja nem volt az egyház tagja. A család azonban fizette a tizedet, hetente böjtölt, naponta olvasta a Bibliát, és mindenükből adtak a szükségét szenvedőknek, amijük csak volt. Haleck elder a hit örökségével rendelkezett.

Haleck elder 1949 januárjában született Amerikai Szamoában. Szülei, Otto és Dorothy Haleck az Egyesült Államokba, Kaliforniába küldték iskolába. 17 évesen észrevette, hogy a diáktanácsban lévő néhány barátja más, mint a többi diák. „Elhívtak a közös tevékenységekre, a többi pedig már csak történelem” – tette hozzá.

Haleck elder reklám és marketing szakon szerzett alapidiplomát a Brigham Young Egyetemen. Amerikai Szamoán számos üzlete van, és a jótékonykodással kapcsolatos tevékenységek is közel állnak hozzá. Haleck elder és felesége, Peggy Ann Cameron, 1972. június 29-én kötött házasságot a Utahi Provo templomban, és három gyermek szülei.

Mivel az egész családja rátalált az evangéliumra, Haleck eldernek kiváltságában állt megkeresztelni 80 éves édesapját, és 50 év házasság után látta édesanyját is visszatérni az egyházba.

A Hetvenek második kvórumába történő elhívása előtt Haleck elder a Szamoai Apia Misszióban teljes idejű misszionáriusként, püspökként cövek főtanácsstagként, pátriárkaként, cövekelnökként, valamint legutóbb a Szamoai Apia Misszió elnökeként is szolgált.

Haleck elder hiszi, hogy az összes életpasztalata vezette el odáig, ahol most tart. „Visszatekintek az életemre, és azt mondhatom, hogy látom az Úr kezét benne – mondja. – Hálás vagyok és megtisztelő az a bizalom, amit az Úr belénk helyezett. Szeretem az Urat, és remélem, hogy jó eszköz vagyok a kezében. Tudom, hogy az Úr segíteni fog nekem.” ■

Larry Y. Wilson elder

a Hetvenektől

A munka, az egyház és a családi kötelességek követelményeinek egyensúlyban tartása mindig is kihívást okozott Larry Young Wilson eldernek, arról azonban mindig gondoskodott, hogy a családtagok tudják, mennyire fontosak számára.

„A leginkább jellemformáló élmény, amiben részem van az, hogy férj és apa lehetek – mondja Wilson elder. – Csak nagy ritkán fordult elő, hogy kihagytam egy eseményt, melyen egyik gyermekünk sport-, zenei vagy valamilyen más tevékenységben szerepelt. Mielőtt este lefektettem volna őket, esti meséket olvastam nekik, és együtt imádkoztam velük. Nagyon fontos ott lenni velük.”

Wilson elder jól ismeri az olyanok vállára nehezedő követelményeket, akiknek az élet minden területén vezető szerepet kell betölteniük. George és Ida Wilson gyermekeként 1949 decemberében született az Egyesült Államokban, a Utah állambeli Salt Lake Cityben, és az Idaho állambeli Pocatellóban nőtt fel. Alapidiplomát angol nyelv és amerikai irodalom szakon a Harvard Egyetemen szerzett, később pedig mesterdiplomára tett szert üzleti igazgatás szakirányon a Stanford Üzleti Egyetemen.

Wilson elder tanácsadóként és vezetőként az egészségügyben töltötte pályafutását. Bár szakmája nagy követelményeket támasztott, Wilson elder meggyőződött arról, hogy az soha ne menjen a hétköznapi élete rovására.

„Meg kell húzni a határokat a munka terén – mondja. – Ha nem így teszünk, akkor a munka mindent bekebelez. Gyakorlatiasan szólva, a munkának, az egyháznak és a családdal töltött időnek felváltva kell elfoglalnia az első helyet. Imádkozz útmutatásért, és tudni fogod, hogy egy adott napon melyiknek lesz elsőbbsége.”

A Hetvenek második kvórumába történő elhívása előtt Wilson elder szorgalmasan teljesített szolgálatot misszionáriusként a Brazília Középső Misszióban, valamint püspökként, cövekelnökként és területi hetvenesként is.

Wilson eldernek az összes általa végzett szolgálat közepette e fontos egyensúly megtalálásában felesége, Lynda Mackey Wilson segít, akivel 1974. július 10-én kötött házasságot a Utahi Logan templomban. Wilsonék négy gyermeket neveltek fel. ■

David O. McKay, Heber J. Grant és ifj. J. Reuben Clark elnökök (balról jobbra) az Első Elnökség tagjainak látogatása a Jóléti téren, 1940-ben.

75 év megünneplése

Írta: Heather Wrigley

Egyházi folyóiratok

Az egyház 181. Éves Általános Konferenciájának számos beszédét az egyház jóléti programjának szentelték, mely most a 75. évében jár.

1936-os bevezetésének napján David O. McKay elnök, aki akkoriban az Első Elnökség tanácsosa volt, megerősítette az egyház jóléti tervének isteni ihletésű gyökereit: „[A jóléti programot] isteni kinyilatkoztatás által hozták létre, és az egész világon nincs még egy ilyen program, ami ilyen hatékonyan gondoskodik a tagjairól.”¹

A 75 év gyorsan elrepült. A gazdasági ciklusok a végükhöz értek, majd újra elkezdődtek. A világ hatalmas társadalmi és kulturális változásokat élt át, és az egyházban is óriási növekedés ment végbe.

Ám azok a szavak, melyeket 1936-ban elmondtak az egyház isteni ihletésű jóléti programjáról, ma ugyanúgy megállják a helyüket, mint akkor.

Jóléti alapelvek

1929-ben az Egyesült Államok hatalmas pénzügyi veszteséget tapasztalt, amikor az értéktőzsde összeomlott. 1932-re a utahi munkanélküliség aránya elérte a 35,8 %-ot.

Bár az egyháznak helyén voltak a jóléti alapelvei, köztük a tárházrendszer és munkakeresésben segítő programok, sok egyháztag mégis a kormányhoz fordult segélyért.

„Hiszem, hogy az emberek egyre inkább hajlamosak az Egyesült Államok kormányától kérni valamit úgy, hogy nem sok reményük marad valaha is visszafizetni azt” – mondta Heber J. Grant elnök (1856–1945) ebben az időszakban.²

Az egyház vezetői segíteni akartak a küszködő egyháztagoknak a tétlenség és kiszolgáltatottság elősegítése nélkül. A cél az volt, hogy segítsenek az embereknek, hogy önmagukon segítve függetlenné válhassanak.

1933-ban az Első Elnökség bejelentette: „A mi munkaképes egyháztagjainknak nem szabad olyan kényszerhelyzetbe kerülniük – csak ha már végleg nincs más lehetőség –, hogy elfogadjanak valamit a semmiért cserébe. [...] A segélyeket kezelő egyházi tisztségviselőknek ki kell találniuk olyan módokat és eszközöket, melyek által minden munkaképes, ám szükségét szenvedő egyháztag valamiképpen viszonzza a kapott segítséget azáltal, hogy valamiféle szolgálatot végez.”³

A helyes alapelvekkel és a szentek gyakorlatba állított hitével, az egyes egyházi egységek, csakúgy, mint az egyház teljes egészében, munkához látott, hogy órákat szervezzen, ahol a tagok megtanulhatnak varrni, be főzni, munka projekteket koordinálni, farmokat igényelni, valamint nekilátott az igazlelkű, takarékos és független életmód hangsúlyozásának.

Az egyházi jóléti program

Az Egyházi Biztonsági Terv (melyet 1938-ban neveztek át Egyházi Jóléti Tervre) megszervezésével az emberek lehetőséget kaptak arra, hogy a kapott segítségért cserébe, a képességüknek megfelelően dolgozhassanak. A terv arra tanította az embereket, hogy a segítő kezet maguktól, ne másoktól várják.

„Elsődleges célunk egy olyan rendszer felállítása volt, mely leszámol a tétlenség átkával, megszünteti az alamizsna gonoszságát, hogy népünk között visszaálljon a függetlenség, az igyekezet, a takarékoság és az önbecsülés – mondta Grant elnök az 1936-os októberi általános konferencián. – A munkát vissza kell helyezni trónjára, egyháztagságunk és életünk uralkodó tantételeként!”⁴

Az évek során az egyház jóléti rendszere számos programot foglalt magába, melyek a következők:

Legyen szó akár kenyérsütésről (balra fent), szőlőtermesztésről (jobbra fent) vagy bármilyen más segítségnyújtásról, az egyház jóléti programja igyekszik a Jézus Krisztusba vetett hit által segíteni az önellátás kifejlesztésében.

Szociális Szolgáltatások (a mostani UNSZ Családsegítő Szolgáltatások), UNSZ Jótékonyági Szervezet, Emberbaráti Szolgáltatások és Vészhelyezet Elhárítás. Ezek és más programok több százezer ember életét áldották meg, legyenek azok egyháztagok vagy nem egyháztagok.

Nemzetközivé válni

Még a nagy világválság után is, a második világháború kitörésekor, ifj. J. Reuben Clark, az Első Elnökség második tanácsosa előrelátóan támogatta a jóléti program folytatását. 1945 októberében az Egyesült Államok elnöke, Harry S. Truman, George Albert Smith elnököt (1870–1951) hívta segítségül annak meghatározására, hogy a háború sújtotta Európa mely területeire és hogyan juttassák el a szállítmányokat. Truman elnök csodálkozására az egyházi vezetők azt válaszolták, hogy az élelmiszer, a ruházat és más segélyszállítmányok már össze vannak gyűjtve, és csak a szállításra várnak.

Idővel az egyház jóléti intézményeit és programjait kibővítette, hogy még több területen segíthessen a szükségét látóknak, értve ezalatt még több földrajzi területet is. Az 1970-es években az egyház kiterjesztette a jóléti projekteit és a gyártási munkálatokat Mexikóra, Angilára és a Csendes-óceán

szigeteire. A rákövetkező évtized során Argentína, Chile, Paraguay és Uruguay az első olyan országokká váltak az Egyesült Államokon kívül, ahol egyházi munkaügyi központokat létesítettek.

Az Egyházi Emberbaráti Szolgáltatások 1985-ben történő létrejöttével az egyház nemzetközi jóléti erőfeszítései jócskán fellendültek. Ruházatot és más cikkeket válogattak szét, hogy aztán a világ több tájára eljuttassák azt a szegénység és a katasztrófák idején.

Ma az egyház tagságának nemzetközi növekedése – különösen a fejlődő országokban – új kihívások elé állítja a jóléti programot, de sikerül alkalmazkodni.

Inspirált terv napjainkra

A jólét, az önellátás és az igyekezet alapvető tantételei ma ugyanazok, mint amikor az Úr adta azokat, megparancsolva Ádámnak, hogy „orczád veritékével egyed a te kenyeredet” (1 Mózes 3:19).

Az utolsó napokban az Úr kijelentette: „És a tárházat az egyháztagok felajánlásai tartják fenn; és gondoskodjanak az özvegyekről és az árvákról, valamint a szegényekről” (T&Sz 83:6). Ezután pedig arra emlékeztetett: „De ennek szükségképpen a saját módodon kell megtörténnie” (T&Sz 104:16).

A jóléti alapelvek az egyháztagok otthonaiban is mindennapi tantételként működnek világszerte.

„Az egyház erőssége, és az Úr valódi tárháza az ő népének otthonában és szívében található” – mondta Robert D. Hales elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából.⁵

Amint az egyének kifejlesztik saját önellátásukat a Jézus Krisztusba vetett hit által, a program hosszú távú célja, ahogyan azt Clark elnök meghatározta, továbbra is beteljesülőben van: „[Az] egyháztagok jellemének építése – az adakozók és az adományt elfogadókban egyaránt –, megmentve mindazt a jót, mely lelkük mélyén van, így ösztönözve virágzásra és termékenységre a lélek rejtett gazdagságát, mely végtére is ezen egyház létének küldetése, célja és egyben oka is.”⁶ ■

JEGYZETEK

1. David O. McKay in Henry D. Taylor, *The Church Welfare Plan*, unpublished ms., Salt Lake City (1984), 26–27.
2. Heber J. Grant, in Conference Report, Oct. 1933, 5.
3. In James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vols., (1965–75) 5:332–34.
4. Heber J. Grant, in Conference Report, Oct. 1936, 3.
5. Robert D. Hales, “Welfare Principles to Guide Our Lives: An Eternal Plan for the Welfare of Men’s Souls,” *Ensign*, May 1986, 28.
6. Ifj. J. Reuben Clark, különleges gyűlés a cövekelnökökkel, 1936. okt. 2.

Inspirált szavak egy inspirált munkáról: Amit a beszélők mondtak a jólétről

Az egyház 181. Éves Általános Konferenciájának számos beszédét az egyház jóléti programjának szentelték, mely most a 75. évében jár.

Íme néhány részlet azon beszédekből, melyek a jólét programjára és a jóléti alapelvekre összpontosítanak, ahogyan azt az Úr lefektette, hogy segítsen gyermekeinek önmagukon segíteni.

Thomas S. Monson elnök

„Kijelentem, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza jóléti programja a Mindenható Isten sugalmazására született.” (Lásd A szent templom – jelzőtűz a világnak. 90.)

Henry B. Eyring elnök, első tanácsos az Első Elnökségben:

„Mennyei Atyánk gyermekeinek napjainkban is felmerülnek nagyobb fizikai szükségletei, ez így volt a

múltban, és ezután is így lesz. Az egyház jóléti programjának alapját képező tantételek nem csak egy bizonyos időszakra vagy helyre vonatkoznak. Mindig és mindenhol érvényesek.”

„[Az Úr] felhívást és parancsolatot intézett hozzánk, hogy vegyünk részt a munkájában és emeljük fel a szükséglet látókat. A keresztelővízben és Isten szent templomaiban szövetséget kötünk ennek megtételére. Vasárnap, amikor veszünk az úrvacsorából, megújítjuk ezt a szövetséget.” (Lásd Lehetőségek, hogy jót tegyünk. 22.)

H. David Burton püspök, elnöklő püspök

„A prófétai jóléti terv nem csupán érdekes lábjegyzet az egyház történelmében. A tantételek, amelyeken alapszik, elárulják, kik vagyunk mi mint nép. Ezek adják meg, kik vagyunk mi egyénként, Szabadítónk és Példaadónk, Jézus a Krisztus tanítványaiként.”

„Ez a szent munka nem csak a szenvedőknek és a szűkölködőknek válik javára, és nem csak őket áldja meg. Isten fiaiként és leányaiként nem örökölhajjuk az örök élet teljességét, ha nem törődünk teljes mértékben egymással, míg e földön vagyunk. Az áldozathozatal jótékony gyakorlata által tanuljuk meg az áldozathozatal és a felajánlás celestialis tantételeit, és azáltal, hogy másoknak adunk magunkból.”

„Ez az a szent munka, amit a Szabadító elvár a tanítványaitól. Ezt a munkát szerette, amikor a földön járt. Tudom, hogy ebben a munkában fáradozva érnék tetten Őt, ha ma köztünk lenne.” (Lásd A megszentelő jóléti munka. 81.)

Silvia H. Allred, első tanácsos a Segítőegylet Általános Elnökségében

„Az egyházban ma a férfiak és a nők közösen segítenek azoknak, akiknek szükségük van erre. [...] Amikor másokkal való törődésünk hajtóerejévé a szeretet válik, akkor szolgálunk a tettekre váltott evangélium lesz. Az evangélium, annak legnemesebb pillanatában. Tiszta vallás.” (Lásd A tanítványság lényege. 84.) ■

Az Állandó Oktatási Alap betölti a prófétai ígéreteket

Írta: Natasia Garrett

Egyházi folyóiratok

Tíz évvel ezelőtt Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) felvázolt egy problémát, mégpedig azt, hogy sok fejlődő területen a visszatért misszionáriusok és más érdemes fiatalok nem tudnak kikerülni a szegénységből, és erre megoldást

is talált: az Állandó Oktatási Alapot (ÁOA). Ez egy kölcsönalap, melyet az egyháztagok és az egyház barátainak felajánlásaiból hoztak létre. Az ÁOA tanulmányi kölcsönt nyújt a fiataloknak azzal az elvárással, hogy majd egy jövedelmező foglalkozást választanak a közösségükben, és visszafizetik a kölcsönt, megadva ezzel másoknak is

a lehetőséget. Azt mondta, az egyház önkéntesekre és meglévő egyházi forrásokra támaszkodik, hogy ebben sikeres legyen.

Csodák történetek

Amikor Hinckley elnök 2001. március 31-én odalépett a szószékhez, és az egyház papsága elé tárta az Állandó Oktatási Alap elképzelését, sokak számára nyilvánvaló volt, hogy az Úr prófétája útmutatást kapott.

Könnyen hiba csúszhatott volna a dologba, hiszen az ÁOA újonnan

FOTÓ: BRIAN WILCOX

Az Állandó Oktatási Alap, mely 10 évvel ezelőtt indult, több mint 47 000 résztvevőn segített.

kinevezett vezetői próbáltak minél gyorsabban nekilátni, hogy 2001 őszéig előteremtsék a kölcsönre való összeget, ahogyan arra Hinckley elnök utasította őket. A próféta sugalmazott elképzelésén kívül, melyet körvonalazott, nem volt semmilyen más üzleti terv vagy részletes javaslat. A programot Hinckley elnök konferenciai beszédének szövegére szervezték meg, ez volt az alapokmány. Miközben még csak folyamatban volt az igazgatók elhívása, és kialakulóban a program alapvető struktúrája, máris több száz kölcsönkérelem árasztotta el az egyház központját.

De a csodák már folyamatban voltak. Egy éven belül többmillió dollárt adakoztak a programnak. Számos olyan egyén, akik a háttérükből fakadóan különösen alkalmasak voltak az ÁOA munkájának végzésére, azonnal vállalták, hogy önkéntes igazgatók legyenek. Az az infrastruktúra, melyre az ÁOA globális támogatásához szükség volt, már le volt fektetve az Egyházi Oktatási Szevezet felsőfokú hitoktatása

és az Egyházi Munkaügyi Központok formájában. Bármire is volt szükség, minden gyorsan a helyére került, és ezzel biztosította a programnak azt, amit Hinckley elnök 2002 áprilisában úgy nevezett, hogy „szilárd alap”¹.

Rex Allen, aki jelenleg az ÁOA önkéntes képzési és kommunikációs

„Hinckley elnök buzdítása segít mindazoknak, akik hozzájárulnak az ÁOA-hoz, mind pedig azoknak, akik [azt arra használják], hogy fejlesszék önmagukat, hogy közelebb kerüljenek a Szabadítónkhoz.”

– John K. Carmack elder

igazgatójaként szolgál, ezt mondta: „Réges régen, Mózes kinyújtotta a pálcáját a Vörös-tenger felett, és a víz kettévált. Hinckley elnök ugyanilyen hitről tanúskodott, amikor prófétai palástját a szegénység sötét tengerére

borította, és beindította az ÁOA-t.”

„Ez egy csoda!” – erősítette meg Hinckley elnök újra meg újra.

10 évvel később azonban úgy gondoljuk, a legnagyobb csodák még csak most kezdődnek.

Beteljesült ígéretek

Az ÁOA bejelentésekor és későbbi beszédeiben Hinckley elnök számos olyan áldást ígért, melyet az ÁOA tartogat. Ezek egyre nagyobb iramban teljesednek be, ahogy egyre több résztvevő diplomázik le az ÁOA segítségével, és fizetik vissza a kölcsönt.

Lehetőség és foglalkoztatottság

„[A résztvevőknek] részük le[sz] jó oktatásban, ami kiemeli őket a szegénység mocsarából” – mondta Hinckley elnök.²

2011. februári adatok szerint azok közül, akik tanulmányaik befejeztével munkát kerestek, 90 százalékban találtak is. Mintegy 78 százaléka azoknak, akik jelenleg dolgoznak, azt mondják, hogy a jelenlegi munkájuk feljebb

lépés ahhoz képest, amivel a képzésük előtt foglalkoztak. Az ÁOA-val való beiskolázott résztvevők átlagos keresete három-négyszer több, mint a tanulmányaik előtt, ami hatalmas fejlődés a gazdasági helyzetükben.

Család és közösség

„Olyan készségek birtokában fog-nak házasságot kötni és előre haladni, amelyek képessé teszik őket a jó megélhetésre, a jó társadalmi helyzetre, ahol értékes hozzájárulásokat tehetnek” – jelentette ki Hinckley elnök.³ Az ÁOA programjában részt vevők egyharmada már házas.

John K. Carmack elder, az ÁOA ügyvezető igazgatója azt mondta: „Az ÁOA egyik legbiztosabb eredménye eddig az, hogy látjuk, amint a fiatalok egyre reménykedőbbek. Ez a remény bátorságot ad nekik a házassághoz, és ahhoz, hogy előrébb jussanak az életben.”

Miközben ezt teszik, növekvő családjuk már egy szebb jövő felé tekinthet.

Egyházi vezetőség

„Az egyház hithű tagjaiként fizetnek fogják tizedüket és felajánlásait, és az egyház sokkal erősebb lesz jelenlétük miatt azokon a területeken, ahol élnek” – mondta Hinckley elnök.⁴

Néhány olyan területen, ahol az ÁOA már több éve működik, az egyház vezetőségének 10–15 százaléka részt vett az ÁOA programjában.

„A résztvevők más fiatalokat is arra biztattak, hogy használják az ÁOA kölcsönt, hogy kitorhessenek a szegénységből – mondta Rex Allen. – Így, 10 év elteltével látjuk, amint a remény egyre jobban terjed, mivel azok, akik már részesültek az áldásból, megosztják ezeket az áldásokat másokkal is.”

A sokak életére gyakorolt hatás

„[Az ÁOA] áldás lesz mindazok számára, akiknek életét megéri – a fiatal férfiaknak és nőknek, leendő családjaiknak, az egyháznak, mely erős helyi vezetőséggel lesz megáldva” – ígérte Hinckley elnök.⁵

2001 ősze óta több mint 47 ezren részesültek az ÁOA-ból. Ebbe nem számoltuk bele a tágabb családokat, akik támogatást és ösztönzést kaptak azon családtagoktól, akik részt vettek az ÁOA-ban; az egyházközösségeket és gyülekezeteket, akiknek szintén javára válnak ezek az egyháztagok, akik így több szolgálatot végeznek és nagyobb hozzájárulást adnak; valamint a helyi gazdaságokat, akiknek szakképzett munkavállalókra van szükségük a fejlődéshez.

„Képzeltétek csak el, milyen hatással lesz mindazokra, akik érintettek benne – mondta Allen testvér. – Ez kiterjed mindazokra, akik adományokat fizetnek az ÁOA-ba: az adományozókra, a családjukra, az egyházközösségekre és gyülekezetükre. Mind megáldatnak a hozzájárulásuk miatt.”

„Szinte minden utolsó napi szentnek lehetősége van rendszeresen hozzájárulni ehhez az alaphoz, és más nemes kezdeményezésekhez – mondta Carmack elder. – Hinckley elnök buzdítása segít mindazoknak, akik hozzájárulnak az ÁOA-hoz, mind pedig azoknak, akik [azt arra használják], hogy fejlesszék önmagukat, hogy közelebb kerüljenek a Szabadítónkhoz.”

Folyamatos növekedés

Hinckley elnök prófétai látomása az Állandó Oktatási Alapról teljesült, miközben a sugalmazott program hatása egyre terjed világszerte. Egyre nagyobb számban valósul meg, mivel folyamatosan érkeznek az adományok, és visszafizetik a kölcsönöket,

ezzel egy újabb nemzedékének lehetővé téve, hogy fejlesszék magukat és javítsanak a helyzetükön.

Az Állandó Oktatási Alappal kapcsolatos további információkért látogasson el a pef.lds.org oldalra. ■

JEGYZETEK

1. Gordon B. Hinckley: Az egyház előre halad. *Liahóna*, 2002. júl. 6.; *Ensign*, May 2002, 6.
2. Gordon B. Hinckley: Az egyház előre halad. *Liahóna*, 2002. júl. 6.; *Ensign*, May 2002, 6.
3. Gordon B. Hinckley: Az egyház előre halad. *Liahóna*, 2002. júl. 6.; *Ensign*, May 2002, 6.
4. Gordon B. Hinckley: Az Állandó Oktatási Alap. *Liahóna*, 2001. júl. 62.; *Ensign*, May 2001, 52.
5. Gordon B. Hinckley: Az Állandó Oktatási Alap. *Liahóna*, 2001. júl. 62.; *Ensign*, May 2001, 52.

Felhívás a résztvevők megkérdezésére

Szeretném volna valaha is hatással lenni a *Liahóna* vagy az *Ensign* folyóirat több millió olvasójára? Akkor most itt az alkalom! A folyóirat keresi azokat az egyháztagokat világszerte, akik hajlandóak visszajelzést biztosítani nekünk, és minden évben részt venni egy sor egyszerű online kérdőív kitöltésében. Ha szeretnél részt venni, kérünk, jelentkezz e-mailben a következő címeken: liahona@ldschurch.org vagy ensign@ldschurch.org. A tárgymezőbe írd be: “Magazine Evaluation” [Folyóirat kiértékelés] Az önkénteseknek rendelkezniük kell internet-hozzáféréssel, és beszélniük kell angolul, portugálul vagy spanyolul. Visszajelzések segíteni fog a folyóirat szerkesztőségének jobban kiszolgálni az olvasók igényeit világszerte. ■

© IRI

A 400 éves Jakab király-féle Szent Biblia napjainkban is nagy hatással van az egyház tagjaira.

A Biblia 400. évfordulójának legjobb megünneplése, ha többet tanulmányozzuk azt – javasolják az apostolok

Az, hogy ma rendelkezhetünk a Bibliával, nem a véletlen műve” – mondta M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából.¹ Elmagyarázta, hogy a Biblia azon hithű egyéneknek köszönhető, akik engedelmesek voltak, és követték a sugalmazást, hogy lejegyezzék a szent élményeket és tanításokat, valamint mindazok hite és bátorsága miatt, beleértve a fordítókat is, akik később sok áldozatot hoztak, hogy „megvédjék és megőrizzék” a Bibliát.

2011. május 2-án ünnepeljük a Biblia első Jakab király-féle kiadásának 400. évfordulóját. Az emberek világszerte különféle szimpóziumokkal, ünnepségekkel, koncertekkel, szóbeli versenyekkel stb. emlékeznek meg a Biblia kiadásáról. A Tizenkét Apostol Kvórumának tagjai egy másféle módot javasolnak az esemény megünneplésére. Mégpedig azt, hogy fejlesszük a Biblia iránti szeretetünket azzal, hogy tanulmányozzuk a Szabadító életét és szolgálatát, valamint az ősi próféták és apostolok szavait.

„Mily hálásnak kellene lennünk a Szent Bibliáért! – mondta Ballard elder. – [...] Szeretem a Bibliát, annak

tanításait, a leckéit és a lelkületét. [...] Szeretem azt a szemléletmódot és azt a békét, amelyet a Biblia olvasása nyújt.”²

Jeffrey R. Holland elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja egyetért ezzel. „Szeretjük és tiszteljük a Bibliát... – mondta. – A szentírásaink, az »alpműveink« közül mindig elsőként utalunk rá.”³ Emlékeztetett bennünket, hogy a visszaállításra azért kerülhetett sor, mert Joseph Smith tanulmányozta a Bibliát, és hitet gyakorolt a Jakab 1:5 versében tett ígéletben, hogy Isten megválaszolja az imáinkat.

Robert D. Hales elder a Tizenkét Apostol Kvórumából, felidézve azon eseményeket, melyek kikövezték az utat a visszaállításhoz, hálásan említette mindazokat, akik lehetővé tették a Biblia fordítását és kiadását. Az ő munkájuk miatt a Jakab király-féle Biblia mindenki számára elérhetővé vált. És mivel Joseph Smith számára is az volt, ennek köszönhetően az igaz egyház visszaállított a földre. „[Csoda-e] hát, hogy a Jakab király-féle fordítás Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza jóváhagyott Bibliája?” – kérdezte Hales elder.⁴

„...mindig emlékeznünk kell arra a sok vértanúra, akik ismerték [a Biblia] erejét, és akik életüket adták azért, hogy annak szavaiban rátaláljunk az örök boldogsághoz vezető ösvényre, és Mennyei Atyánk királyságának nyugalma” – mondta Ballard elder.⁵

Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke megosztott egy történetet arról, mikor bele nézett egy több mint egyévszázados családi Bibliába, és a címdoldalon a következő idézetet találta: „A Biblia legnagyobb hatása az, ha az olvasó szívébe jól belevésődik.”⁶ Ezután a következő szentírással folytatta: „A mi levelünk ti vagytok, beírva a mi szívünkbe, a melyet ismer és olvas minden ember” (2 Korinthusbeliek 3:2).

A Biblia ismerete és szeretete, és annak kísérő szentírásszövegei által mutathatjuk ki nagybecsülésünket, és élvezhetjük az evangélium visszaállításának áldásait.

„Gondoljatok bele, milyen áldottak vagyunk, hogy rendelkezünk a Szent Bibliával, valamint még vagy 900 oldalnyi szentírással – mondta D. Todd Christofferson elder. – [...] Lakmározunk hát folyamatosan Krisztus szavain, amelyek minden olyan dolgot meg fognak mondani nekünk, amit meg kell tennünk.”⁷ ■

JEGYZETEK

1. M. Russell Ballard: A Szent Biblia csodája. *Ensign és Liahóna*, 2007. máj. 80.
2. M. Russell Ballard, *Ensign és Liahóna*, 2007. máj. 81.
3. Jeffrey R. Holland: „Az én szavaim... soha nem szűnnek meg”. *Ensign és Liahóna*, 2008. máj. 92.
4. Robert D. Hales: Előkészületek a visszaállításra és a második eljövételre: „Feletted lesz a kezem”. *Ensign és Liahóna*, 2005. nov. 90.
5. M. Russell Ballard, *Ensign és Liahóna*, 2007. máj. 80.
6. Boyd K. Packer: A Mormon könyve: egy másik bizonyosság Jézus Krisztusról. *Liahóna*, 2002. jan. 73. *Ensign*, Nov. 2001, 73.
7. D. Todd Christofferson: A szentírás áldása. *Ensign és Liahóna*, 2010. máj. 35.

Az Olaszországi Róma templom látványterve

„Mindegyik templom Isten háza, mind ugyanazt a funkciót tölti be, és ugyanazokat a szertartásokat és áldásokat kínálja – mondta Thomas S. Monson elnök a vasárnap délelőtti ülésen. – Az Olaszországi Róma templom, páratlanul, történelmileg a világ egyik legjelentősebb pontján, egy olyan városban épül fel, ahol Péter és Pál, ősi apostolok hirdették Krisztus evangéliumát. [...] Nemsokára a hithűek az »örök városban« elnyerik majd Isten szent házában az örökkévaló szertartásokat.

Megosztom veletek a Szabadító és az értünk hozott hatalmas áldozata iránti szeretetemet. [...] Hiszem, hogy egyikünk sem képes tökéletesen felfogni annak a jelentőségét, amit Krisztus értünk tett a Gecsemánéban, mindazonáltal életem minden napján hálás leszek az értünk hozott engesztelő áldozatáért” – mondta Thomas S. Monson elnök a 181. Éves Általános Konferencia végén. [...] – Mindenek alá ereszkedett, hogy mindenkit megmentсен. Ezáltal olyan életet adott nekünk, amely túl lép e halandó léten. Visszakövetelt bennünket Ádám bukásából. Szívem mélyéből hálás vagyok Neki. Megtanította nekünk, hogyan éljünk. Megtanította nekünk, hogyan haljunk meg. Biztosította a szabadulásunkat.”